

தூல் வாழ்க் வர்த்தகள்

அல் அஸாமத்

குரல்வழிக் கவிதைகள்

மூசிரியறின் முன்னைய நால்கள்

1. புலராப் பொழுதுகள் (நெடுஞ்கவிதை) 1982
2. மலைக்குயில் (கவிதைத் தொகுப்பு) 1987
3. :பிலால் (மொழிபெயர்ப்பு - உரைநடை) 1988
- .. (இரண்டாம் பதிப்பு) 1995
4. கவிதைச் சரம் (483 கவிஞர்களின் 568 வானொலிக் கவிதைகள்) 1996
5. வெள்ளைமரம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு - அரச சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது) 2001

குரல்வழிக் கவிதைகள்

மேடைகள், இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்,
ஞபவாஹினித் தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றில் இடம்பெற்ற
கவிதைகளின் தொகுப்பு.

அல் அஸாமத்

இந்நாலானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நாலில் உள்ள உள்ளடக்கமானது, தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இலங்கை தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

அல் அஸோமத்

குரல்வழிக் கவிதைகள் /அல் அஸோமத் - மாபோலை : நூலாசிரியர் 2009. பக.X + 210 ; ச.ம். 21

ISBN 978-955-52134-0-0

விலை: ரூ.300/-

i. 894.8111 மாசி 21

ii. தலைப்பு

1. கவிதைகள் - தமிழ் லிங்கியம்

குரல்வழிக் கவிதைகள்

ஆசிரியர்	:-	அல் அஸோமத் ®
வெளியீடு	:-	ஆசிரியர் வெளியீடு 43/10 D, சிங்ஹு பாதை, கெரங்கபொகுண, மாபோல - வத்தனை.
முதற்பதிப்பு	:-	முசம்பர் - 2009
அட்டை வழவழைப்பு	:-	எம்.முனாஃப் அஸீஸ்
கணனி வழவழைப்பு	:-	செல்வி. அமுதா ராமச்சந்திரன்
அமுத்தகம்	:-	Talent Graphics 83B, Babapulle Place, Colombo 14.

கவிதா நெஞ்சங்களுக்கு
இந்நால் சமர்ப்பணம்

சீருக்கு முன் சில சொற்கள்

கடந்த நூற்றாண்டின் பின்னிரு தசாப்தங்களிலும் மேடைக் கவிஞர்கள் என அழைக்கப்பட்டோருள் நானும் ஒருவனாவேன். 'வலம்புரி கவிதா வட்டம்' (வகவம்) என்ற கவிதா இயக்கம், எண்பதுகளின் பெரும்பகுதியும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கி வந்தது. கவத்தியகலாந்தி தாளிம் அஹமதுவின் தலைமையில் இயங்கி வந்த விவியக்கம், ஓவ்வொரு முழுநிலா நாளிலும் தலைநகரிற் கவியரங்கம் நடத்தி வந்தமை மேடைக் கவிஞர்கள் பெருவாரியாகப் பிறக்கக் காரணம் எனலாம்.

நூல் வெளியீடுகள், கலை- இலக்கியவாதிகளுக்குரிய கௌரவிப்புகள், பெருநாள்-மீலாதுன்னாபி விழாக்கள், கவியரங்குகள், அஞ்சலிக் கூட்டங்கள் என்பனவும், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன மூஸ்லிம் சேவை, ரூபவாஹினித் தொலைக்காட்சி என்பனவும் என்னையும் பயன்படுத்திச் சிறப்பித்திருக்கின்றன.

வகவ மேடைகளைத் தவிர்த்து ஏனைய மேடைகளிலும் வானொலி, தொலைக் காட்சிகளிலும் கொடுத்த தலைப்புகளில் அடங்கிப் பாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. இன், மொழி, மத நல்லிணக்கம் முன்வைக்கப்பட்டமை வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்தாலும், சில தவறுகளை நேரிடையாகச் சுட்டிக்காட்ட இயலாமை கவிதைகளுக்கு ஒரு குறைபாடாகவே இருந்தது. 'மூஸ்லிம் இளைஞரின் தோளிற் கிளி, 'கரம்' போன்ற தலைப்புகள் எனக்குப் பெரும் சவால்களாகவும் இருந்தன. அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் வந்த பெருநாள் கவிதைகளில், முன்னர் பாடிய கவிதைகளின் பொருட்சாயல் இடம் பெறாமல் இருக்கவும், அதே நேரம், முக்கியமான அப்பொருள்கள் விடுபடாதிருக்கவும் வேண்டிய முரண் நிலைமைகளையும் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது.

1972இல் நான் முதலாவதாகப் பாடிய பாரதிதாஸன் விழாக் கவிதையும் அதன் பின்னரான, எனது நினைவாற்றலின்படி, 25 கவிதைகளும் தீலில் இடம்பெறவில்லை.

மரபுக்கும் புதிதிற்கும் சரிக்குச் சமனான வாதப் பிரதிவாதங்கள் உச்சமாக இருந்த எண்பதுகளின் கவிதைகள் தீலில் மிகுதி. மரபை நேசித்தது போலுமே வரவையும் நேசித்துள்ளேன்.

அவ்வக் காலகட்டத்தின் அரசியல், கலை, இலக்கிய, சமூக நிலைமைகளை இயன்ற வரை தொட்டுச் சென்ற கவிதைகள் இவை.

இதுவரை காலமும் எனது குரல் வழியாக மட்டுமே வெளிப்பட்டிருந்த 66 கவிதைகளின் தொகுப்பு இன்று எழுத்து வழி உங்களை அடைகின்றன.

இதை வெளியிட உறுதுணையான 'இலங்கை தேசிய நூலக சேவைகள் சபை' யினருக்கு எனது உள்ளார்ந்த நன்றி.

மேலும், கவிதை பாடக் களாம் தந்த அமைப்புக்களுக்கும் கலாநிதி M.A.நுஸ்மான், M.A.:கலீபூர், அல் ஹாஜ் Z.L.M.முஹம்மத், M.A.M.முஹம்மத், M.M.இர்ஃபான், ஆயிஷா, M.அஷ்ரஃபிகான், M.ஹாஸைன் ஃபாருக், S.M.ஹனிஃபா, அன்பு முஹூதீன், A.H.சி:த்:தீக் காரியப்பர், ரவீந் M.ஹாஃபீஸ், ஜாபிர (ஆத்மா), கவிஞர் A.கிக்பால், கலைவாதி கலீல், டாக்டர்.தாஸிம் அஹமது, இர்வாத் கமால்தீன் (கவின்கமல்), S.I.நாகூர் கனி, மேமன் கவி, ஜின்னாவுர் ஷரிஃபுத:தீன், அலீஸ் நிலாரு:த:தீன், நஜ்முல் ஹாஸைன், மு:பாஷர், M.A.M.நிலாம், கம்பவாரிதி கி.ஜெயராஜ், M.ஷாஜஹான், M.H.M.ஷம்ஸ், ஜவாத் மஹரக்கார், K.கோவிந்தராஜ் (குங்குலன்), அனிஸ்டஸ் ஜெயராஜா, கவிஞர் மஹலத்தம்பி, உயன்வத்தை ரம்ஜான் ஆகியோருக்கும் பல வகையில் உதவி, ஒத்தாசைகள் புரியும் 'யாத்ரா' ஆசிரியர் அஷ்ரஃபி சிஹாப்தீன் அவர்களுக்கும் திறன்பட நூலுக்குவாக்கித் தந்த Talent Graphics நிறுவனர் M.முனாஃப் அலீஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

43/10 D, சிங்ஹ பாதை,
கெரங்கபொக்குன, மாபோல, வத்தனை.

அன்புடன்,
அல் அஸீமத்

43/10 D, Sinha Road, Kerangapokuna, Mabola, Wattala.

உள்ளடக்கம்

01.	அஞ்சுநாதவாசமும் ஆள வந்ததுவும்	01
02.	இன்பத் திருநாள்.....	05
03.	செல்வமும் வறுமையும்.....	09
04.	ஹீரோவாகும் யுகராகி.....	11
05.	கோலெடுத்தார	13
06.	தாகமிழைத்த தீர்த்திடநீர் தா.....	16
07.	ஈகை வளர்க்கும் ஈது.....	18
08.	கவிதா மயிலும் வான் கோழிகளும்.....	23
09.	முடிவறாக் கவிதை.....	25
10.	இரு கண்கள்.....	28
11.	அழகாழக்கம் நிலைப்படுத்தல் ஆசிரியப் பண்பே.....	32
12.	அண்புள்ளாம் ஒன்று.....	39
13.	கண்மணியாய்க் கொண்டாய் கவி.....	40
14.	நிய்யத்து.....	42
15.	:பெஞ்சமின் மொலோய்ஸ்.....	46
16.	கடமை.....	48
17.	ஒரு விழியலுக்காக.....	52
18.	எனது குழிமேட்டிழல்.....	53
19.	எழுதுவேல்.....	55
20.	மெல்லியலாள் மென்மலர்கள்.....	57
21.	இறுதியில் அடைவது இறைவனையே.....	59
22.	குறிஞ்சிக் கோல்.....	62
23.	மாற்றுக் குறையா மகா தினத்தில்.....	63
24.	அண்ணன் பரிசாய் அளிப்பு.....	68
25.	செழிப்பு.....	73
26.	கூடுபட்ட சூரியன்.....	78
27.	இலக்கியப்பால்.....	83
28.	யாப்பினர்.....	86
29.	பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை.....	88
30.	எரிகொள்ளி எடுத்த கை.....	91
31.	தமிழோசை மன்றே, வாழ்க!.....	93
32.	பாற்கடல் துளிகள் நாற்பது.....	98
33.	ஒரு மலை உயர்ந்தது.....	101

34.	கிணறு விடு.....	103
35.	விண்ணிலொரு மாடம் விருதுனக்கு.....	107
36.	எரியும் பிரச்சினையில் எம்மோர்.....	108
37.	எழுத்து முதுசொம்.....	114
38.	விஞ்ஞான வாழ்க்கை.....	117
39.	பேரராளி.....	122
40.	மிளிராஜ்.....	125
41.	ஈதுல் ஃபித்ர்.....	127
42.	இன்றிருந்தால் உமறு.....	130
43.	ஹஜ்ஜின் நிழலிலே.....	133
44.	விருது.....	135
45.	பொன்னே முஹர்ரம்.....	137
46.	பட்ட துயரினிப் போதும்.....	140
47.	நறுக்குத் தமிழின் நஜம்.....	144
48.	மானுடம்.....	147
49.	மேன்மை உலகில் மினிரந்திடவே செய்யும்.....	148
50.	பாலருக்கே கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்.....	152
51.	காதுக்குள் வந்தாதும் காற்று.....	154
52.	சாந்தி.....	157
53.	முஸ்லிம் இளைஞனின் தோளிற் கிளி.....	161
54.	நாயகத்தைப் பாடும் நாவால்	165
55.	செந்தமிழைக் காக்கவல்ல கவிஞர் யாரோ.....	168
56.	நிறைகுடம்.....	171
57.	சிறுகதைப் புத்தனே!.....	173
58.	சிலுவை வரைந்த பிறை.....	175
59.	தமிழ்க் கவிதா விமானம்.....	180
60.	உலக வழிகாட்டி.....	187
61.	லகரம்.....	191
62.	பெருந்துரைவி.....	198
63.	நேர்வழிக் கதிரவன்.....	199
64.	அமைதிக்காய்ப் போர்.....	202
65.	முயற்சியின் பயிற்சி.....	204
66.	தலைவனாய் எவரையுமே தத்தெடுக்க இயலாது.....	207

அங்ஞாதவாசமும் ஆள வந்ததுவும்

பத்தாம் வகுப்பினிலே - நான்
பாங்கள் உன்னிப் பயின்றிட்ட காலையில்
சித்தும் குழம்பியது - நல்ல
தீந்தமிழ்க் காவியம் சேர்ந்து படைநிற்கப்
பித்தும் பிழித்ததுவே - அதைப்
பின்னரான் வாழ்க்கையிற் பேறுன வேகாள
நத்திக் கவிபுணர்ந்தேன் - உயிர்
நாளங்கள் துள்ளின நாட்டுய மாஷன
வித்தை விதைத்தவனோ - இந்த
வேளையில் நூற்றாண்டு லீலையில் நிற்பவன்
அத்தை மகனைவிட - அவன்
ஆக்கிய பெண்களில் ஆசை மிகவிழி
பொத்திப் பிதற்றி நின்றேன் - அந்தப்
புலம்பலில் நெஞ்சிற் புரண்டன பஃறுளி
முத்துக்கள் தோற்றுவிடும் - அந்த
மூல வரிகளை முன்னின்று சொல்லுவேன்
மெத்தவும் புண்ணியமாம் - இந்த
மேதினி தன்னிலோர் வாத்தியாய் மாறிடல்
சொத்து சுகமெல்லாமே - உயர்
தூய கவியின் தொழிலாகும் என்றிட்டான்
இத்தனை போதாவா - இந்த
இன்பத்தை நாடு எல்லாமே துச்சமாம்
பத்தியம் காத்துவந்தேன் - தினம்
பாரினில் எங்குமே பள்ளிகள் தேழேயே
சத்திய மாயுரரப்பேன் - நல்ல
சம்பளத் தோடெலாம் சாதுப் பதவிகள்
இத்தரை மீதிருந்தும் - நான்
ஏற்றுத் தொன்றையும் ஏற்றிட வில்லையிப்
புத்திர னைப்பற்றியோ - பெற்றார்
புழங்கிப் புழங்கியே புன்னகை மாறினர்
எந்திசை சென்றிடினும் - எனக்கு
ஏற்ப வில்லையோர் வாய்ப்புகற் பித்திட
மத்திய நாட்டினிலே - நல்ல
மார்க்க மிருந்தது நன்பன் உரைத்தனன்
பத்திர மாயாங்கோர் - சிறு
பள்ளியை ஆரம்பித் தேன்திற் பாலர்கள்

நித்தம் வரவழைத்தேன் - தமிழ்
 நின்று படிப்பித்து நிஷ்ட்டை பலசெய்தேன்
 கத்திய கத்தலிலே - பள்ளி
 காத்திர மாக வளர்ந்து செழித்தது
 முத்தி அடைந்ததுபோல் - நான்
 முர்க்கத்தே பாரதி மூட்டிய தீயினில்
 செத்துப் பிழதளர்ந்தும் - அதைச்
 சீரன வேயெண்ணிச் சீவன் வரப்பெற்று
 நித்திரை கொள்ளாமலே - கவி
 நீஞந வேபண்ணி நிம்மதி கொண்டேனே
 பத்தரை மாற்றுக்களாய் - அந்தப்
 பாலரை மாற்றும் பணியிலும் முன்னின்றேன்
 சத்துள்ள வாழ்வெடுக்கப் - பல
 சங்கத்துக் கூட்டங்கள் சார்புள்ள சேவைகள்
 பற்றாய்ப் புரிந்துவந்தேன் - என்னைப்
 பற்றதாவென் ரேசொல்லப் பாவி ஒருத்தியும்
 தத்தத்தில் வீடுவந்தாள் - காலம்
 தள்ளப் படுகின்ற வேதனை மீதிலும்
 முத்தப் பயிர்வளர்த்தேன் - என்றன்
 மோகம் தலைவிக்க பாரதி போலொரு
 சித்தனைக் கண்டேனில்லை - சிறு
 சோர்வின்றி நேர்நின்று சொத்துக்க ளோயின்றிச்
 சொத்துக்கள் நான்கு பெற்றேன் - அவை
 சொல்லும் மழுலையில் சுப்ர மணியனின்
 வித்தும் தெரிந்தெடுத்தேன் - பின்னும்
 வேதனை மாற்றி வேற்று மருந்தன்ன
 புத்தம் புதுப்பாக்கள் - செய்து
 புரித்துப் புரித்துப் பாரதி என்றென்றும்
 தத்துவம் பேசினின்றேன் - அவன்
 தாட்டாது நேர்மை தனித்தே புடைவர
 வித்தாரம் பேசிவந்தான் - ஆங்கு
 வேறொன்று மேல்வந்து வேதனை யாற்கொல்லும்
 செத்தாலும் செத்தொழிலேன் - கவி
 சேராது வாழேன் சைகமென வாழ்ந்ததால்
 சொத்தை விழுந்ததுவே - இல்லச்
 சைகமென்ற பல்லினில் சோதனை தானது....
 பத்தினி ஆர்வமின்றி - வேறு
 பந்தத்தைத் தேழனள் பாய்ந்தே ஒதுங்கினள்...
 சித்திரம் போலானேன் - சிந்தை
 சீவிய சீவிலில் தேட்டக் குருத்துக்கள்

தத்திப் பறந்தனவே - என்னைத்
 தாக்கிய வேதனை தாழப் பதிந்ததில்
 புத்தி மிரண்டதுவே - இனிப்
 புவினிற் காவியம் போய்க்குழி வீழ்ட்டும்
 பத்தினி பாழானாள் - இந்தப்
 பாரதி செய்தது பாவத்தின் பாவமாம்
 சத்தியைப் பாழின்றான் - அந்தச்
 சத்தியே என்னையோர் சந்தியில் வைத்தது
 புத்தனைப் போலாவோம் - என்று
 பொல்லாத அஞ்ஞானம் புண்டு நகர்வந்தேன்
 இத்தோடு தீர்ந்தனவாம் - முதல்
 ஏற்பட்ட காதலும் ஈர்ப்பும் கவிதையும்.

பின்னர்

முத்தையா என்றுவந்த - இந்த
 முத்துக் கவிகள்ளை தாஸளின் மோகத்தில்
 உற்றுக் கவிகேட்டேன் - அவன்
 உடைந்திட்ட என்கதை உயர்வறப் பாழன்
 சித்தாந்தம் தத்துவங்கள் - ஓங்கள்
 சித்தர் பதினெண்மூர் சிந்தும் துளிகளை
 மொத்தமாய்ப் பெற்றிமுத்து - நல்ல
 முத்திரை குத்தினான் மூழ்க அழப்பித்தான்
 அர்த்தத்துச் சொல்லாடலில் - அவன்
 ஆயிரம் ஆயிரம் விண்மீன்கள் ஆட
 ஒற்றைக் குயிலானான் - நம்மை
 ஓய்யார் நாட்டில் உலவப் பணித்திட்டான்
 அத்திர மாகநல்ல - தமிழ்
 அந்தாதி கள்சில ஆக்கினான் ஊக்கினான்
 உத்தி அவைகள்ளுமே - நானும்
 உன்மத்த னாகி ஒதுங்கிக் களிப்புற்றேன்
 சக்தியின் தாஸனையன் - என்னைத்
 தட்டி எழுப்பிக் கவிசை வைத்தனன்
 முத்தையா என்னுமிவன் - வாழ்வின்
 மூர்க்கத்தைத் தூசென மூடி மறைத்தவன்
 எத்திசை சென்றிழனும் - என்னுள்
 இவ்விரு தீர்ரும் ஈர்த்துக் குடைந்தனர்
 அத்தகு நாளொன்றிலே - நான்
 ஆண்டொரு திண்ணினில் ஆழ்ந்து துயில்கையில்

நித்திரை பட்டொழுந்து - விழி
 நிற்கையில் வானொலி நீட்டிப் புலம்பிடும்
 சொற்களைக் கேட்டிருந்தேன் - கண்ணன்
 தொலைவினில் மேனாடில் தொல்நாடு சென்றதைப்
 பற்றி உரைத்தார்கள் - அந்தப்
 பாரிய கூரம்பென் பைத்திய நெஞ்சத்தைக்
 குத்திக் கிழித்ததுவே - அன்புக்
 குருதியும் கண்வழி கூடி வழிந்தது
 எத்தனை நாழிகைதான் - நான்
 ஏங்கி அழுதமு தங்கிருந் திட்டேனோ....
 முற்றும் புதியவனாய்ச் - சுய
 மூலையைப் புவினில் மீளா அடைந்ததில்
 தீந்திக்கும் இக்கவிதை - தாளில்
 தேங்கிடக் கோல்கையில் தெள்ளச் சிரித்தது
 பித்திரம் எட்டாண்டாய்ப் - பேணி
 வாழ்ந்திட்ட அஞ்ஞாத வாசமும் தீர்ந்தது.

இன்பத்திருநாள்

இறையருள் புவிதரும் இனியநல் வழிசொலும்
 மறைபொருள் தெரிதரும்
 ஒருமதி தருமற வெகுமதி
 பெறுவலி திணிவுறும் பெருந்தின மிதுவென
 மனாரிறை பெறலூறும்
 தனம்பிறி திலையென மனாரிறை பெறலூறும்
 முஹம்மது நபிபெரு மகனவர் வழிதனில்
 கிகமிதிற் கொடையென இறையருள் இறக்கிய
 அதிசய வளமென மனைதொறும் மனைதொறும்
 புதுவகை உணர்வுகள் புகமெரு கிடுந்தினம்
 பொறுமையின் களமது பொலிவுரச்
 சிறுமைகள் மெலிந்திடச் சிரநிமிர் பெடுத்தனம்
 பறுளொனும் ஒருசெயல் பதமுறப் புரிகையில்
 பறுளொழு பதுகளைப் பிறமதி தமில்செயும்
 பலன்து தருமெனும் யயனிறை மதியிதில்
 பலபறு ஞகளாவை பலனுறப் புரிந்தனம்
 அவனுடை உயர்நலத் தருளொடும்
 தவறிலி விடுதலைத் தவமது நிரைவர
 நரகிடைப் படுதலின் ஒழிதலும்
 பெரிதெந்த தினமிதிற் பெறுநிலை யடைந்தனம்
 புலன்வை அலைவது பொழுட
 நலனுற மனவதை நசங்கிடப் புரிந்தனம்
 விளங்கினத் துணர்வுகள் விடைபெறக் களித்தனம்
 கலங்குநம் அயலவர் கடும்பிணிக் கருவெனும்
 பசிதரு மிழமையின் பழுதினை அறிந்தனம்
 கிசைப்பற் கிதழ்மணாம் இறைவனின் புகழ்பெறக்
 கடல்படு மீனினம் கடலெனும் கொடுவினை
 விடைபெறற் கெமக்கென விரும்பிடச் சுவனாழும்
 நிறையழு குறத்தினம் நெடும்பேய்
 சிறையழு வளர்த்தனம் சிறப்புடன் நோன்பே.

தீணை மட்டும் தின்று நாமோர்
 தீனர் ஆகச் சேர்ந்தோர் அல்லேம்
 காமம் நீக்கித்
 தீமைப் பேச்சைக்

காதும் வாயும் காணா தாக்கினம்
 சூதும் வாதும் சூழா தோட்டினம்
 அங்க மொங்கு மன்பாய்
 மாங்கா நோன்பை மன்றீனில் துய்த்தனம்
 எங்கள் :துஇக்கள்
 அங்கீ கார மாகி
 என்றும் வாழ்வை ஏற்றும்
 நன்மை சேர்க்கும் நாவாய் நோன்பு
 ஏழைக் கீந்தே இன்பாச் கண்டும்
 கூழே யானுங் கூடி யுண்டும்
 குர்ஞூன் கூறும் கொள்கை தேர்ந்தும்
 மறுவான் வேண்டி மாச நீங்கற்கு
 எல்லா மாற்றி ஏதும் பாக்கி
 கில்லா தானோம் இன்று பேர்நாள்
 வல்லான் அல்லாஹ் வார்த்த
 எல்லா நாளும் இன்னா ளாமே.

ரம்மான் மாதத் திரம்மிய நோன்பில்
 அலைமந்த நன்மை யாவும் வேண்டித்
 தொழுகை ஈ-கை தொடர்ந்து
 பழுதிலாச் செயல்கள் புரியப் பெருநாள்
 இன்றென மேலும் இவைபோற் சொல்வோம்.
 ஆயிரம் தாண்டிய ஆண்டுகள் அனைத்தும்
 பாயிரம் இதுவே பாடல்
 தென்னயே கூறி இருத்தல்
 எதற்காய் இருக்கலாம்?
 இருப்பதை அதிகமாய் இயம்புவார் லீலரே
 மறப்பன அடிக்கடி
 மறப்போர் வாயிலும்
 மறக்கப் பட்டோர் வாயிலும்
 பிறத்தலே உண்மை
 ஈ-தின் பெருமை இயம்பலும் இவ்வகைக்
 கூத்தில் ஒன்றே
 நாளை தொடக்கம்
 மூளை கலங்கும்
 எளியனை வாட்டி ஏய்ப்பர்
 அளியார் ஆவர்
 நட்டம் வருமென நாடகம் ஆவேர்
 வட்டி பெருக்குவர்

தீமையில் நீந்துவர்
 ஊமையாய்த் தொழுகையில் உகுப்பர் கண்ணீர்
 உடற்போய்க் காமத் தூறிக் காய்வர்
 விடுவர் வேதம் விரும்புவர் வேடம்
 அயலான் சுற்றம் அண்டியோர் பெற்றோர்
 இயலான் பிறப்புகள் எலாரையும் துறப்பர்
 மண்ணது வாழ்வே மணமுறும்
 இன்னருந் தொழுகை ஈகை அறுமே
 சோகம் கொள்வர் சுவையாய்
 ஏகனை ஏய்த்தே எய்துவர் சோகம்
 தன்னை ஏய்த்தலும் தனியனை ஏய்த்தலும்
 ஒன்றென் றறியார் ஊனர்
 அடுத்து வரப்பெறும் ஆண்டிடை நோன்பால்
 தொடுத்த பாவம் தொலைக்கலாம் என்றிவர்
 எண்ணுதல் தானாம் இஸ்லாம்
 முன்னரும் இதுநடை முறையாம்
 முன்னும் பின்னும் முரணைன வந்தால்
 அன்ன அளவிலே அறுந்ததே இஸ்லாம்
 நாக ரிகத்து நாகத் தாலே
 போகம் ஒன்றே பொருளைனல் குஃபுரே
 விஞ்ஞான மொன்றே மேலெனக் கொண்டு
 மெய்ஞ்ஞா னத்தை விடலஞ் ஞானமே
 ஆண்டவன் இலெனனந்
 தாண்டிய மனிதர் தருவிஞ் ஞானமோ
 மேலான் ஒருவனே மிகைப்பவன் என்பதால்
 வாலாட் டாமல் வதிவது மறிவோம்
 முஸ்லிம் என்னும் முறையது கொண்டபின்
 இஸ்லாம் தன்னை கிகழ்வதா ?
 குர்ஆன் தருநற் கோட்பா டெல்லாம்
 பெருநாள் மாதப் பிழக்குத் தானா ?
 ஒருமா தத்தின் உயர்வுகள் சொல்வீர்
 வருநா ளொல்லாம் வளர்த்தால்
 சுவர்க்கம் கானுதல்
 எவர்க்கும் எளிதே
 செல்வம் ஏழையை தேசியம் இனம்பல
 பல்வகைக் கட்சி
 விபச்சா ரம்கற் பழிப்பு
 சபல நாத்திகம் சர்வாதி காரம்

அழிமைத் துவம்நிற ஆளுகை
 குடிபோ தைபொய் கொலைபோல் இன்னும்
 கொடுமைகள் உலகில்
 கொழுநட் மிருப்பன
 அண்டை அயலவர் யாரே யாகிழும்
 கொண்டவர் நட்பும் கூட்டும்
 நன்மைகள் ஏவியும் நடந்தும் நடத்தியும்
 மஸ்னுள எலாரையும் மதித்தும்
 தீயார் தமையும் திருத்திட முயன்றும்
 வாயார் எனினவர் வழியே விடுத்தும்
 நாளும் நாளும் நாலெழு நடத்தலும்
 வாழும் இல்லாம் வழியாம்
 அருமறை கொண்ட அன்புடை யோரே
 ஒருநாட் கூத்தென் ரோயாது
 வாழ்க்கை முழுதும் வளமுற
 மார்க்கம் அறிந்தே மலையெனத் திகழ்வமே.

இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் முஸ்லிம் சேவையில் - 1982.

செல்வமும் வறுகமையும்

நகரத்தை விட்டிறங்கி நாட்டுக்குள் நடந்துசெலின்
சுகமென்றால் என்னவென்று சொந்தத்தில் உணராத
வகைப்பட்ட பெரும்பாலோர் வாழுவதைக் கண்டதிரவீர்
மிகைப்படுத்திக் கூறவில்லை மெய்நிலையென் கவிவாழு.

நல்லுணரைவக் கண்டவரோர் நாளால்லர் மாதத்தர்
இல்லையென்று பகராமல் இல்லாதே வாடுபவர்
தொல்லைபல தீர்ப்பதற்குத் தொழில்முறையும் வாயாதார்
கல்வியொரு வரிகற்றுக் கைகூடும் விதியுமிலார்
ஆடைத்தனை மாற்றுதற்கும் ஆடைவே நொன்றுடையார்
கூடையெனுங் குடிசைகளிற் கோழிகள்போற் குன்றுபவர்
மூடமயப் பழக்கங்கள் முயன்றகற்ற எம்மார்க்கப்
பாடநலன் மனதுறுத்திப் பயிற்றுவிப்பார் யாருமிலார்
பள்ளிநலம் என்றுமிலாப் பாழுரார் மெத்தவளர்
பள்ளிவளம் இருந்தாலும் பாலனத்துக் காருமிலர்
பள்ளியனிற் சுவரோடும் பல்லியென்போர் தாழுமுளர்
பள்ளிகாண்டே எமிற்பல்லோர் பலமயக்கில் உழூல்கிண்றார்.

பட்டணத்தில் யாமெலாரும் பரிமளமாய் எம்வேதக்
கட்டளைகள் பின்பற்றிக் காப்பதெனச் சொல்கின்றோம்
எட்டுணையும் ஏற்றமிலா தெம்மினத்தில் ஒருசாரார்
கெட்டப்பிந்து போவதெனின் கேட்பதற்குச் சுவைதானோ ?

பெருநோன்பு திறப்பதற்கோர் பேர்ச்சர் துணிக்கையிலார்
பெருநாளைக் கொண்டாடப் பியந்திழைழுத்த உடைமாற்றார்
ஒருநேரத் திருப்தியிலும் ஒருவாயின் சுவையறியார்
இருக்கிண்றார் எம்மினையில் இலரென்றேன் நழப்பதுநாம்?

கூட்டமெனச் செல்லுகின்றோம் கொண்டோம்கை ஒருவெளிச்சம்
நாட்டமுற்ற கெம்முடனே நடந்துடனே வருவார்க்கும்
காட்டாது வெளிச்சமதைக் கல்மனத்தால் நாம்நடப்பின்
நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் நாமென்ன நட்பெடுத்தோம்?

யானுமாரு முஸ்லிமன்று நாவளர்த்தி மார்த்தி
தீணவனாய் வாழாமல் தேணாழுகப் பேசுவதோ?
தானுயர மட்டுந்தான் தரணிமலர் எமதன்ணல்
வானுயர்ந்த இல்லாத்தின் வழிகாட்டிப் போயினரா?

படியேறி வந்திரப்பின் பத்தின்கீழ் சுதம்கொடுப்போம்
அடியாட்கள் புகழ்ப்பற்ற காயிரமாய்க் கொடுத்திழப்போம்
மிழபோக்கி எம்மாந்தர் முன்னேற்றங் காண்டற்கு
முடிவாக யாமெழுந்து முயற்றுவதால் என்னகுறை?

இருடையும் ஒருணவும் ஒருநாளே கொடுப்பதனால்
சீரடைந்து சமமுறுமா சிக்கலுற்ற சமுதாயம்?
பேரகன்ற சிந்தையுள் பெருங்காடையின் சீமான்கள்
சேரநின்று முன்வந்தால் தீராத துயருமுண்டா?

அரசாங்கத் தாரேதான் அவர்தமக்குத் தொழிலீந்தும்
தராங்காக்கக் கற்பித்தும் தக்கவலாம் செயவேண்டும்
தரம்பெற்று வந்துவிழின் தருவோமே இடமென்றால்
நரம்புண்டா சதைக்குள்ளே நாமிறையின் முஸ்லிமோரா?

மறையோதிப் பயனென்ன மாறாத நோன்பிருந்தும்
இறைதொழுதும் பயனென்ன இல்லாமை போக்குதற்கோர்
நிறைவெநஞ்சும் இல்லாது நின்றிருந்தும் பயனென்ன
குறைக்குறித் திரிவதாகக் குறைசொலாது செயற்படுவீர்.

வல்லாற்கே அர்ப்பணித்து வாட்வதெனில் இவ்வையம்
இல்லார்க்கு யாஞ்செய்யும் இவ்வினைகள் பலவேண்டும்
வல்லனவன் அளித்தெகாடை வைத்திருக்கும் சீமான்காள்!
இல்லார்க்குக் கொடையளித்தே ஏற்றவழி புரிந்திடுவீர்.

வறியருக்குஞ் சேர்த்துத்தான் வல்லவனும் நாட்டிடைத்த
உறுதிமன்ச செம்மலருக் குதவகிறான் செல்வங்கள்
வறியருக்கும் பங்கிட்டு வாழாரேல் செம்மலவர்
வறியவறின் செல்வத்தை வயிற்றைத்தார் ஆகுவரே.

ஹீரோவாகும் யுகராகி

குத்தியானா ஜீனாகட் ஃபாத்துவா கிராமங்கள்
வித்துவமாய்க் காக்கின்ற மேமானி வம்சத்துப்
புத்திரனே றஸ்லாக்கே புகழ்ச்சியில்லை நீதமிழில்
சத்தியமாய்ப் பண்டிதனே தமிழ்வளர்க்கும் பாத்திரமே
தந்தைவழி மேமானி தாய்வழியும் அஃதேதான்
என்றபோதும் உன்னாவில் இதயத்தில் தொழிற்பாட்டில்
நின்றதெல்லாம் தமிழாக நீதமிழின் கிளையாகக்
குன்றனைய சேவைசெய்யும் குணாங்கொண்டாய் அதனாலே
பரிவாரம் சகிதமாயெய் பைந்தமிழ்த்தாய் உன்புறமாய்
நெருங்கிவந்து நிற்கின்றாள் நீடுனையுங் காக்கின்றாள்

தமிழனன்று பிறந்தசிலர் தமிழ்மறந்து ஆங்கிலத்துச்
சுமைதாக்கும் இம்மன்னில் சுந்தரனே தமிழ்வளர்க்க
முன்வந்தாய் முழுவாழ்வும் முர்க்கமுடன் அர்ப்பணித்தாய்
கண்ணிறைந்த கவிதையெனும் காதலியைப் புதுவழியில்
ஏக்கமுடன் தொளாயிரத்தின் எழுபத்து நான்கினிலே
ஊக்கமைழக் கரம்பற்றி ஓய்வின்றி இல்லறத்தை
நடத்தியாரு நான்காண்டுள் நயமான புதுக்கவிதை
விதைத்தறுத்து “யுகராக” விளைச்சலினை நீயனித்தாய்
படைத்தயுகப் படைப்பாலே பாரதமும் உன்திறத்தை
விதந்துமிகப் பாராட்டி வெல்கவனப் போற்றியதே

இலங்கையிலே கவிக்கென்றோர் இருப்பிடத்தைத் தேடுவிட்டாய்
களம்பலவும் கண்டுவிட்டாய் கரவொலியாற் கைசிவந்தோம்
வலம்புரியின் கவியரங்கில் வைத்துனையான் கண்டபோதும்
தலைமைகொண்டு தமிழ்யாத்துத் தாசீம் அஹமதுவின்
‘வெள்ளையிலோர் புள்ளிக்காய் வெஞ்சுதுவாங்கி நின்றபோதும்
உள்ளமௌலாங் கறங்கவைக்கும் உனதொவலோர் கவியரங்க
வெள்ளத்தே உன்திறமை வெளிப்பட்ட போதுமெனை
மெள்ளமெள்ள மறந்துபோனேன் மேமனேநீ உளத்திருடன்

பாமரனும் கவியாத்துப் பாடியான் கேட்டுள்ளேன்
மேமனினத் தோர்கவியா மெய்தானா என்றுயானோ
பகற்கனவைப் போல்மெய்யாய்ப் பண்டுநாளில் நம்பவில்லை
நகைக்காது பகைக்காது நம்புகநான் கவிஞனென்று
நிரூபித்துக் காட்டுகின்ற நீக்விஞன் புதுக்கவிஞன்
ஹீரோவிழிமாவின் ஹீரோவுன் இரண்டாம் குழந்தையாகும்

வருஷங்கள் நான்குசெல்ல வழக்கின்றான் ஒருகுழுவி
 இரண்டே போதுமென்றும் இருக்கிறதாம் ஒருசட்டம்
 ஆத்திக்கோர் ஆணைன்றும் ஆசைக்கோர் பெண்ணைன்றும்
 சூத்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார் சுகப்படக் குடும்பத்தில்
 ஆத்திராங் கொள்ளுகின்றேன் அந்தவோர் முடிவுக்காய்
 சாத்திரமாம் சட்டமாம் சங்கடங்கள் தீர்ந்திடுமோம்

முதிர்ந்த கவியர் முழுமை மிகவே
 எதிர்த்து நிற்போம் இந்தக் கொள்கையை
 சந்தத் தமிழாம் எந்தம் மனைவியர்
 இந்தப் புவியுள எல்லாக் காலமும்
 எந்தனை இயலுமோ இத்தரை மீதினில்
 அத்தனைக் கவியெனும் அமரக் குழந்தைகள்
 பெற்றுத் தீர்ப்போம் பெற்றே தீர்ப்போம்
 நித்தியத் தொழிலாய் நிற்குக கீஃது
 எங்கவிக் குழவிகள் கீப்புவி எங்குனும்
 தங்கித் திரிந்து தலைமை புரிந்து
 மரணம் வென்று மக்கட் கென்றும்
 பெருமை சேர்க்கும் பெற்றியை என்றும்
 மறக்கற் போமோ மண்ணிற் செழுமை
 சிறப்பது மெங்கள் சிறியோர் தம்மால்
 இரண்டைப் பெற்றுடன் இருஞுவ தாலே
 இருண்டு கிடக்கும் இவ்வுல குய்ய
 அவ்விரு வராலே ஆவது முளதோ
 செவ்விய மதலைகள் சேர்ப்பதே பெருமை

நான்காண்டுக் கொருகுழுந்தை நயப்பதை விடமேலாம்
 ஓராண்டுக் கோர்குழுந்தை உயர்ந்து வளர்ந்தமுதல்
 ஹரிரோஷிமாவின் ஹரிரோவே எடுத்திடுவாய் சபதமின்றே
 ஒருவருஷம் ஒருகுழுந்தை ஒருசுபதம் பலகுழுந்தை
 பெற்றுப் பெருகிப் பெருவாழ்வு நீகண்டு
 மேமன் சமூகத்தின் மேன்மை நிலைறிறுத்திக்
 கவிஞராவாய்ப் புலவனாய்க் களிந்து கரைதளும்பி
 நடே வாழ்ந்திடுவாய் நிமலன் துணையுள்ளான்.

தப்ர:பேன் ஓட்டவில் நடந்த மேமன்கவியின் ஹரிரோஷிமாவின் ஹரிரோக்கள்
 கவிதைநூல் வெளியீட்டு விழாவில் -1982.

கோவிலடுத்தார்

கவிதையின்னும் வளரவில்லை நாட்டில்
கண்துடைப்பாய்ச் சிலவுண்டாம் ஏட்டில்
காரணாங்கள் கூறிக்
கருத்துகளும் மாறிக்
கவிஞர்களே வீழுக்ரோம் கேட்டில்

எழுதுகிறோம் எவ்வளவோ நானும்
எழுத்துலகே நம்வாழ்வை ஆளும்
எம்மரமும் கோலாய்
இப்புவியே தாளாய்
எழுதுவதில் எத்தனைதாம் வாழும்?

சன்மானம் போதவில்லை தொல்லை
சரிசமமாய் ஏடுகளும் இல்லை
சனம்பார்க்கும் பார்வை
தருகிறது சோர்வை
சஞ்சலமைம் நாற்புறத்தும் எல்லை.

முன்றுதினம் செய்துகவி மாலை
முன்முனுத்துக் கோவெறிவோம் மூலை
முடமனத் திண்டாய்
முகந்திருப்பிக் கொண்டால்
முழுமலடாய்ச் செய்தோமை நாளை

ஒருபாட்டாற் கோலுயர்ந்தும் ஆளும்
ஒருபாட்டாற் கோலஃதே தாழும்.
உயர்கவிஞர் நாவில்
உலகமொரு கோவில்
உதிருஞ்சொல் ஒவ்வொன்றும் ஆளும்

இலக்கியத்தில் நாழரைக்கும் மாற்றம்
எவர்மனத்தும் பெறவேண்டும் ஏற்றம்
எழுத்துலகின் உச்சி
எழிற்கவிதைக் கட்சி
எனவெப்பின் அமரநிலை தோற்றும்

நல்லவழிக் கவிதையையே நாடு
 நாசமெனில் உலகுக்கே கேடு
 நரர்நமக்கு முன்னால்
 நல்லவருஞ் சொன்னார்
 நாமெடுத்தால் வழியிங்கு பீடு

எதைக்கூறல் நலமென்றே எண்ணி
 லிலகுமொழி நவகவிதை பண்ணி
 ஏறுநடைக் கோவாய்
 என்றென்றும் ஈவாய்
 இவ்வுலகம் ஏற்குமதைச் சென்னி

தூயதமிழ்க் கவிதைகளால் யாண்டும்
 துயிலுமலை கள்விழிக்க வேண்டும்
 துல்லியமாம் பார்வை
 சொல்லுமெனில் தீர்வை
 துயில்வருமா மலைகளுக்கு மீண்டும்?

புதுக்கவிதை என்பதெல்லாம் என்ன?
 புதிதாகச் சொல்வதுவே சொன்ன
 புதிர்களையே மீண்டும்
 புகுத்துவதால் ஈண்டும்
 புதுக்கவிதை மரபாகும் மன்ன

எதுகவிதை எனவேண்டாம் காண்டம்
 ஏன்கவிதை என்பதுதான் வேண்டும்
 எதுகையுடன் மோனை
 இலையெனினும் பேனை
 இதயத்தின் ஆழத்தே தோண்டும்

பூமியிலே உழைப்பதெமைக் காக்கும்
 பூமிக்காய் உழைப்பதெமை நோக்கும்
 புன்மைவழி போகார்
 பூமியிலும் சாகார்
 புவிமறந்த எப்படைப்பும் தோற்கும்

பாரதியின் மர்மங்கைக் கொள்வோம்
 பதரான வார்த்தைகளைக் கொல்வோம்
 பாரதியின் தோனில்
 பாதமுள நானில்
 பாரதியை விடப்பார்த்து வெல்வோம்

தீவில்மாக் கவிஞனிலாத் தீட்டு
 திசைசமாறிப் போகவெனத் தீட்டு
 தேவையிலை போர்வை
 திடக்கரங்கள் மார்வை
 தீவிதுவும் உலகளக்கும் காட்டு.

வகவ மேமை - 1983.

தாகமிகைத் தீர்த்திடநீர் தா

தாய்மொழியின் நாட்டிருந்து தாமிரநீர் நாடிதன்றன்
சேயெம்மைக் காணவந்த செவ்விராமா - வாய்ப்பிதனால்
வாவருக என்று வரவேற் றளங்களித்தோம்
போவதன்முன் தந்தோம் பொறுப்பு

பொறியானும் நட்பையே பூண்மைகு வந்த
நிறைமனனே தூதொன்றும் நீடி - நிறைவடைந்தோம்
ஏகி நலம்புரிவாய் ஏந்தமிழுக் காடுழைப்பாய்
பூகுளிக்கும் நட்புப் புனல்

புனலாய்த் தமிழ்க்கவிகை பூமியலாம் ஓடற்கு
அனலாய்ப் பனிநீராய் ஆக்கிச் - சனத்துக்காய்
ஈகின்றோம் என்றாலும் ஏக்கம் எமதுணர்வைச்
சாகுமட்டும் ஆளுவதோ சார்பு ?

சாய்ந்தொருபால் நீதி சமைத்தல் பழியாகும்
ஆய்ந்தோரே செய்தாலென் ஆகுமது ? - காய்ந்தறியாக்
கங்கை மகாவலியைம் கண்ணத்தே பாய்ந்தொழுகின்
சாங்கத் தமிழ்க்கழுகோ சாற்று

சாற்றுந் தலைமேலே தாள்கீழே நெஞ்சுமத்தி
காற்றொன்றே வாழ்வுக்குக் காரணமாம் - வேற்றுரூரில்
பைந்தமிழுர் எங்கே பதிவெனினும் பாரதமே
பைந்தமிழுர் நெஞ்சாம் பதி

பதித்திந் நினைவுகளைப் பண்ணிப் படைப்பைப்
பதிவுஞ்சல் வானேற்றிப் பார்ப்பின் - பதிலிராது
பத்திரிகை தாழிட்டால் பாரதத்தில் பைந்தமிழ்தான்
எத்தரையில் வாழும் இயம்பு

இயற்கை வரமளிக்க ஈழந்தான் உங்கள்
சயம்பெற்ற பத்திரிகைச் சுந்தை - நயமிக்க
எங்கருத்து வாரா திருப்பதனால் எந்நன்மை
உங்களுக்கு நாமறியோம் ஊடு

ஊட்டக் கொடையளிக்கும் உச்சி மலைவாடும்
தோட்டத்தார் இங்கே தொடர்ந்துமழுத்தும் - ஏற்றமின்றி
வாட்டத்தைக் காத்து வயதழிந்து சாவதைப்போல்
பாட்டும் படைப்பெலாமும் பாழ்

பாரதிக்குப் பின்னரிலீர் பாவல்லார் என்கின்றீர்
பாரதத்தில் இல்லையனிற் பார்மீது - வேறிடத்தில்
தோன்றாமற் போவாரா தோற்றம் தரும்படைப்பைத்
தோன்றாமற் செய்திடலே சுது

கூடாய்ப் பலபோட்டி சோழப்பீர் கௌரவித்து
ஈடுகொடுப் பாய்த்தான் எழுதுகின்றோம் - நாடாதா
ஆழுதலாய்ப் பேரான்றென் றங்காந் திருந்தாலும்
மாறுதலே ஏனிந்த மாறு?

மாறுபாடு கூறி மனதைக் குழப்பவில்லை
கோருவது மேலாஸ் குணத்தினையே - வேறுபட்ட
நாடுகளின் நல்லறிஞர் நல்லுறவிற் சேர்ந்திடவே
கூடுகிறோம் இந்தக் கொழும்பு

நாழும் கொழும்புதொடும் நற்பாலம் பார்த்துள்ளோம்
பாமன்னன் பாரதியின் பண்படியே - தாமதமேன்
ஆதலினாற் பேராசா யாமந்தப் பாலமதைத்
தோதாய்த் தொடாங்கச்செல் தூது

தூதென்ற செல்கை துணையென்று தோன்றிய
போதிலும் ஆழப் பொறுப்பறிவோம் - பாதவழும்
'பாவகவம்' 'பூபாளம்' பாரச் சுமைகுறைக்கும்
தீவகத்தார் தூதெடுத்துத் தீர்

தீர்ப்பைத் தமிழ்தரட்டும் தீவகத்தார் எங்களது
வார்ப்புக்கும் வேண்டும் வரவேற்பு - மாப்பாலம்
ஆகுமெனில் அவ்வழியால் யாழும் இணைந்துமழுக்கும்
தாகமிதைத் தீர்த்திடநீர் தா.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் திரு. எஸ் இராமசிருஷ்ணன் வலம்புரி
கவிதா வட்டத்தின் பெளர்ணாயிக் கவியரங்குக்கு வருகை தந்தபோது - 1983.

சுகை வளர்க்கும் ஈது

வாகை சுடரும் வழிச்செல்வோர் கொண்டாடும்
ஈகை சிறக்கின்ற இந்தத் திருநாளில்
இந்நாளின் தாற்பரியம் என்னென்று நோக்கற்காய்
முன்வந்தோம் உண்மை மொழிகண் டொழுகிடுவோம்
நோன்பென்று நாமேற்று நோற்றுப் பகல்முழுமுதும்
மாண்புற் றிறுமாந்து மாதமொன்று போனபினர்
இன்று பெருநாளை எல்லாரும் கொண்டாடற்கு
அன்றே நுபிநாதர் ஆஸ்ரான் ரகம்புந்தமை
ஏனென்று சற்றே திதயத்தால் தீண்டுதற்காய்
குானத்துப் பேழையெனும் நாதர் மொழிகளையே
சேர்த்தெடுத்துக் கோத்துச் செறிவான மாலையென
மார்த்தாடுத்து நிற்றல் வளம்

நோன்பை ரம்பூளில் நோற்றிலரேல் ஏதின்றிப்
பேணிடினும் பின்னில்லை பேறு

நோன்பிருந்தே பொய்யுரையும் நோய்ச்செயலும் நீக்காரின்
நோன்பினொரு தேவையிறைக் கிண்று

நோன்பை நிகர்த்திடுமின் னோர்வணக்கம் ஈண்டிலதே
நோன்பினர்க்கே 'வரயான்' நிலைப்பு

சொர்க்கம் திறக்கும் சுடுநரகும் மூடும்பேய்
நிற்கும் சிறைரம்பூ னில்

தீவிரமாய் நோன்பு துறக்கும் வரைமக்கள்
யாவர்க்கும் நன்மை இருப்பு

நாளொன்று நோற்பின் நரகம் அவர்க்கிடையில்
வீழும்பு வானிடைத்த வெட்டு

நோற்பார்க் கிருமகிழ்வாம் நோன்பு துறப்பதிலும்
ஏற்பானைக் காண்பதிலும் என்று

நோன்பைத் துறந்திடற்கு நோற்றார்க் குதவிடுதல்
நோன்பின் பலணீயந் தொண்டு

நோற்பாரின் வாய்மணத்தை நுண்கத்தூ ரிக்கப்பால்
ஏற்பான் இறைவன் மகிழ்ந்து

இவைநமக்கு நோன்பின் எளிமை பெருமை
அவைநால்கும் நன்மை அரும்பலன்கள் கூறும்
மருத்துவோரும் நோன்பின் மகிமை குறித்துக்
கருத்துப் பலதருவர் காண்போம் சிலவற்றை:-
'எத்தனையோ நோய்கட் கிணிய மருந்திங்கு
சித்தங் குளிர்விக்கும் தீமைதரும் இச்சைக்களை
நீக்கித் தனிமையிலும் நிம்மதியை நீடிக்கும்
போக்கும் துவேஷங்கள் புன்மை கரைந்தொழியும்
துன்பம் மனப்பினைகள் தாகம் பசியிவற்றை
வென்றடக்கும் தன்மை விடைந்தே கராங்கூடும்...'
விஞ்ஞான மேதையரும் வேறெல்லா நல்வழியின்
இஞ்ஞாலத் தோர்தாமும் ஏற்றுள்ள நோன்பிதன்றன்
மேன்மை குறித்து மிகவிளாக்கம் தேவையில்லை
மேன்மை உளதாற்றான் மேலான் விதித்துள்ளான்
ஊனக்கண் ணுடே உரைவிளாக்கச் சாயமுமேன்?
நோன்பை விதைத்த ரம்பூனில் ஏகனாவன்
ஈகையுரம் ஈந்துள்ளான் ஏந்தம் நபிநாதர்
ஈகைக்காய்ச் சொன்னார் இவை:-

நோற்பார் உணவீந்தால் நோற்றிலர்க்கு வான்மேன்மை
வாழ்த்துமவர் உண்ணும் வரை

ரம்பூனிற் செய்தற்மம் தர்மத்துள் மேலாம்
ரம்பூனென் னோற்க்கோர் நலன்

குறைநோன்பில் மாண்டார்க்காய்க் கொண்டத் தினாங்கள்
நிறைசெய்மின் ஏழைக்கூன் ஈந்து

தருமத்தைத் தாண்டித் துயராங்கள் அண்டா
தருமத்தைத் தீவிரமாய்த் தாங்கு

பாதிப்பே ரீச்சம் பழுத்தால் நரகொழித்தற்கு
ஏதுண்டேல் தப்பிப்பாய் ஈந்து

அல்லாஹ்வின் பேராலே யாரெதுவும் யாசிப்பின்
இல்லையனேல் பாதுகாப்பும் ஈ

குதிரையிவர்ந் தண்டிக் கொடைவேண்டி னாலும்
அதுகொடுத்தல் வேண்டும் அளி

வலக்கைசெய் தர்மம் இடதறியா தார்க்கு
நிழல்வான் ஏகன் நிறைந்து

எடற்றான் காவல் இருப்பான்றீ முன்னீந்த
ஆடையிலோர் துண்டுளமட் டாங்கு

தழுலணையும் தண்ணீரால் தான்செய்பா வத்தை
அழிக்கும் அறமென் றறி

நாற்புறத்தும் ஈயும் நலத்தார் தவிர்த்ததிகம்
சேர்ப்போர் இழப்புள்ளோர் தாம்

முற்சலுக மொன்று முறிந்த துலோபத்தால்
அச்சுறுத்து கிண்றேன் அளி

கருமி வணாங்கிழனும் கல்வியறி வில்லாத்
தருமனையே ஏற்பான் தகை

கெட்டதையோ மேலாய்க் கிடைத்ததையோ ஈந்தற்க
இட்டால் இடுக இடை

அல்லாஹ்வின் நாமத்தால் யாசித்தும் ஈயாதான்
பொல்லா மனிதப் பதர்

சேகரிக்கும் சொத்தல்ல செம்பொன் வரிஸக்காத்
ாகின்றாய் என்றால் அதற்கு

அண்ணலவர் ஈந்த ஹதீஸ்கள் சிலவற்றை
முன்வைத்தோம் நோன்பும் முறையாம் அறமதுவும்
ஒன்றாய் ரமழானில் ஓங்கி உயர்வனவே
என்றால் ரமழானில் தீகைக்கா நோன்புக்கா?
இவ்விரண்டும் என்றும் இணைபிரியா ஒன்றாமே
அவ்விதத்தைக் காண்போம் அடுத்து:-

எவருடனும் வைத்தான் இருக்கின்றான் என்றார்
நபிநாதர் வைத்தானே நாம்பணியச் செய்தக்கால்

வெற்றி நமதாகும் வென்றெடுக்க லாமுலகை
 பட்டினியால் உள்ளமுடல் பண்படையும் வேதனையை
 யாமுணரர் கஃதுவழி யாமுணரின் ஏழையர்பால்
 ஈவிரக்கம் எம்மில் இயல்பாய்த் தோற்றமுறும்
 தோன்றியதன் பின்னர் துயர்போக்கற் கேழையர்க்கு
 வேண்டியன செய்ய வெளிப்படுவோ மாதலினால்
 நோன்பை நுழைத்தெமது நோய்தீர்த் தறத்தினது
 மேன்மை பெறச்செய்தார் மேலான் வழித்தாதர்
 இம்மாதம் மட்டுமென்றி எந்நாளும் ஈகைகிக
 நம்மமர்வு வேண்டுமென நாதர் ஒருதிங்கள்
 ஆண்டி னிடைவைத்தார் அஃதெம்மைப் பண்படுத்த
 மீண்டும் வழிதவறின் மீண்டும் ரம்பானே
 வாராத ஈகை வருவதற்காய் எந்நாளும்
 தீராதே நோற்றிருக்கத் தேவைப் படினதற்கும்
 ஓர்நாள்விட் போர்நாள் உவந்தேற்க நோன்பென்றார்
 பேரற்தின் மேன்மை பெரிதே சொலற்கரிதே
 வாசற்ப படிக்கு வறியவர்கள் வந்துநின்று
 யாசிக்குங் காறும் அறிவழியின் தீதே
 ரம்பானில் நம்பினத்தார் அங்காடி தோறும்
 இமிசைப் படுதற்கா இல்லாம் பதிவு?...

பொருளை அதிகரிக்கப் போய்ப்பிச்சை கேட்பார்
 நெருப்பை இரந்தார்க்கு நேரங்றார் நாதரவுர்
 தன்முகத்தைப் புண்படுத்தும் தாங்கின் இரத்தலென்றார்
 தன்பங்கைக் கோரானும் தன்குடும்பத் தேவை
 விளக்கானும் முன்வரானும் மெய்யேழை யன்றி
 அலைந்திரப்பான் ஏழையலன் அண்ணல் மொழியிதுவே
 தேவை யுடையாரைத் தேழி உதவிசெய்தல்
 பாவம் அறுக்கும் பணியென்றார் அண்ணல்
 அறத்தைப் புரிகென் றலறுவதால் ஈண்டு
 'வறுமை ஓழியாதா வாழுகிற காலமெலாம்
 முஸ்லிம் சமுதாயம் முன்னேற்ற மார்க்கமின்றிக்
 கஷ்டப் படல்தானா காலமெலாம்' என்றவினா
 முன்னே வருகிறது மூண்ட வறுமையினால்
 முன்னேற்ற மில்லாது முஸ்லிமுடன் வேற்றாரும்
 இன்னும் இருப்பதனை எண்ணித்தான் பார்ப்பீரே
 அண்ணலவர் தந்த ஹதீஸாம் இதுகூறும் :-

ஏழைமையில் தோன்றியதே இல்லாம் அதுமீண்டும்
 ஏழைமையை நாடும் இனியென்று வாக்கஃதாம்

வீதி திரிவானும் வீடே அடையானும்
 மேதினியில் ஏழூயலன் மேற்கொண்டும் நாயினிமேல்
 காயும் வயிறுகளைக் கண்டு பிழித்தவர்க்காய்
 எயத் தொடங்கி இருளகற்றி வாழ்வதற்காய்த்
 தீங்கள் ரம்பானில் சேதி படருதற்காய்
 எங்கை சீவந்தீண்டெம் இல்லாத்தை மேலாம்
 நிலையில் அமைத்தற்காய் நீங்காச் செயலும்
 உளமும் கொள்ளே வழி.

கி. ஒ. கூ. தா. முஸ்லிம் சேகவ - 1983.

கவிதா மயிலும் வான்கோழிகளும்

கண்ணிக் காம்புகளில் தாய்மைப்பால் வழவதாகச்
சொல்லிச் செல்லும்
கற்பனை மாளிகையின் காமராஜர்களை நம்பி
இலக்கியச் சாலையில்
நீ இறுமாப்பில் தள்ளாடினால் -
விமர்சன வாகனாம்
உன்னைச் சிதறல்களாக்கலாம் .

ராஜாக்களின் உட்டுகள் அன்றைபக் கொட்டும்.
மனாங்களோ வாக்குகளைத் தட்டும் !
நாடு காப்ரே ஆடக் காரணமான
இந்த ராஜாக்களுக்குக்
கம்பனும் பாரதியும் வளர்த்த மயில்களுக்கும்
நீ வளர்க்கும் வான்கோழிகளுக்கும்
வித்தியாசம் காண வேளையா கிடைக்கிறது?

நாங்கள் வளர்ப்பவை -
வறன் நிலம் உயிர்ப்பிக்க வரும்
மழுக்காய்த் துடிக்கும்
கவிதா மயில்களையே.
அவை தோகை விரித்துச்
சமுன்றாடுக் குவிக்கும் வாகைகளைக் கண்டு
வாய்பிளாந்து
நீ ஏன் வளர்க்கிறாய்
கவிதாநிலம் வறனத் துள்ளும் வான்கோழிகளோ?....

அறையில் ஆடவே அருக்கதை இல்லாதவற்றை
அம்பலத்துக்கேன் கொண்டு வருகிறாய்?

சீதையைக் கண்டதுமே ராமனாக மாறிவிடுவதா?
சீதையின் காதல் வேண்டாமா?
கோதண்ட அரிவரியே கூடாமலா?....
நம்பிற் பலர்
கவிதைச் சீதையின் தலையைக் கண்டவுடனேயே
கோதண்டம் இருப்பதை மறந்து
மன்மத வில்லை உடைத்துக்கொண்டு
ஊர்வலம் கிளம்பிவிடுகிறார்களோ!

எங்கள் மயில்களின்

பரிணாம நடனத்துக்கு மூலமாய் அமைந்தது -

அநீதிகளைப் பிழிந்து செய்த

சாற்றை அருந்திய போதையே.

நிலத்தைத் திருத்தும் நீர் கேட்டுப் புறப்பட்ட

பௌதீகச் சேர்க்கைகதான் அவற்றின் நடனம்.

நீயோ -

தோகை இருப்பன எல்லாமே

மயில்கள்தாம் என்கிறாய்!

மயில் வளர்ப்போரால்

மௌனமும் வளர்க்க முடியுமா?

அறப்போரில் இரங்கு என்றேன்.

முதுகில் கவசம் தரிக்கிறாயே!

பிறப்பட்ட பழைமையைத் தூக்கி ஏறிகிறாய் -

முற்பட்ட பழைமையை முதுகில் சுமக்க!

வேண்டும்தான் அப்படியானால் -

உனது முதுகில் கவசம்!

உன் மயிர் மீது பிறர் வைக்கும்

பனிக்கட்டிகளைவிட

உன் கபாலத்தில் விழும் எனது குட்டுக்கள்

குளிர் நீக்கவாவது உதவட்டும்!

எப்போதும் நீ இலக்கத்தின் பின்னால் நில்.

வகவ மேனை - 1984.

முடிவுறாக் கவிதை

அன்வர் :பாச்சாவின் சோகைக் குமாரி
கல்யாணம் செய்ததால் கலை, நலை கண்டவள்.
சதை சுருங்கினாலும் சபை ஏறுபவள்.
இன்று சவுதியிலிருந்து
ஸம்ஸும் அனுப்பாமல்
கண்கள் பிழிந்து கைக்குட்டை அனுப்புகிறாள்.

மாப்பிள்ளை இங்கே -
நரைக்குத் தார் பூசி
நறுமணம் விசுக்கி
வேளைக்குத் தொழுது
தப்ளீக்கிலும் செல்கிறார்.

*

ஆதம் :பாவா
தன் அவ்வாவின் சொத்துக்களைப்
பசித்த விளைக்குப் பரதேசிக்கு விற்று
மாப்பிள்ளைச் செக்கியூரிட்டியை
மகள் கால்களிற் கட்டியவர்.
செக்கியூரிட்டி மாடோ
பயிரை மேய்ந்தே வயிறு வளர்த்தது.
இன்றோ -
மாடும் வயலும் குபேரக் குவைத்தில்
:மிரைவர் - மெய்டாய்த் தேகம் வளர்க்கின்றார்கள்.
ஆதம் :பாவா
அனாதையாய் இங்கே
மருத்துவ முடைகளுடன் மறுமைக்குத் தயாராகிறார்.

*

கீளியாஸ் நாநாவின் ஏக புதல்வி
தாங்கத் தாம்பாளத்தில் வைரமாக
ஸ்த்திரீ தனத்துடன் இல்லறும் போனவள்.
முதல் வயிற்றுக் காலத்துடனேயே
கழுதைக் கணவன் குதிரைகளைத் தின்றான்.
கரியான மனைவி
குழந்தையை அடகு வைத்து

ஓமான் சென்று ஓமனாய் உழைத்தாள்.
திரும்பி வந்து தீர்த்தம் ஆடனாள்-
விழிக்குளத்தில்.
குதிரை தின்றவனைக்
குதிரை தின்று குதப்பியே இருந்தது.

மார்களை விற்று மறுபடி சென்றாள்.
இன்றும் மாப்பிள்ளை இங்கே
காலையிலிருந்தே கடிதம் நோக்கி
சம்சாரம் விசாரிக்கிறார் தபாற்காரனிடம்!
வியர்வை வரப் பிற்தினால் விமானத்தில்
வீட்டுப் பொருள்கள் விலை மலிகின்றன.
நாளை
வீடும் வரலாம் வீதிக்கு.

*

ஃபாருக் தம்பி பளபளப்பில் ஆசையர்.
குருதினும் ஹதீஸாம் குடிகொள் நாவர்.
இரப்பவனிடம்
இரண்டு ஹதீஸ் சொல்லி
அதையே தானமாய் அளிக்கும் இதயம் !
குடும்பமும் கஷ்ட்டமும் பெரியன்!
பாத்திமாத் தங்கையை :பாரேனுக்கு மாற்றினார்.
இன்றோ -

சிக்கன் ரோஸ்ட்டும் :புரியாளிப் புழுவும்
ஃபாலந்தாக் குஞ்சமையும் இல்லையேல்
பாவம், கிவர் பட்டினி!
இரண்டு வருஷங்களில் பாத்திமா வரலாம்.
ஆமினாத் தங்கையும் வயதுக்கு வருவாள்.

சிக்கன் மசாலாக்களின் சமய வகுப்பு:-
'புனித புமிக்கே போக்குவேன் இருவரையும்!'

*

கடந்த வாரம் காசீமைக் கண்டேன்.
ஹஜ்ஜை விரும்பினாளாம்;
மறுக்க முழியாததால் மனைவி :ஓ:பாயிலாம்!

*

எங்கள் தெருவில் இருநாள் முன்புதான்
மும்தாஜ் மாமி
பார்ஸலாய் வந்து படுகுழி சென்றாள்.
முன்றே மாதத்தில் மூனையில் வெழிப்பாம்.

*

அறுபதில் நொண்டும் அஸ்ஸ் மாமாவுக்கு
இருபத்தைந்தின் பராக்கு மனைவி.
தவணைக்கு முன்பே சமுதியில் நின்று
கைதியாய்த் திரும்பிய காரிகை.
பாஸ்போர்ட் நிலத்தில் வேலி மறைத்ததால்
வேறோரு நிலம் வேண்டி
கறுப்புச் சந்தைக்காய்க் காசு தேடுகிறார்.
சீக்கிரம் போகவே வேண்டுமாம்.
சிலோனில் முடியாதாம் சில்லறையில் வாழு!

*

இறுசாது, என் நண்பன்.
கன்னிமை கழிப்பித்துக் கட்டார் அனுப்பவே
கல்யாணம் செய்தவன்.
மனைவியோ -
இறப்பேனே தவிர ஏகேன் என்றதும்
இளைக்கவில்லை இறுசாதும்.
'அவளுக்கு ஆசைதான் அரபுநாடு!
அனுமதிப்பேனா இந்த இறுசாது!'

*

இறைவா! இங்ஙன் உ_லகம் உ_ருள்ளையில்
என்னையும் சோதனை.....

இந்தக் கவிதையின் இந்த இடத்தில்
என் மனைவி
பாஸ்போர்ட் வற்ததாய்ப் பறந்து கத்தியதில்.....

இரு கண்கள்

குருசூனும் ஹதீஸாம் எமதிரு கண்கள்.
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

குருசூன் மலரெனில் ஹதீஸோ மகரந்தம்.
குருசூன் ஆலெனில் ஹதீஸதன் விழுதுகள்.
ஒன்றின்றி எமக்கு மற்றையது கிள்ளை.
ஏனைனில் குருசூன் இறையுரை.
ஹதீஸோ நபிகளாரின் விரிவுரை.
இறைமறையும் நபியுரையும் இருகண்கள்.
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

போவி ஹதீஸ்களிற் பொழுதையும் போக்கோம்;
குருசூனுக்கு அந்தியமாயின்
அதனையும் தள்ளுவோம் அப்பால்.
எமது நேர்வழி
எதிரிகள் கண்ணில் நேர்கழி.
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

வளம்படு நிலங்கள் நான்கு
வகுத்தவன் இறைவன்.
இவற்றின் அழிவாய்ப்
பாலையும் தந்தான் அருளாய்.
அந்தப் பாலையில்
கலையையும் வைத்தான் கனலையும் வைத்தான்.
பனலை அடைத்துப்
புப்பசுந் தரையையும் பொதித்தான்.
சோதியாம் ஒரு பாலையைச்
சோலைகளில் உயிர்ப்பிக்காது
மாநில மத்தி
மக்கத்துப் பாலையில் உயிர்ப்பித்தான்.
புவியை அளக்கப் புறப்பட்ட அவ்வீதி
அகிலத்தை அழைத்து அங்கேயே மீள்கிறது.
அந்தப் பாலைதான் என்னையும் அழைத்தது.
இறங்கி நடக்கிறேன் இன்று.

இருகால் சிறக்க இருகை வீசி
இருவிழி ஒனிர இருசெவி மடுத்தும்
ஒருவாய் புகழ்ந்தும் ஒருமணம் மகிழ்ந்தும்
நாட்டு துறக்கவாய் நடக்கிறேன்.
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

மூடனின் செயலில் பாடம் படிப்பதாய்ப்
பலவீனர் செயலே
என்னகம் துடைக்கும் இயற்கை!
அவையே பலத்தை அளிப்பன!
எனவே
பாதையை விட்டுப்
பக்கத்தே காட்டுளோடும் பலரைக் காண்கிறேன்.
அழைக்கிறார்கள் என்னையும் அல்லவா அவர்கள்!
இளநகை யோடும் இதயம் கனக்கிறேன்.
நான்செலும் மார்க்கம்
எனைவான் சேர்க்கும்.
நானேன் மீண்டும்
பாம்புக் காட்டுக்குள் பாய வேண்டும்?
அந்த வெறுப்பால் என்னையும் அவர்கள்
சிலவேளை நின்று திட்டுவது
இருசெவிப் பறைகளில் சிறுதுரும்பாய்க் குடைகிறது....
சிறிதோர் கூச்சமுந்தான் - சீயென.
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

எனக்குக் குர்சூன் மஹரைத்தான் சொல்கிறது.
சீதனத்தையும் சொல்லியிருப்பின்
வதைத்திருப்பேன் மாமனாறையும்!
சிதைத்திருப்பேன் மனைவியையும்!
இலட்சத்தில் சீதனம் வாங்கி
அதிலிருந்தே மஹரை ஆயிரமாய் நீட்டும்
கள்ளச் சந்தைக் கணக்கு வணிகர்கள்
என்னை இளிச்சவாயன் என்று
வளிச்சம் போட்டு விரல்நீட்டு கிறார்கள்!
எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்
சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

எளிமையின் உணவுக்கே எமது வயிறுகள் .

குருஞன் நெஞ்சு

வயிற்றுக்குப் புகட்டிய வேதபாடம் இதுவே.

எனது வயிற்றுக் குழிசைக்கோ

'மார்பிள்' சுவர்கள் தேவையில்லை.

மண்ணும் வரிச்சியுமே மக்துவம்.

இதனால்தான்

நெய்ச்சோற்று அட்டவணைகளில்

எனது பெயர் இடம்பெறுவதில்லை.

இதனாலும் எனதுபெயர் இளிச்சவாயன்!

கத்தச்சோ றுண்ணாதவன் கவிதை எழுதுவதா?

எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்

சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

இறைநேசர்களை மதிப்பவன் நான்.

நானுமே ஓர் இறைநேசனாக

இதயத்தார் பிரார்த்திப்பவன்.

செயல்களால் ஆராதிப்பவன்.

அகிலத்தார் அனைவருமே

இறைநேசராய் மாறாரா என்று

நெந்பாசை கொள்ளும் நட்பினன்.

ஆயினும்

அடக்கத் தலத்தின்மீது

கல்நிறுத்தம் தடுக்கும் கட்டளை

எனது நடையை இடறியது.

அன்றுமுதல் நான்

பலவீன வணிகங்கட்குப் படையெடுப்பதில்லை.

ஆயினும் இவ்வணிகர்கள்

எனது நம்பிக்கையை ஹுறாமாக்கி

வைதூச்சொல் விஷத்து வசைக்கிறார்கள்!

எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்

சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

இயற்கை மார்க்கம் எமது மார்க்கம்.

எனினும் சில்லோர்

அற்புத உலகில் ஆசை மிகவே

அற்புதம் பேசி அகத்தும் மகிழ்கிறார்!

அற்புதம் என்பதோர் கற்பணைச் சிதறலே.

இயற்கை மார்க்கம் எமதென்றால்

செயற்கை அற்புதும் சேர்வதும் எங்கே?

மனிதும் என்பதே மகா அற்புதும்.

மனிதும் பெற்ற குருதீன்

மகா மகா அற்புதும்.

இதனை ஒதுக்கி எதையோ புனைந்து

அதனையே அற்புதுமாய் அலங்கரிப்போர்

எல்லார் நடகப்புக்கும் இரையா காரா?

எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்

சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமோ?

இன்னும் எத்தனையோ ஏரியும் பிரச்சினைகள்.

காரணம் தேழிக் கணக்கிறேன்.

நடக்கும் மார்க்கம் நன்மை பொழிகிறது.

மேகம் நல்மழை பொழிகிறது.

போகம் சொல்மழை பொழிகிறது.

சொல் என்னை நலைப்பதில்லை.

அருள்மழைக் கலசம் அடைகாக்கிறது என்னை.

எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்

சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

குழுவுக்காக அல்ல

குவலயத்துக்காகவே கொடுக்கப்பட்டது குருதீன்.

மனித நேயுத்தையே அது

மனாங்களுள் திணிக்கிறது.

பெரும்பான்மையோர்

இறையிடம் அன்பையும்

மனிதரிடம் அச்சத்தையும்

இடம் மாறிக் கொண்டுதான் இடறுகின்றனர்.

நான்

இறையிடம் அச்சமும் மனிதரிடம் அன்புமள்ளேன்.

எனவேதான்

காட்டினுாடே நடப்போர்க்காகவும்

கவலைப்படுகிறேன்.

அவர்கட்கும் குருதீனை அளிக்கக் கோருகிறேன்.

குருதீனும் ஹதீஸும் எமதிரு கண்கள்.

எந்தக் கண்ணும் இருளாய்ப் போகச்

சொந்த விரலையே துணைகொள் வோமா?

அழகாழுக்கம் நிலைப்படுத்தல் ஆசிரியப் பண்பே

பத்தாண்டாய் யானுமாரு பள்ளியிலே ஆசிரியப் பணிபூண்டு நெஞ்சலற்று பரிதவித்துச் சொத்தானும் ஆசைவரச் சொப்பமனாய் ஆசிரியம் துறந்துலகத் தாவவினால் துயரமாகும் இத்தரையில் அகதியனாய் எங்கெங்கு மேயலைந்தும் எதுகண்டுந் திருப்தியிலா தேக்கங்கொண்டு பித்தடருந் தொழில்செய்யும் பேயனென வாழ்கின்றேன் பெரும்பாட்டைச் சொல்வதெனிற் பிறப்புமாயும்!

ஆசிரிய னாய்க்கடமை ஆற்றியவக் காலத்தே ஆழத்தே வேரூன்றி அழியாநிற்கும் மாசில்லாக் களமென்னும் மாணவத்துப் பருவத்தை மன்மேலோர் சுவர்க்கத்து மகிழ்வதாக்கிப் பாசமுடன் மாணவரைப் பல்வேறு கட்டத்தும் பசுமைபெற யான்பயிற்றிப் பழக்கமுண்டு காசினியில் மாணவனாய்க் கடைசிவரை வாழ்கிற கருத்தெடுத்து நிற்கின்றேன் கண்டுகர்றே.

வாத்திமையைக் கைகழுவி வயிறன்றி இவ்வுலக வள்மையெலாம் தழுவதற்காய் வரிந்துகட்டிக் கூத்துக்கள் நடமாடும் குருட்டறிவு மயானத்தில் குழுவியெனப் பத்தாண்டைக் குதறிவிட்டேன் சாத்திராங்கள் கற்பித்துச் சரித்திரத்தில் ஓரிடத்தைச் சமைத்திருந்த அம்மாட்சித் தலைமையெண்ணி ஆத்திரமாய் என்னாஞ்சின் அடித்தளத்தே புகைகின்றேன் அக்காலம் இனியென்றும் அமைவதில்லை.

கவுடில்லா நெஞ்சுகளின் களிப்பினிலே பங்கெடுத்துக் கவலைகளைப் போக்கியொளிக் கருத்தும்பெற்றுப் புவனத்தில் தூயவராய்ப் புதுவாழ்க்கை வாழ்ந்திடவோர் பொன்னாய சந்தர்ப்பப் பொறுப்பளிக்கும் அபிமானம் மிக்குயர்ந்த ஆசிரியப் பண்பதற்கோர் அழகாழுக்கம் நிலைப்படுத்தும் அவசியத்தைச் சபையிதிலே சிறுபொழுது சாற்றுதலிற் பேரின்பம் சார்ந்தவுளாங் கொண்டேனிச் சந்தர்ப்பத்தே.

ஒருநாள் எனதோர் உபாத்தி யாயரைத்
தெருவிற் கண்டேன்; சிறப்புறம் அறிவையென்
சிறிய வயதிற் சேர்த்தவர்; அதனால்
வறுமையோ செல்வமோ வந்ததை உணர்ந்து
பெருமையாய் வாழும் பேற்றினெனக் கொண்டுளேன்.
உரிய பயத்துடன் உறவும் பின்னைப்பறுப்
பற்பல பேசிப் பகலுண வருந்திக்
கட்டுலம் நிறைற்ற கண்ணர்க் கிடையில்
பிரிந்தேன்; அவரும் பிரியும் முன்பதாய்ச்
சிரித்துத் தம்கண் சிலும்பிடச் சொன்னார்:-

'அந்த நாள்களில் ஆசான் வகுப்புள்
வந்தால் நற்பேர் வாங்குவ தெப்படி
என்றுநீர் பணிந்தீர்; இயல்புறக் கற்றீர்.
இந்த நாள்களில் எப்படி நற்பேர்
மாணவர் தம்மிடம் வாங்குவ தென்றே
கூனிக் குறுகிக் குழுந்து செல்கிறோம்!
இப்படி ஒருநிலை எமக்கின் றுண்டு!
மெய்ப்படி நடத்தல் மிகவரி தாமே!

ஓழுக்கம் பிறக்கும் உத்தம வாழ்வின்
பழுக்கக் கனிந்தார் பாடம் புக்டியும்
இழுக்கையே நாடும் இளைஞரும் உள்ரேல்
ஓழுங்கே அமையா உபாத்தி யாயனால்
எத்தனை இழுக்கென் ஏறண்ணுக!
சித்தம் கொண்டிதைச் செயலாற் றுகவே.

*

போதைப் பொருள்நூகரும் புல்லுருவித் தாகத்தைச்
சாதகமாய்க் கொண்டகலா சாலைகள்;
காதலினால்
நம்மரபை மேற்கொள்ள நாழவரும் மேற்குலகோர்
தம்மரபில் வாழ்வெடுக்கும் சாலைகள்;
வன்முறைகள்
ஏற்படுத்தி நாட்டில் எழிலெரிக்கும் புன்முறையின்
கோட்பாட்டு மாணவர்தம் கூடங்கள்;
ஆட்டுவிக்கும்
சீரழிவைக் கண்டும் சிறப்பென்று பெண்மையதன்
கூரழிக்கும் பெண்டிர்தம் கூடங்கள்;
ஷப்ருலகில்

பின்வாழும் வாழ்க்கை பிறழு நெறிதவறும்
பண்பறுப்புப் பாழ்ங்கலவன் பள்ளிகள்;
முன்னியிரும்
ஆடவராய் வாழும் அருமை முளைகிள்ளும்
ஆடவர்தம் கல்வி அரங்குகள்;
கேட்ரூத்தம்
மாசென் றறிந்தும் மனச்சான்று விற்கின்ற
ஆசிரியர் சில்லோர் அவஸ்த்தைகள்....
கூசுகின்ற
சந்தர்ப்பம் வந்து ஜனிப்பதனாற் பண்பாட்டுப்
புந்தியலாம் பூதமெனப் புண்!

*

இழுக்கத்துப் பாசறையே பள்ளி
உணராமல் ஆடுகிறார் என்னி
உள்வெறிகட் குணவிட்டும்
உயர்தருமம் தனைவிட்டும்
இடுங்குவதால் வைக்கின்றார் கொள்ளி!

பள்ளிகாஞும் சாராரோர் பக்கம்
பள்ளியறை என்றெடுத்தோர் வர்க்கம்
பன்றிகள்போல் நாய்கள்போல்
பச்சைவெறிப் பேய்கள்போல்
பாய்கின்றார் காமவெறி வெட்கம்!

அன்பிருக்க விட்டதன்றன் பாட்டை
அடியிருப்ப தாய்க்கொள்வர் சாட்டை
அகரமுதல் ஈற்றுவரை
அவர்பாடம் தோற்று வரை
ஆகாயம் யுமியலாம் வேட்டை!

*

கணக்கற்ற பூதமெலாங் கூடிப் - பல
காரியங்கள் நடத்துகின்ற கலைக்காட்டைத் தேழிப்
பணியேற்றா சிரியத்தைச் சூடிப் - பாய்ந்து
பலியாடாய்ச் செல்வோரே பல்கலையின் நாடு
சினைபெருக்குஞ் சிரமங்கள் பாடி - அவர்
சிறையுண்ட் சிறகினம்போல் சீழ்வுடிப்பர் கோடு
எனைக்கேட்டால் ஆசிரிய ஜாதி - கடந்த
எண்பத்து மூன்றேபோல் இன்னல்வாழ் ஆடி.

தத்துவங்கள் எடுத்தெறிவர் கொள்ளை - மாலை
தம்பில்லம் செல்வரெனில் தத்துவங்கள் தொல்லை
வித்தைகளின் உறைவிடமச் சோலை - ஆனால்
விதிவகுத்த வழியவர்க்கோ வித்தைவீ டில்லை
இத்தரையின் ஏற்றமவர் வேலை - அவர்க்கோ
எட்டுணரையும் ஏற்றமிலை இன்னலவர் எல்லை
கத்துவதே பிடிங்குமவர் பல்லை - வாழ்வு
கற்பனையாய்ப் போட்டதுவே கலைத்தலையிற் கல்லை!

தீவினுயர் செழுமலையின் ஊர்கள் - வாழும்
தீந்தமிழர் எம்பொருளா தாரத்தின் ஏர்கள்
மூலையும் தாண்டுகளின் போர்கள் - நாட்டை
முதுகின்மேல் இமுக்கின்றார் சில்லற்ற தேர்கள்
ஆவியது போயினுமே பேர்கொள் - அவரை
அடியணைக்கும் உரமாக அம்மலையின் வேர்கள்
பாவையிவர் மாதிரித்தான் பார்க்குள் - ஆனார்
பள்ளிகளின் ஆசிரியர் பாழடைந்த சீர்கள்.

சொற்பமனும் வேதனத்தை ஆஞம் - நிறை
சூனியமாங் குடத்திட்ட சுடர்கவரப் பாளம்
நிற்குமுயர் மாடிசௌ நீஞம் - தூக்கி
நிபிரந்தெழும்பும் வாய்ப்புக்கள் நிறையவுள நாஞம்
இற்றுப்போய்ப் பொழுத்தாலும் தூலம் - கீழே
ஏணியென நின்றிறக்கும் ஏழைமையின் கோலம்
பற்குடையக் குச்சித்தரும் ஞாலம் - இவரோ
பசித்திருப்பர் யாண்டுளதிப் பரிகசிப்பின் மூலம்?

கலைவாணி தன்னுருவைப் பார்க்க - அவள்
கைம்பெண்ணே சொல்கின்றேன் காரணத்தைத் தீர்க்க
கலை, பணிகள், அவளைமரும் ஓர்பு - வெள்ளை
கைம்பெண்ணை வெள்ளைக்குக் களமாய வார்ப்பு
கலைபயிற்று வார்க்குமது சார்பு - நாஞம்
கலையிழுந்து வாடுகிறார் கவலைகளின் கோப்பு
ஒளிவிளக்கின் கீழிழுளின் பூப்பு - துயர்
உள்ளமையே ஆசிரியம் உள்ளத்தே வேர்ப்பு.

*

கருநிழலது தனதுடலுறக் கவலுவதிலை;
தரணியிலிருள் மறைவுறும்வரை தவறுவதிலை;

பிறையெனவரும்; முழுமதிபெறும்; பெரிதொளிர்வுறும்;
பிறகதுநிலை தளர்வுறுமிது நிலவுதன்நிலை.
ஒருநிலையினில் உருவழியினும் ஒளிதரற்கெனப்
பெருவெளிதனில் மறுபடியது பிறையெனவரும்.

அதுவே

ஆசிரியர்தம் அமைப்பும்.
ஊர்சுகம் தேடுவர்; உயிரழிவாரே.

விண்மீனினம் வான்வெளிதனை வேய்ந்திருப்பது
மண்மீதினில் மாணவரவர் வாய்ந்திருப்பது.
தலைணோளிநிலா தனையிகைத்தன தாரகையவை;
நன்னென்றிகளை நன்கறிந்தபின் நகர்ந்தவரவர்.
எந்நிலையிலும் நன்னூவுதிலை நன்னிலவதை!
என்னுவரலர் தம்மாணவர் தமைமறந்தமை!

இந்நிலையில்
கரணனும் பாரியும் கைசிவந்த
வர்ணானைப் பகிழியும் வந்தது விந்தையே!

*

இரவித்தீயில் வியர்த்து நிலவுநீரிற் குளித்து
விதிநினைந்து தவமிருந்து பிறப்பெடுத்த பேறன்று
ஏக்க வயிறுளைந்து
வஞ்சப் புவிதாழ்த்தி
அசல்தமை மறந்து, துறந்து
தாமே தம்நகல் மதலை என்று
என்ற பொழுதினும் பெரிதுவக்கும் நாளை
மனவங்கியிலே நிலைத்த முதலாக்கித்
தாமொட்டிப் பெற்ற மனிதக் கண்றைத்
தொய்ப் பாத்தியினின்றும்
வாழ்க்கைக்க தோட்டத்தில்
முதலும் கடைசியுமாக நடும் ஒரே வாய்ப்பு -
பள்ளியிலே கைகொடுக்கும் வேளைதான்.

இழுக்க உரத்தால், கல்வி மழையால்,
அன்புக் காற்றால், நேர்மை உடையால்
அந்தச் சமுதாயத் தோட்டத்தில்
மனித மழைல வளரப் புறப்பட்டுவிட்டது.

இது -

கற்பப் பையின் கலவர மாதங்களைவிடப்
தத்தியம் மிக்கதோர் பரிணாமக் கூண்டு.
அம்மனித மரம்
தனது வசந்தத்தில் மலடாகி நிற்குமாயின்
வாழ்க்கைத் தோட்டத்தில்
ஆசிரியக் காவலனே அதற்குப் பொறுப்பாவான்.

*

எண்ணெழுத்தில் இலக்கணங்கள் ஏற்றமுற வேபுகட்டி
எப்போதோ வந்துதிக்கும் எதிர்பார்த்த சோதனையில்
கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றும் கற்பனையிற் சாதனைகள்
காண்பதற்காய் இருவுகல் கருத்தான்றி ஏட்டிலுள்ள
வண்ணமதே உருப்போட்டு வார்த்தைகளை நெஞ்செடுத்து
வாந்தியன்ன வினாத்தாளில் வரைதலையே கல்வியெனில்
தன்னலமும் வேறில்லை; தகைசான்ற ஆசிரியர்,
தாபனங்கள், இலக்கியங்கள், சர்ச்சைகளும் தேவையில்லை.

பின்னுகிற சீருடைகள், மெச்சகிற கட்டிடங்கள்,
மேலுயர்ந்த புகழ்நாமம், வெளிநாட்டுக் கலைநுணுக்கம்,
விண்ணளைக்கும் மந்திரத்து விஞ்ஞான சாதனங்கள்,
விளையாடும் வெளிகளுடன் வேறுமெலா வசதிகளும்
தன்னகங்கொள் கூடந்தான் தக்கதென நாமஸைலந்தால்
தாழ்வேதான்! இன்றுலகில் தன்னிலைமை எண்ணாமல்
உண்ணற்கில் லாவிழினும் உடுத்துயர்ந்த துணிமணிகள்
ஊர்ச்சுற்றிக் கௌரவமே உண்டென்பர் இவ்வகையார்.

எண்ணெழுத்தும் பண்பமைய ஏழைமையில், செல்வத்தில்
இவ்வலகில் வாழ்வதற்காம் எனிதான வழிவகையும்
அண்மியளார் நட்புறவும் அகம்புறத்தை அறிகின்ற
ஆழுறிவும் ஆளுமையும் அமைகின்ற அழகொழுக்கப்
பண்புறுத்தல் ஆசிரியப் பண்பாகும்; மரபாகும்.
பழங்காலத் தாசிரமப் பணியொழுகிக் கலைபயின்ற
தன்மையினை எண்ணுகவே; தாமீன்ற மழுலைகளின்
தரங்கள்றாக் கல்வியினைத் தாய்தந்தை எண்ணுகவே.

*

முதலிற் கோணுமேல் முற்றுங் கோணுமாம்.
--களாத் துள்ளே முன்வரும் பாலரின்

கலைக்களம் பள்ளி; கொலைக்களம் அன்று.
 தொலைதூரி சனியாய்த் துலங்குவ ததுவே.
 பாசம், கல்வி, பண்புகள் வாழும்
 ஆசிரி யத்துவம் அமர்த் தம்பனி.
 மாதக் கடைசியே மகிழ்வெனக் கொண்டுதம்
 வேதனம் பெறுமோர் விருப்பிலாத் தொழிலன்று!
 கற்பவை தம்முஞம் கசடுகள் உளவே.
 கற்பவை கற்க கசடற என்றார்.
 கசடுகள் என்பதன் கருத்தினை நோக்கில்
 இசைவூர் அமையா திருப்பவை எனலாம்.
 செய்வன திருந்தச் செய்தலும் அதுவே.
 செய்வன அழகுறச் செய்தல் எனப்பொருள்.
 அழகிலாச் செய்கை அருவருப் புடைத்தே.
 அழகும் ஒழுங்கும் அமைவுறின் எதுவும்
 நிலைக்கும்; நிறைக்கும் நிகரிலா வெற்றியை.

கலைக்கும் அதுவே கருத்தாய் அமையும்.
 எப்படி வாழுவ தெனும்வினா தொக்கிட
 அப்பழுக் கில்லா அகத்துடன் வருஉம்
 மதலை மலர்களை வருகென் ஹெற்றுப்
 பதம்பெறச் செய்யும் பணியின் பெருமையைச்
 சொல்லால் விரித்தல் சொர்க்கந் தன்னைக்
 கல்லாற் செதுக்கும் கரும் அனையதே.
 இம்மை, மறுமை இரண்டின் வழியும்
 செம்மைப் படுத்திச் செதுக்கும் துறையிதில்
 அழகும் ஒழுக்கமும் அமைவூர ஆசான்
 நிலைக்க வாழ்வது நிம்மதி யாமென்று
 ஆசிரி யத்தின் அமைப்பைப்
 பேசுதல் வேண்டுமோ? பெரும்பனி புரிகவே.

அன்புள்ளம் ஒன்று

புலமை செறிந்தாரைப் போயடைந்து நின்றுமது
கலைமாணிப் பட்டம் களிப்பில் மிதக்கிறது.

ஏட்டைக் குழத்தும் எழில்வேஷம் போட்டும்பின்
பாட்டுப் பத்தும் பலவிளக்கும் ஏந்தியியின்
பட்டத்தைப் பெற்றுப் பணம்செய்து பட்டத்தில்
திட்டங்கள் கொல்லும் திரளாளர் மத்தியிலே
பண்பும் பணிவும் பலநலமும் ஓங்கிரிற்கும்
அன்புள்ளம் ஒன்றை அடைந்த குதாகலத்தில்
உலகிற் பிறந்த ஒழுக்கம் உயர்ந்துமது
கலைமாணிப் பட்டம் களிப்பில் மிதக்கிறது.

பிரமணையே உள்ளவத்துப் பெம்மான் அவனுக்கே
பிரணவத்தைப் போதித்துப் பேர்கொண்டான் அந்நாதன்
பிரமாக்கள் பல்லோரைப் பெற்றிருத்துப் பாலூட்டிப்
பிரசரித்துற் சாகமுட்டிப் பேர்கொடுப்பார் இந்நாதர்.

பட்டம் அடைந்த பகட்டின்றி ஏதேதோ
நட்டம் அடைந்தவர்போல் நாதர் அமர்ந்துள்ளார்!

நாட்டின் இனத்தின் நலமார் இலக்கியத்தின்
மாட்சி நெறிப்படுத்தும் மன்னர் சிவகுருவின்
வலமைடந்து நிற்பதனால் வாழ்த்த உயிர்த்துமது
கலைமாணிப் பட்டம் களிப்பில் மிதக்கிறது.

ஆடை பலருக் கழுகுதரும் சில்லோரால்
ஆடை சிறக்கும் அதுபோல் 'தினகர' னில்
வளமடைந்து பூரித்து வாழியென வாழ்த்திமுது
கலைமாணிப் பட்டம் களிப்பில் மிதக்கிறது.

'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் முதுகலைமாணிப்பட்டம்
பெற்றமையைக் கொரவித்த விழாவில் - 1984.

கண்மணியாய்க் கொண்டாய் கவி

வானலையில் என்னை வளர்த்த முகைதீனை
நானெழுந்து வாழ்த்துவதா நல்லதென்று - நாணமுற்றேன்
ஆணால் வயதெல்லை அற்றதுதான் வாழ்த்தென்று
நாணகற்றி வந்தேன் நலத்து.

கிழக்கின்று மேற்கெழுந்து கீழ்வான் சிவப்பிற்
பழக்கக் கனிந்ததுமிழ்ப் பாகால் - மெழுகுவதால்
மாலை விழயலென மாறி இயலிசையின்
தாளம் பிறந்ததுவே தான்

மண்மணமும் மாந்தர் மனமணமும் செந்தமிழின்
தண்மணமும் நன்கிணைத்துச் சந்தனமும் - பண்மணமும்
விண்மணக்கப் பாப்புனையும் வெற்றிமுகை தீணேயுன்
கண்மணியாய்க் கொண்டாய் கவி

கண்முனையூர் தந்த கவியே கடலடுத்தாய்
உன்மனையில் எப்பொழுதும் ஓங்காரம் - என்னவெனப்
பார்த்தால் கடல்வந்து பாயவில்லை நீகவிதை
யாத்திருக்கும் ஓசை அது

வீதியிலே கண்டால் விரித்துக் கவிதைகளை
இதியந்த மாய்ப்பாடும் ஆர்வத்தாய் - மோதும்
கவியார்வம் அல்ல கலந்திருப்ப துன்னில்
கவிவெறியே அஃதென் கணிப்பு

கட்டுதலால் அல்ல கவிபிறத்தல் தேன்மழையாய்க்
கொட்டுதலால் தானென்று கூறும்பாப் - பெட்டகமே
தேனுந் தயிருமறை தீங்கவியின் அன்புமுகை
தீணேந் பாமுகிலின் தேன்

கவிநயந்தாய் வானொலியில் காட்டாறாய்ப் பாயும்
அவைகேட்டுப் பாப்புனையும் ஆவல் - சுவைகூட்டப்
பல்லோர் பிறந்தனரே பாப்பிறந்த காதையிலே
நல்லிடத்தைக் கொண்டாய் நயந்து

கீழ்க்கரையி லேநடந்தால் கேட்பதொம் செந்தமிழ்வாய்ப் பாக்களை நான்கேட்டுப் பாசமுற்றேன் - கீழ்க்கரைக்கே சென்றங்கைதல் வேண்டா சிரமக் குறைத்துதான் அன்புமுகை தீனதற்கோர் ஆள்

மாதுளையில் முத்தென்றோ மாதுளத்தின் முத்தென்றோ யாதென்று கொண்டாலும் யாரெவரும் - கோதகற்றி உள்ளோர் சுளைசுவைத்தால் உன்னைத் தொடர்ந்தலைவர் வெள்ளத் தமிழின் விசை

உருவால் உளத்தால் உயரியநற் றாய
கருவமைந்த பேச்சால் கவியால் - பெரியானே
மாதுளையின் பின்வாழை மாபலவும் நாம்சுவைக்கத்
தாகைதயென நீசமைத்துத் தா

ஒன்றெழுதி உணர்கூட்டி ஓங்காரம் செய்பலரின்
நின்றகள்று பூண்டு நிறையமைதி - குன்றங்ன
பாடிக் குவித்திருக்கும் பாவலனே பாமலைமேல்
நீஷ்த்து வாழியவே நீ

பாமரர்க்கும் பாடல் பலனைத்தல் வேண்டுமெனக்
காமுற்றுச் செய்வாய் கவிச்சரங்கள் - உண்மையரும்
உன்பாடல் பாடி உவக்கத் தவிக்கின்றார்
கண்படாது வாழியமேல் காப்பு

வாழ்வின் அடித்தளத்தை வைத்தெழுதாக் காரணத்தால்
பாழடைந்த திண்று பலர்கவிதை - வாழும்
இலக்கியத்துள் வைத்தற் கிணியகவி செய்யும்
இலட்சியமே வாழ்க இனித்து

யாதழிந்த போதும் அழியாக் கவியுலகின்
பாதை மிகத்தெரிந்த பாவலனே - தாதுறைநநற்
காவியங்கள் செய்து கணக்மணித் தேரிவர்ந்து
பூவுறைக் பாவரசாய்ப் பூத்து.

கவிஞர் அன்பு முகைதீனின் 'மாதுளம் முத்துக்கள்' கவிதை நூல் வெளியீடில் - 1984.

நிய்யத்து

செய்தி:-

'முப்பதுநாள் விருந்தாளி
வீட்டுக்காரர் பெற்ற ஜந்தடக்கும் வெற்றிக்கு
இற்றை நாளைப் பரிசாக்கிவிட்டு
மீண்டும் வருவதாக விடைபெற்றாயிற்று'

நினைப்பு:-

ஒரு நூற்பிறையில் அண்ணாந்து
மறு நூற்பிறையில் நிமிர்ந்துவிட்டோம்.
இனிவரும் நூற்பிறைகளை மட்டுமேன்றி
நாள் நிறைகளையும் நிமிர்ந்தே வரவேற்க
முதுகுத் தூண்களை நிமிர்த்திக்கொண்டோம்
(குழிகள் தோண்டியே கூணாய்ப் போனவே) .

*

அள்று

பசிய சோலைகளின் ஆதிக்கப் பாசான்களைவிடப்
பாலை மணலின் தூய வெண்மையானது
மதில்மேல் நின்ற மானுடத்தின்
சுவர்க்கத் தாக்கதை நோக்கிப் புன்னகைத்தபோது
பாசி பழந்த சோலைகளை விட்டுவிட்டு
நாங்கள்
ஆசி வழந்த
பாலைப் பரப்பைத்தான் நாடினோம்.
அந்தப் பசுமை
னின்னும் மின்னுகிறது எமது நெஞ்சங்களில்.

பாலையின் வெம்மையும் தாகமும் பொறுமைகளும்
தளிருடல்களைப் பொத்தலிடும்
எனத் தெரிந்திருந்தும்
சோலையைவிடப் பாலையையே நேசித்தோம்.
ஏனெனில்
பசுமை கருகும்; பாலை ஓளிரும்.

எல்லாமே

சொர்க்கம் வேண்டுமென்ற சுயநலத்தில்தான்!

நரகையே மன்னிலூம் நகராக்கியிருந்து

விண்ணிலூம் அதையே தொடராதிருக்கும்

வேட்கை !

சுயநலம்தான் பொதுநலத்தின் முகவுரை.

பொதுநலம்தான்

மானுடவியல்.

நோன்புத் தூண்

இல்லாமியக் கோட்டையின் நான்காம்தூண் மட்டுமல்ல.

கீழுக்கும் மேலுக்குமாகக்

கட்டிவைவத்த பாலமும்தான்.

அதில் பயணித்தோம்.

அந்த வழக்குப் பாலத்தில்

கீழே விழுந்தோரே பெரும்பான்மை!

இந்தத் தூண்பாலத்தின் கலவை மகத்துவம்பற்றிய

பௌத்திப் பெறுபேறுகளைத்

துணைக்கிழுத்து மேடை சமைக்க

நான் சோம்பேறியல்லன்.

சுவர்க்கத் தீர்ப்புக்கள் சாஸ்வதமென்று

மானுட மமதைகள்

சான்றிதழ் தரத் தேவையில்லை.

விஞ்ஞானத்தைத் துணைக்கழைழுத்து

இறைக் கட்டளைகளை மெய்ப்படுத்தும்

தீஸிஸாம் வேண்டாம் !

எனினும்

இந்தச் சவர்க்க இலக்கணாங்களுக்குள்

கட்டமைப்புத் தேடி

மானுட இலக்கியாங்களை

எமது உறுப்புக்களுக்குப் படைக்கலாம்.

ரமழான் விருந்தாளியின்

பூவுலக வாசத்தின்போது மட்டுந்தானா

நாம் மனிதராக வேண்டும் ?

பதினொரு பிறைகளின் பிரதிநிதியாக
இருபிறையாய் உலகு வலம்வரும் விருந்தாளியை
நாம் ஏமாற்றியதாக
நமக்கெதிராய் வழக்கு வேண்டாம்.

இராவணக்கப் போட்டிகள்
புனித சஹரப் போட்டிகள்
தூய பகல்களின் போட்டிகள்
அதிதூய இஃப்தாரப் போட்டிகள்
எல்லாமே -
இரு விருந்தாளிக்காகத்தானா?...!...

தொழிலாளர் தலைவனுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்தே
மடக்கிவிட்ட முதலாளிகளா நாங்கள்?...!

நமது வம்சம் வட்டலப்ப வம்சமன்று.
வட்டலப்பமும் சேர்ந்த வம்சம்!

பொருட்பலம் இல்லாது
ஈருலக அருட்பயணமே இல்லை.
பொருளை வையோம்;
பொருளாளரையும் வையோம்.
வைவதுவே நமது வாழ்க்கையல்ல.

பொருளை இருளாக்குவோரை
மூலதனமாக வைத்துத்தான்
பொதுவுடைமை ஆலையே தொழிற்படுகிறது.

புரிந்துகொண்ட பொருளாளர்கள்தாம்
பொதுவுடைமைக்கே முதலாளிகளும் ஆகின்றார்கள்!

வாழ்க முதலாளிகள் -
அவர்களிடம் முதல் ஆசையே இலாதுவிடன்!

எங்கே சஹருக்குப் பழஞ்சோறாவது இருந்ததோ
அங்கேயே இஃப்தாருக்கு
இரு புதிய பேர்ந்துகூட இல்லாமல் இருந்திருக்கிறது.
எங்கே சஹருக்கு :புரியாளிகள் சங்கமித்தனவோ
அங்கேயே இஃப்தாருக்கும்
ஃபாந்டாக்கள் ஊற்றைடுதிருக்கின்றன.

இந்த மேடு பள்ளத்தை
நோன்பு விருந்தளியாற்கூடச்
சமன்படுத்த முடியவில்லையே?...

ஆனாலும்
ரம்பான் விருந்தாளி மகிழ்ந்ததாகத்தான் செய்தி!

பெருநாட் பரிசு கொடுக்கப்பட்டதா
எடுக்கப்பட்டதா?....

இந்த வீட்டார் நிமிர்ந்தது
மேடு பள்ளத்தைச் சமன்செய்யும்
மண்வெட்டியைத் தூக்கத்தான் என்று
நியயத்து இருக்கக் கூடாதா?...

ரம்பானில் மட்டுந்தான்
உயர்க அச்சுக் கூடங்களில்
இல்லாமிய விரிவுரைகள்
இலவசமாய் அச்சிடப்படுகின்றன.
இலவசத்துக்காகவும்!

உருக்கு வார்ப்புக்களின் உண்மைகூட
மனித வார்ப்புக்களிற் பதியவில்லை!...

முழுமையற்றவர்களே!
கோபப்படாதீர்கள்!
அறியாமைதான் ஞானத்தின் முதல் எழுத்து.

அடுத்த விளையாட்டுப் போட்டியிலாவது
பரிசு கொடுக்கப்பட்டும்-
இம்முறை எடுக்கப்பட்டிருந்தால்.

இல்லாத்துக்கே கொடுக்காத மதிப்பையா
உனது கவிதைக்குக் கொடுப்பதென்று
நீங்கள்
அதோ
பகலுணவுக்காகக் கதவைச் சாத்துகிற்கள்!...

வெள்ளுக்காலம் மூலமாயில்

மாநாடுகளில் விடுதலையானோர்
தாய்நாடுகளில் விடுதலை பெறப்பாடு
அழிமை என்பான் வெழியா ஏரிமலை என
நிருபித்த வீரக்கவியே!
நீ கிடித்துந் தள்ளப்பட்டதால்
எழுதுகோலக்ஞம் ஏவுகணைகளாகினா -
பிரிட்டோரியத்தைப் பிய்த்தெறிய.

காக்கிச் சட்டையைக் கிழித்தாயாம் நீ;
தூக்கி உனது கட்டையை அழித்தார்களாம் அவர்கள்!
சின்ன(த்தன)க் கொக்கு
மீன் உன்னைக் கொத்தவே இல்லையாம்!
சின்னக் கொக்கையே நீ தின்றதால்தான்
சக்கரவர்த்திக் கொக்கு
உன்னை வெருளியாக்கியதாம்!...

கொக்குக் கதைகளும்
வெட்கங்கெட்ட சபைகளும்!

காட்டேரிக் கோவிலில் நின்று
காந்தீய கீதம் பாடனாய்.
பக்தன் உன்னைப் பலியிட்டான் பூசாரியே.

உனது உடல்தான் கறுப்பு.
அவர்களின் உள்ளாவ்களே கறுப்பே!
சுண்ணாக் காளவாய் சுத்த வெள்ளைதான்.
மானுடத்தைத் தாம்புமலமாக்கும் சுண்ணாக் காளவாய்!
இன்று மிதிபடும் சிவப்பு
நானை தலைமேல் பறக்கலாம்.

விடுதலைச் சுவடிகளைப் பாதுகாக்கும்
கருங்காலிப் பெட்டகமே!

மானுட விடுதலை கோரிய உனக்கு
உடல் விடுதலை ஈந்தார்களே,
வெட்குகிறது வெண்ணிறமே உலகில்.

கறுப்பாக மாட்டோமா என்று
கண்ணீரும் வழக்கிறது....

மானுடத்தின் மீது விழுந்த
ஒவ்வொரு சாட்டைப் புண்ணுக்கும்
வாகடம் பாடினாய் நீ.
வைத்தியக் கவிஞன் உன்னை
இந்த வேட்ர்கள் வெருளியாக்கியபோது
பிதுங்கிய உனது விழிகளும்
நீண்ட உனது நாவும்
மெளனமாய்ப் பாடிய அறத்தைக் கேட்கவில்லையா?

உனது கவிமாலை சிறைய
ஆப்பிழுத்த வெள்ளைக் குரங்குகளுக்குக்
கவிதா மொழியா கருத்திற்படும்?

மாடுகளைப் பாடாமல்
மன்மதங்களையே நீ பாடியதால்தான்
சத்தியக் கண்டத்தைச் சாமாலை தழுவியது.
பிரித்தானும் மலடு
ஒரு கர்ப்ப வயலையே கபள்கரம் செய்துவிட்டது.

உன்னை இழுந்த நேரமே
உன் அன்னை பெற்றளித்தாள் -
எண்ணற்ற மொலோய்ஸ்களை!

ஹிட்லரின் துப்பாக்கி
அவனையும்தான் திரும்பிப் பார்த்தது!..

கடமை

பாங்கான ஓருண்மை ஏட்டில்
பாத்திமாவெம் அன்னையவர் வீட்டில்
பண்பாக நான்குதினம்
பற்றினராம் நோன்புதனைப்
பல்லுக்கோர் உணவில்லாக் கேட்டில்

நம்மேலான் அவர்துயரத் தேவை
நன்கறிந்தீந் தான்பிழியின் மாவை
நம்மைவிட நாளொட்டாய்
நலிகின்றார் மாமனைன்று
நாயகியார் அடைந்தார்மா மாவை

எட்டெனும்நாள் பட்டினிதான் நாங்கள்
எனினுமிகப் பிரச்சினையோர் நீங்கள்
என்றந்த மாப்பொதியை
இவருக்கே மாமனவர்
ஈந்தாராம் கீஃதிள்லாம் ஓங்கல்

பண்டத்தைத் தயாரித்தவ் வஸ்தில்
பரிமாறப் போம்போதோர் மிள்க்கின்
பசிடுடனே வாசலுறப்
பாத்திமாவோ அவர்க்கீந்தார்
பகுத்தறிவீர் யார்சிறந்த முஸ்லிம்?

இப்பழைய சிலநாள்கள் நடந்தும்
எம்மன்னை உவந்தளித்தார் தொடர்ந்தும்
ஈற்றொருநாள் அல்லாஹ்வின்
இடைநின்ற சோதனையால்
என்றென்றும் நிறைவூற்றார் சுடர்ந்து

ஈகையதன் சிறப்புக்கோர் அருத்தம்
இனியில்லை ஈவதுவே பொருத்தம்
இவ்வுலகில் ஈகைதனை
இயன்றவரை செய்துநிற்பின்
எவ்வுலகும் தீர்த்திலாம் வருத்தம்

தொழுப்பள்ளி இலாதுளவே ஊர்கள்
துணைக்கல்வி இலாதுமெஞ்சி றார்கள்
துயர்ந்திக்க வழிசெய்து
தொடர்ந்தோமேற் செயல்வையே
தூய்மைமிக எமைத்தாங்கும் வேர்கள்

உண்டுடுக்க வழிசெய்த போதும்
உழைப்பதற்கோர் வழிசெயலே நீதம்
உயர்சுற்றம் நட்பினத்தோர்
உறுமயலார் ஊர்என்றே
உளமைடுப்பின் அஃதேயைம் வேதம்

நகர்விட்டு நாட்டுக்குட் சேர்வோம்
நலிந்தபலர் நாம் கண்டே சோர்வோம்
நுபிராதர் தந்தவழி
நாம்கொண்டு வாழ்வதெனில்
நந்தமக்குள் பிரிவிலையென் ரோர்வோம்

வீழில்லா தொருசாரார் நலிவர்
விளக்கில்லா தொருசாரார் நெளிவர்
வீழிருக்கும் விளக்கிருக்கும்
வீட்டுக்குள் குமரிருக்கும்
வேதனைகள் பாங்கெடுக்க அலைவர்

அண்டையை லார்பசிக்கும் வேளை
அற்புதமாய் நீபுசிப்பின் பீழை
அளிப்பதனால் ஏழையர்க்கும்
ஆகின்றாய் நீசெல்வன்
அன்றேல்நீ பணமிருந்தும் ஏழை

ஒருவயிற்றுக் கொருநேரம் செய்யும்
உதவிபல நன்மைகளைக் கொய்யும்
ஒருநேரத் துதவியுடன்
ஓய்ந்தோமேல் இவ்வுலகில்
உம்மத்தும் என்றோன் உய்யும்?

கோழியன நாமுழைத்த போதும்
குற்றமதில் உண்டென்னும் வேதம்
குடும்பத்துக் கானதுபோய்க்
கூடுதலாய் மீதமெனில்
கொடையின்றேல் அச்செல்வம் சேதம்

உன்செவு போகவுள்ள மீதம்
 ஊரவர்க்காம் காப்பில்நீ புதம்
 ஓளித்ததைநீ அனுபவிப்பின்
 ஓரிறையே உனைத்தாழ்த்தும்
 உடனீவாய் மேன்மைகளுன் பாதும்

முள்ளிம்கள் ஒற்றுமையின் உருவம்
 முன்னோடி அவர்செய்வர் தருமம்
 மொழியித்தை உலகுதிர்க்க
 முள்ளிம்நாம் உலோபமுறின்
 முள்ளிமெனாக் கொள்ளாமோ கருவம்?

எஜமானின் சொல்வேதம் என்றே
 ஏவல்செய் வானமைம நன்றே
 எஜமானன் சொல்வதையே
 ஏவலருஞ் சொல்வதெனில்
 எஜமானன் பொறுப்பானா நின்றே?

திருமறையில் உள்ளவற்றைப் பார்த்தே
 தினந்தோறும் சொல்கின்றோம் கோத்தே
 செயலின்றி வாடியரப்பின்
 திருமறைக்கே எதிராகும்
 தீமையினை நாம்செய்தோம் சேர்த்தே

இதுவது மட்டுமல்ல நாவீர்
 உதவதனும் திருமறையென் றாவீர்
 ஒருமேலான் எமக்கதனை
 உளமாறச் சொன்னானே
 உயிரிருந்தும் வீண்வழியேன் போவீர்?

வாழ்க்கைக்குத் தேவையொரு தொழிலே
 வள்ளல்கள் அதுதந்தால் எழிலே
 வாட்டங்கள் புவியிழக்கும்
 மண்புகமும் வானுயர்த்தும்
 மறையில்லாம் கூறுமின்பப் பொழிலே

எங்களுக்குட் பலபிரிவேல் நாசம்
இதையறுக்க முன்வருதல் நேசம்
இவ்வுலகிற் பெருமக்கள்
இதையெண்ணிச் செயற்படுதோ
ஈண்டென்றும் இல்லாத்தின் பாசம்.

இ . ஒ . கூ . தாபன முஸ்லிம் சேவையில் - 1985.

ஒரு விழயவுக்காக

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன்
விழந்த வேளை தூங்கிப்போனேன்.

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன் -
ஆறு மாத இரவு ஆரம்பமாகும் துருவத்தில்.

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன்.
விழந்து வந்தபோதோ
கண்களை இழந்தபோனேன்.

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன் -
விளாக்கோடு.
விழந்தபோதோ
விளாக்கே என்னைக் கொளுத்தத் தொடாங்கியது.

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன் -
கவிதை எழுதியவாறே.
விழந்தும் இருள்தான்!
எனது கவிதா மலையே
சூரியனை மறைத்திருந்தது!

ஒரு விழயவுக்காக விழித்திருந்தேன்.
விழயவே இல்லை.
செய்திச் சேவை அறிவித்தது:-
'சூரியனையும் அவர்கள் சுட்டுவிட்டார்கள்!'

எனது குழிமேட்டில்

நல்ல வேளை நான்
அறம் பாடி நிகழ்த்தவில்லை அற்புதம் !
அப்படி ஏதும் ஆசைப்பட்டுச் செய்திருப்பின் -
செத்தும் நான் அடைந்திருப்பேன் சிறுமை !

அந்த ஆறுடிக் கபுறின் மீது
கத்தச் சோற்று அட்டவணைக்காரர்கள்
ஸஹன் புதங்களாய்க் குந்தி
மார்க்க ஏப்பம் விடுவார்கள் !

என் கவிதாப் பரிச்சயங்கள்
பேனைக் கண்ணீர் ஒழுகவிட்டுப்
பெருமை பிழிப்பார்கள் !
மேடைப் புலம்பல்கள் , வசூல் பிச்சைகள் ,
நூல் அச்சேற்றும் கச்சைக் கட்டுகள்....

என் மனைவி அதற்குள்
மறு விவாகத்திற் பிரசவித்தும்விடுவோள் !

இறக்குமதிச் சீமெந்துகளால்
குழி மெழுகிப் பழி பாடி
ஆக்குவார்கள் என்னையுமோர் அவலியாச் சிப்பாயாய்!

வியாரத்துச் சந்தையிற் கூடும்
மந்தைகளின் கணக்குப் பார்த்து
இரண்டு மூன்று இடங்களிற்கூட
என்னை அடக்கி ஒடுக்குவார்கள்!

என் நட்புத் தங்கல்கள்
எனது அடிவாரத்திலேயே
இல்லாமிய வங்கிகள் நட்டு
நிரல்மிக் கூடாரமிடுவார்கள்!

கந்தாரி வகூல்கள்
சில வேளை
ஶாந்தங்கா வங்கிகளையும் போட்டிக்கு அழைக்கலாம்!

ஊர் ஏழைகளுக்கு ஒரு வாய்க்கும்
முன் வரிசையினர்க்கு ஒரு மாதத்துக்குமாய்
ஒதி
மீதியால் ஊதிப் போவார்கள்!

அல்லாஹ்வின் ஜந்து நேரத்திற்கூட
என்னிடமே பிரார்த்தனை முறைப்பார்கள்!

சகல வியாபாரிகளும்
தங்கள் கலப்படத் தூய்மைக்காகச்
செத்த எனக்குச் சவர்க்காரம் தருவார்கள்.
என்னைப் பற்றிய கராமத்துக் காற்றுகள்
ஊராரின் முன் வாயால் வெளிப்பட்டு நாறும்!

அறக்கவி அஸைமத்துக்கென ஆடுகளும்
சந்தக் கவி சரபத்துக்கெனக் கூடுகளும்!

என் பிள்ளைகளே
வியாரத்தின் ஸ்த்தாபக முதலாளிகளும்!

வியாரவகை நிருபர்கள்
எனது குடும்பத்தை உரித்தே கடதாசி திண்பார்கள்!

நான் வெறுப்பவையே
இவ்வாறாக
எனது குழி சுற்றிக் கூத்தாடும்!

மறுமையில் நான் எழுப்பப்படும்போது
சீமெந்துக் கட்டில் எனது தலை முட்டி
வெடித்துப் பெருக்கி வேதனை கொட்டும்!

அந்தக் குருதிக் கால்வாயே
என்னை நரகுக்குள் கிமுத்துச் செல்லும்!

நல்ல வேளையாக நான்
அறம் பாடி நிகழ்த்தவில்லை அற்புதம்!

எழுதுவேல்

எங்கள் மார்க்கம் இயற்கையின் மார்க்கம்.
 சங்கம மறுமையின் தனியாடப் படையினில்
 தங்குமிவ் வுலகையும் தழவி உயர்ந்ததோர்
 தொங்கவும் தொடக்கமும் துணிந்த மார்க்கம்.
 மானிட மனிகளை மளமள வெனவே
 பேணிக் கோத்துப் பெரும்பய ணத்தில்
 சேர்த்துச் செலுத்திச் செழுமையை வளர்க்கும்
 நேர்த்தியைக் கொண்ட நித்திய மார்க்கம்.
 அண்டை வதியும் யாவரே யாகினும்
 தொண்டையும் வாயும் தொடுத்தது போலே
 சகோதரத் துவத்தில் தனிவாழ் வளித்து
 ஜகத்தொரு பாலமாய் ஜனித்த மார்க்கம்.
 நாடுகள் மொழிகள் நிறங்கள் போன்ற
 கூடுகள் எமைச்சிறை கொள்ளுவ தில்லை.
 யாதும் ஊரே யாவரும் சோதரர்.
 பாத்த தொருமுள் பதிந்த தென்றால்
 வேதனை இந்த மேனி முழுதுமே.
 சோதரர் ஏந்தத் தொலைவிருந் தாவும்
 மானிடர் அவர்க்கொரு வேதனை என்றால்
 புனுவோம் அதனைப் பொறுப்பினோர் துயரமாய்.
 இதைத்தான் எமக்கிவ் விஸ்லாம் தந்தது.
 அதைத்தான் நாங்களும் அகத்துக் கெடுத்தோம்.

மானுடத் தாஞ்சமை வளர்ந்திட வேண்டியே
 சாணை பிழித்துச் சமைக்கிறோம் கவிதைகள்.
 சமூகக் காட்டில் தனித்ததோர் வேணாய்
 இமையா தலைந்தெம் எழுதுகோல் ஈட்டி
 தீமை விலங்கைத் தேடிக் கிழித்துச்
 சாமத் தீயாய்த் தனியொளி காட்டும்.
 மதித்துக் காக்கவே மனிதனின் மேன்மையை
 உதித்த தெம்மிலிவ் வொளியின் கருவி

சண்டை நிலத்திலே தாவியாம் திரிவது
 சண்டைக் கன்று; சமத்தைக் காக்கவே.
 சமமொன் றாங்குச் சரிவரா விட்டால்
 சமாதி வரையிலும் சமரும் புரிகுவோம்.
 இதுவே எங்களின் லிலக்கும் இயக்கமும்.
 ஒதுங்குதல் லில்லை உண்மையை ஒதுக்கியே.

பெட்டிஷன் எழுதியே பெரும்பெருங் கவிஞராய்
ஒட்டிய பலரும் உள்ளனர் நாடிதில்.
வேற்றுமை, காமம், விளம்பரம் வேண்டி
ஆற்றிமும் கவிஞரும் அநேகர் உளரே.
அரைத்த கல்லையே அரைத்துத் திரியும்
நரைத்த கவிஞரும் நம்பிடை உளரே.
மனவிகா ராஸ்களை வார்த்தையாய்த் தெளிக்கும்
தனுங்குக் கவிஞரும் துறையிதில் உளரே.
பழுத்துப் போடும் பிஞ்சாய்ப் பிதற்றும்
உளுத்த கவிஞரும் உளரே உளரே.

எத்தனை வகையினர் எம்மிடை இருப்பினும்
அத்தனைப் பேரையும் அடக்கியே நாஸ்களும்
தரணியின் உயர்வைத் தலைமேற் கொண்டு
வரைமுறை யோடு வருகிறோம் எழுதி.
கவிஞர் என்போன் காடையன் அல்லன்.
அளித்ததை விழுங்கி அயற்பறும் உலவி
வேலை விழாது வீட்டுள் விழுசும்
காலி என்னும் கழிஜ்டன் அல்லன்.
தரணியின் கேட்டடைத் தாள்.மை கொண்டே
எரித்திடக் கிளம்பிய கிவனே நிஜமாம்.

தாயைப் பிரிந்துளோம்; தமிழைப் பிரிந்திலேம்.
தீயும் நீருமாய்த் திகழுமென் கருத்தினைத்
தாள்வழி, வாய்வழி சமைப்பது தமிழே.
நீள்வழித் தமிழின் நெஞ்சின ரேயாம்.
மார்க்கம் தூயது; மனமும் தூயது.
பாக்கரு தூயது; பண்மொழி தூயது.
எனவே கவியொளி ஏற்றி
மனிதர் நடக்க வகைசெய் வோமே.

மெல்லியலாள் மென்மலர்கள்

அரசாங்கம் விந்தையில் ஆடவர்தாம் பூவில்
பெருவாரி தேர்ந்துள்ளார் பெண்டிற் மிகச்சிலரே
மார்க்கரட்டு அக்கியூனோ மாது சிறிமாப்போல்
பேர்சிலரே ஆங்கம் பெருமைக்குள் வாழ்வர்
இதுபோல் எழுத்துக்கில் என்றும்போல் இன்றும்
வதிந்தொளிரும் பெண்டிற்தம் வாக்கும் சிலவேதாம்
நம்நாட்டில் இன்று நய்மார் சித்தீக்கும்
கும்மிருள் நீக்கும் குறமகங்கும் கோகிலாவும்
அன்னலக்ஷ்மி பாலேஸ் அசோகா றஹ்மாவும்
இன்னும் மகநாரா ஹிதாயா எனச்சிலரும்
மட்டுமே கோலெடுத்து மைச்சமைத்து நாட்டுக்குத்
தட்டில் இக்கியத்தைத் தந்தருந்தச் செய்கின்றார்

இந்நிலைமை மாற்றத்தான் எம்மா டவர்சிலரும்
பெண்ணாமம் பூண்டு பிதற்றித் திரிகிறாரோ?

இப்படியாய் நாட்டில் எழுத்து வனத்துக்குள்
சொற்பிடித் தான்மீகச் சூக்குமத்துள் காய்ந்தொளிரும்
ஆடவரின் மத்தியிலோர் அன்னக்கை போல்சுலைமா
ஏடமைக்க வந்துள்ளார் எல்லாரும் வாழ்த்துகிறோம்.

சோம்பேரிக் கூட்டமிந்தச் சொல்லேர் உழவரென்று
தேம்பி அழும்சிலரின் சேதச்சொல் கேட்கிறது.

காக்கும் இறைநபிக்குக் காதிட்ட வார்த்தைகளைக்
கோக்கும் பணியில் குழக்குமுவாய் நாயகத்தார்
காலத்தே சேவை கழித்தனரே அன்னோரும்
நாயகமும் சோம்பேரி நாமம் பெறுவரெனில்
தாயவெழுத் தாள்வோரும் சோம்பேரி ஜயபில்லை!

மக்களை நல்வழிக்கு மாற்றத்தான் வான்மறைநால்
சொற்களால் ஆகிச் சடர்கிறது ஜயமுண்டோ?
அச்சொல் வழிநின்றே ஆக்கித் தருகின்றோம்.
சொச்சொச்சோ கோலெடுத்தோர் சோம்பேரி என்கின்றார்!

சோதரியே நீயுஞ்சித் தூர் விலகாதே
காதறுக்க வேண்டும் கடைசி வரையெழுது

எழுப் பரப்பில் இலக்கியக் காரரென்று
ஊழல் மனத்துடனே ஓரா யிரம்பிறப்பர்
நானும் சிறிதுசெல நாமம் அழுகிவிடும்.
ஆலைநாம் தேழி அலைநந்தாலும் காணுகிலோம்.
யற்றீசல் போல்வந்து போய்மறைதல் நாமறிவோம்.
வெற்றுக் கலத்துள் வளிநிறைறந்த தள்ளாட்டம்.

சொன்னால் வளர்வோரைத் தூற்றிமட்டம் தட்டுவதாய்
அன்னார் அலறி அசிங்கத்தைப் பூசுகின்றார்.

எந்த வழியில் எழுதிச் சிறப்பதென்று
சிந்தை பகுத்துச் செழிப்படைக நீபெண்ணே!

அவ்வோர் கலமாக ஆகாமல் சோதரிநீ
வெவ்வேறு காலத்தும் வேண்டியவ ளாய்வாழ்க
சேர்த்துநீ தந்த சிறுகதையாய் உன்கதையைத்
தீர்க்காது நீள்கதையாய்த் தீவில் வளர்ப்பாய்.

எழுத்துக் கடலுக்கோர் எல்லையே இல்லை.
கழுத்தளவு நீர்வரக் கண்டுநீ அஞ்சிக
கரையேறி விட்டாலோ காணாது போவாய்
வருமலைகள் தம்மை வரவேற்று நீந்திப்போ.
நூலைனும் முத்தை நுழைந்துபோய்த் தேழியெடு.
காலம் உணையென்றும் காக்கும் வலிநாய்.

விமர்சனமோர் வேட்டை விமர்சனமே உண்மைச்
சமர்ப்பணமென் றுள்ளளடுத்துச் சாமர்த் தியமாக
வேட்டைக் குரியதென விட்டுன் படைப்புகளைக்
காட்டமாய் இன்னும் கருக்கொண் டெழுதிவாழ்க.

பூபாளம் வைகறைப் போதின் இராகவலை.
தீப்த் துணையின்றிச் சீராளிரும் ஆளுடம்.
வைகறைப் பூக்கள் - வருங்கால வாசனையை
மெய்ப்படுத்தப் பூத்திருக்கும் மெல்லியலாள் மென்மலர்கள்.
நீடு சிறந்து நெறிகாத் திலக்கியத்தின்
ஏடறிய வாழ்க்கமி ஏ !

சுலைமா ஏ. சமியின் 'வைகறைப் பூக்கள்' சிறுகதைத் தொகுதி வளியிட்டு
விழாவின்போது - 1987.

இறுதியில் அடைவது கிரைவனானேய

எதற்காய் மனிதன் இப்புவி பிறந்தான்?
இதையாம் கண்டால் என்றும் இன்பமே

ஓரறி விருந்தும் உயர்ந்து மனிதன்
ஆறறி வினானாய் அகிலத் துதித்த
தத்துவந் தன்னைத் தானறி வானேல்
பித்தம் தெளிந்து பெருமை சிறக்கும்

பகுத்துப் பார்க்கும் பகுத்தறி விருந்தும்
செகுத்துக் கூறும் திருமறை இருந்தும்
விடுத்தில் விரண்டையும் வீணாய் மனிதன்
தடையைப் போட்டே தரணியிற் கெட்டான்
தானே தனக்குள் தரணியில் வந்ததாய்க்
கோணைர் கணக்கில் குறியை வைத்தான்
மேலாய் ஒருவன் மிகுவதை மறுத்துப்
பாழாய்ப் போகப் பக்குவும் கொண்டான்
மறுமை என்னும் மனுக்குல நீதியை
வெறுமை என்று விலக்கியே வைத்தான்

ஏகன் அனைத்தையும் இவ்விரண் டாகவே
பாகஞ் செய்ததாய்ப் பகர்வது திருமறை
ஆனும் பெண்ணும் ஆதலும் அழிதலும்
வானும் பூமியும் வார்த்தையும் மௌனமும்
நன்மையும் தீமையும் நரகமும் சொர்க்கமும்
உண்மையும் பொய்யும் உள்ளும் புறமும்....

ஜோஷயே இலாவோர் சூத்திர தாரி
நாடும் கிரைவனே நமக்கது புரியும்

இந்தப் படியாய் எடுத்துப் பார்ப்பின்
எந்தம் இம்மைக் கிருப்பது மறுமையே
மறைவாய் இருப்பன மதித்தற் குரியன
மறுமை நமக்கு மறைந்தே உள்ளது
மறுமை தானைம் மாண்புறு பூமி
மறுமையே அசலாம் மண்ணிது நகலே

தாவரம் மிருகம் தறைநீர்ப் பறவை
பாவுமே நம்பினும் அதிகம் ஆண்டுகள்

வாழும் பெற்றி வாய்ந்ததாய் உரைப்பர்
 வாழும் உயிர்களுள் மதிப்பிற் சிறந்த
 மனிதனின் ஆண்டுகள் மர்மமாய்ச் சிலவே
 மனிதன் சிலநாள் வாழ்ந்திருக் கத்தான்
 சிறப்பில் புத்தியில் செய்கையில் மேலனாய்ப்
 பிறந்திப் புவியிற் பேரிடர் படுவனோ ?

அல்லவே அல்ல அவனது வாழ்க்கை
 சொல்லொண்ட மறுமையிற் சுடர வல்லது
 ஒருநா றாண்டே உலகில் மனிதன்
 திருப்பினும் பின்னர் எத்தனை எத்தனைக்
 கோடி ஆண்டோ குலவி வாழ்பவன்
 கோடி கோடியாய்க் கூடி வாழ்பவன்

அதுதான் மறுமை அதைத்தான் மறுத்துப்
 புதியதாய் ஒன்றைப் புகுத்திக் கொண்டனன்:-

செய்த நன்மை தீமையைப் பொறுத்து
 வையகந் தன்னில் வந்து வந்து
 ஜனிப்பான் புதுப்புனர் ஜன்மமாய் என்றனன்
 ஜனிப்பதால் இப்படி ஜன்மம் நீண்டதாம்

முன்னாரு பிறப்பில் மூட்டிய வினைகளை
 என்ன விதத்தென் றிவனரி வானா ?
 பழைய வினைகளைப் பற்றியே அறியாப்
 புதிய பிறப்பினாற் புண்ணியம் உளதோ ?

எனவே மறுபிறப் பென்புதிற் சற்றுமே
 மனமெடுத் தலைதல் மண்ணில் வீணை
 மறுமை ஒன்றுதான் மறுபிறப் பென்புதில்
 சிறிதுமே வேற்றுமை செப்போம் யாழும்

இப்புவி தியற்றிய எவ்வெவ் வினைக்கும்
 அப்புவி மறுமையில் அளிப்புகள் உளவாம்
 பரிசெனிற் சொர்க்கம் பகையெனில் நரகம்
 திருமறை கூறும் செம்மை இதுதான்

இம்மை மறுமை என்பவை தாய்
 பொய்ம்மை என்னும் புரட்டரும் உள்ளே
 கெடுமிம் மனிதனின் கீழ்மையை அகற்றவே
 நடுநோ யகமாய் நம்மிறை நித்திய

திருமறை தன்னை ஜெகத்துக் களித்து
வரும்படி பகர்ந்தனன் மறுமையை நோக்கி.

நாமும் பிறந்த நாளது முதலாய்ப்
பூமிவாழ் வோரையும் பூரித் தழழுத்தே
இறுதியில் அடைவது இறைவனை என்று
கருத்தால் உடலால் களித்து நடக்கிறோம்
மனுக்குல நீதி மடலில் இருப்பது
தனியிறை தன்னைச் சார்வது தானே ?
தத்துவம் இதுவே தரணியை
எத்துயர் வரினும் இமையெனக் காக்குமே.

ஞபவாழினிக் கூ. தா.-1987.

குறிஞ்சிக்கோல்

குறிஞ்சிமலைச் செழிக்குவட கோழி
கூப்பிடும்பேர் 'மாத்தனையாம் சூழி
குறிப்பிடும்பண் ணாமம்'
கூழியதோர் நாமம்
குடலறுந்து நான்பிறந்த மாழி

கூலிவெறும் தோட்டத்துப் பெற்றார்
குடும்பமைத்தார் எனைப்பெற்று விட்டார்
குப்பத்துப் பூவாய்க்
குணங்களிலே கோவாய்க்
குணங்காத்தேன் இன்றடைந்தேன் கற்றார்

வளிச்சுழன்று குப்பத்துச் சூலை
வளிந்தறுந்து வீசியதோர் காலை
வாழ்வந்தி ஊர்ந்து
வந்துகடல் சேர்ந்து
மன்னைண்ணி அசைக்கின்றேன் கோலை

மனுவர்க்கம் ஓன்றென்று கொண்டால்
மற்றினியேன் தேசியமாம் தண்டால் ?
மண்ணைனைத்தும் ஓன்றே
மறிப்புகளைக் கொன்றே
மதியொளிர் நின்றுழைப்போம் தொண்டால்.

மாற்றுக் குறையா மகா தினத்தில் . . . .

ஏகனின் எண்ணக் கருப்பையில்
இல்லாம் சூல் கொண்டுதான்
பிரபஞ்சம் வெளியிற் பிறந்தது.

அனுக்களைத் தொகுத்தே
அவன் அண்டாங்கள் தொடுத்தான்.
அவன் இசைவின்றி ஓர் அனுவக்கும் அசைவில்லை.

பயிலும் ஒவ்வோர் அனுவின்
உயிரும் நெஞ்சும் வாழ்வும் மரணமும்
அவ் வள்ளல் கையில்தான்.

நாமும்
கோழியாய் அனுக்கள் கூழிய மக்களே.

எடுப்பும் நடப்பும் விடுப்பும்
தன்னிலை அடக்கிக்கொண்டவன் சாஸ்வதன் ஒருவனே.
இதனை மாசறக் கூறுவதே மகா மார்க்கம் இல்லாம்.
இது
ஈற்றாய் இறங்கிய ஏகனின் கூற்று.
இவ் வழிப்பட்டோர் என்றுமே
சொல்வனி பெருக்கி அல்வழி செல்லார்.
எல்லாமே மனிதனால் இயல்வதாய்ச் சொல்லார்.
இயலுவதெல்லாம் ஏகனால் மட்டுமே.
இயலும் போக்கினில் ஏற்படும்
செயல்கள் மட்டுமே சேரும் உயிருக்கு.

அத்தகு செயல்களின் வழியில்
திருநாள் இரண்டே.
இன்றாய் ஹஜ் ஒன்றாம்.

இல்லாம் கரமெனில்
ஐந்து கடமையும் ஐந்து விரல்களாம்.
அளந்து எண்ணினால்
ஐந்தாம் கடமையாய் அமைவது பெருவிரல்.

பெருவிரல் இன்றிப் பணி செயல் சிரமம்.
பெருவிரலாம் ஹஜ்ஜின் பேறு

மனத்தில் உறுதியாயின் மறை உயர்ந்திடும்.

அனைவக்கும் உணவீந்து
அதன் மழுவைப் பிரார்த்தனைக்கும்
மகிழ்பவன் அல்லாஹ்.

நமது சுவர்க்கங்களைத்
தம் கால் அருகுடைத்த தாயரினும்
அச் சுவர்க்கங்களை அடையும் வழி தந்த தந்தையரினும்
நல்லாரின் சொல்லெடுத்து
இல்லறம் பூண்டு
நாம் பயந்த சேய்களினும்
நம்மினுமே
அந்த நாயனின் மீதுற்ற தூய ஈமான்
பூரணம் பெறுதற்கோர் காரணமும் இந்த ஹஜ்ஜே.

அழகை புனிதமாக்கும் தொழுகைகளால் மட்டுமல்ல
வான் புக வழி காட்டும் நோன்புகளால் மட்டுமல்ல
வக்காலத்து வாங்கி வரும் ஸக்காத்துகளால் மட்டுமல்ல¹
�மானின் நிச்சயம் ஹஜ்ஜில்தான் சாத்தியம்.

ஹஜ்ஜெனில்
மறைவழி நிறைவில் மன் வாழ்வு அளந்து
வந்ததன் பயனை வழங்கி
வழங்கியதன் பயன்பெற.
அனுப்பிய ஏகனை அடையும் கடனே.

ஹஜ்ஜெனில்
பாரிதன் ஆசையைப் பலியாக்கிச்
சேர்ந்த செல்வத்தைத் தியாகம் செய்து
நிகழ்த்திய வினைகள் நிறுப்பல் காண
ஏகன் ஒருவனையே இலக்காக்கி
ஏகும் பயன்மே.

எடுத்துக் காட்டாய் என்னையே எடுப்போம்.
அடுத்தது வேண்டி அவரையும் சேர்ப்போம்.

அவரை முதலில் அறிமுகம் கொள்வோம்.

தொழுவார் , ஈவார் , தொடர்வார் நோன்புகள் .
பள்ளி கட்டுவார் , பாதை வெட்டுவார்.

வழக்குகள் தீர்ப்பார் , வார்த்தைகள் காப்பார் .
 ஏகனின் அருளால்
 இவரின் காகமும் பொன்னிறம்.
 யாரையும் நோகா அன்பினர்.
 வேண்டினால் ஈந்து விந்யமும் கொள்வார்.
 அசதிகள் துயிலும் வசதிகள்.
 வாழ்க்கையில் தேவையே வராதவர்.

ஆதலால்
 ஜந்தாம் கடமையை
 அப்பழக்கிலாது
 செய்யும் பாக்கியம் சேர்ந்ததால்
 செய்து வாக்கியம் சிறந்தவர்.
 எனினும்... எனினும்...
 ஹூரின் மத்தியில் உலவும் துயர்கள்
 சேராச் செவியராய்ச் செழித்தவர் !
 ஸஹரோ கிஃப்தாரோ சாராத
 சதாகால நோன்பாளிகளின் கண்ணர்க் கடலில்
 கருமயிர் வெளுக்கக் கரைக்காய்த் துஷக்கும் கன்னிகளின்
 இன்னல் எதுவுமே அறியார் !
 சமூகத்தோடும் சங்கமம் அற்றவர்.
 ஆதலால் தனித்தவர்.
 அவரில் குற்றம் அமைதலும் இலைதான்!
 குறிப்புக் காட்டாக் குற்றம் நமதே !
 பார்த்த இடமொம் பசுந்தரை அவர்க்கு !
 பாலை அவர்தம் பார்வையிற் படலில்லை !
 பட்டிருப்பின் நிச்சயமாய்ப் பரிந்திருப்பார் !

இனி எடுப்போம் என்னை.

யாவும் நிறைந்த அகிலத்தில்
 கூடி வாழ் என்று கோடி காட்டி
 ஏகன் இந்த ஆகம் படைத்திருப்பினும்
 எனது நினைவும் வினை , நோ , சாவும்
 எனதெனவே நிற்க
 தனியனாய்த்தான் என்னைத் தரஸியில் வரைந்தான்.

அவனது உலகம் ஒன்றுதான்.
 அதில்தான் நானும்.

எனினும்

ஓவ்வோர் பிரிவுக்கும் ஓவ்வோர் உலகம்
உடையதாகவே அழயேன் கருத்து.
கோழிப் பிறப்புகள் குழுமின என்றால்
கோழி உலகுகள் குலவுவன !

ஓவ்வோர் பார்வையின் உறவும் வேறு.
வெள்ளை எண்நான் விளிக்கும் நிறத்தை
அதே வெள்ளையென
அடுத்தவர் விழிப்பதாய் ஆதாரம் இல்லை !
எனது பார்வைதான் எவர்க்குமே என்றால்
ஏகன் ஏன்
தனித்தனியாக உயிர்களைப் படைத்தான்?

எம் நினைவையும் உணர்வையும்
தனித்தனி கொண்டே தரணி உருஞும்.

எனவேதான்

கோழிப் பிறப்புகள் குழுமின என்றால்
கோழி உலகுகள் குலவுவன.

எனக்கெனக் காணும் எனது உலகிலே
எல்லாமே உண்டு.

மக்களினுடே

மலை , வெளி , கடல் எனக்
காற்றாய் உலவிக் களிப்பவன் தமியேன்.
தொழுகையிற் பலரின் துயர்கள் காண்பவன்.
நோன்பிற் பலரின் நோய்கள் அறிபவன்.

ஸக்காத் என்பதைத் தடவித் தேடி
வாசல் சென்றே வழங்கும்
என்னைம் இருந்தும் இயலாமையும் இருப்பதால்
சதக்காத் தழியுன்றிச் சாலை கடப்பவன்.

ஹஜ்ஜினைச் செய்ய

எனதாத்மா என்னை இம்சித்தும் இச்சித்தும்
நிச்சயம் இல்லா நிகழ்வினன்.

ஏகன் நாழன் தாகம் தீரலாம்.

எனது மறுமைக்குரிய
விழைகள் செழிக்கும் வயலாய்

மினிரும் எனதயலை விடுத்து
மக்கம் செல்லும் வசதியே அற்றவன்.
ஏகன் எனக்கென்றியற்றிய
உலகக் கடமைகள் மலைபோல் தலையிடும்போது
எயாச் சிறகால் அம்மலை கடத்தல்
ஏகனைக் காணும் இயல்பினதென்று
என்மனம் இன்னும் கருதவில்லை.

செல்வோர் பாக்கியம் சேர்த்தது போதுமே
எனக்கும் பாக்கியம் ஏற்பட்டிடும் ! . . . .
எடுத்துக் காட்டாய் இருக்கும் எனக்கு
ஹஜ் இல்லாத அழிமன நோவால்
எமான் பூரணம் இழப்பதுண்டா ? . . . .

அன்னுவுக்கும் உணவீந்து
அதன் மழுலைப் பிரார்த்தனைக்கும்
மனமிராங்கும் மாண்புடையோய் !
உன் மீது கொண்ட
அழியா எமான் வலியால்தான்
என் அருகில் நீ உருட்டிய திதயங்களை மிதித்தபடி
உன் அருகில் ஓடி வரும் பாதையின்றிக் கிடக்கின்றேன்.
ஐந்தாம் கடமையின் அரைப்பகுதி நிரம்பிவிடின்
பின் பகுதி தானே பேறு பெறுமே !

ஏகனே , ஏழைகட்டு இரங்குவோனே !
மாற்றுக் குறையா இம் மகா தினத்தில்
இறந்றலில்லா எமக்கெல்லாம் அருள்வாயாக !
காற்றுக் குடித்துத் துயர் வியர்க்கும் எங்களுக்கு
ஊற்றுக்கண் திறந்ததுபோல்
உனத்ருள் நயப்பாயாக !
வாழ்வரங்கில் எம்மை வளர்ப்பதற்காய்த்
தாழ்விலா நாயகத் தலைமை தந்தோனே !
வேறோர் தலைமைவரம் வேண்டவில்லை.
ஏக வழி புலப்படுத்தும்
எமானைப் பலப்படுத்தும்
இதயவரம் எவாயாக !

அஇண்ணன் பரிசாய் அளிப்பு

கீழமூச் சிவப்பெடுத்துக் கெட்ட சலுகத்தின்
 பாழ்கழவு வந்துதித்த பாவலனே அன்புடனே
 வாளொலியின் கூடத்தே வைத்து முதன்முதலாய்
 யானுனைக் கண்ட அருமந்தப் போதேயே
 வீச்சுக் கவிபின்னும் வீரம் அறிந்துகொண்டேன்
 ஏச்சுக் கவிதைகளால் ஏடுகளைத் துன்புறுத்தும்
 மூச்சுள்ளோர் மத்தியில் முண்டாசு மேல்தரித்துப்
 பேச்சுக் கவியைமுதும் பேராண்மை நின்னிடத்தில்
 வாய்த்திருக்கக் கண்டு வசமிழுந்தேன் வாய்புகழுந்தேன்
 காய்த்துமலர் இன்று கனிவிருந்தாய்ப் பந்தலிலே
 வாழ்த்துப்பாப் பாடற்காய் வாவென்றாய் வந்துவிட்டேன்
 வாழ்த்தளித்தே சீர்கள் வசமிழுந்து போனேன்நான்
 என்சீர்கள் வீணிழுக்க என்றும் நீ சம்மதியாய்
 உன்விருப்பம் மாற்றும் உவகையுமென் நெஞ்சிலில்லை
 ஆதலினால் வாழ்த்தை அனைவர்க்கும் விட்டுவிட்டுப்
 பாததும்பும் நின்முகத்தைப் பற்றிக் குறிக்கின்றேன்
 முப்பத்தோர் பாப்பல் 'முகத்தில் இருப்பதனால்
 முப்பத் திரண்டமைய முன்வைத்தேன் என்வென்பா
 சின்ன முகமலைனன்க் சேர்ட்டும் இவ்வென்பா
 அண்ணன் பரிசாய் அளிப்பு

வீட்டுக்குள் பெண்டிற் விலகியே நில்லாமல்
 நாட்டுக்கு வாரிசாய் நன்றிருக்கச் செய்விக்கும்
 பாவை முதல்தொடுத் த பாவலனே நின்முகங்கள்
 தேவை கருதிவந்த சித்து

கூன்விழுந்து போமட்டும் கூட்டுறவாய் வாழுற்காய்த்
 தான்வலிந்து காதலியின் தாயகத்தை நாடுகின்ற
 காதலனின் நெஞ்சுக் கருத்தால் ஒருகவிதை
 ஆதத்தின் பாவத்துக் காம்.

மூன்றாம் கவிதையது முக்காடு போட்டுளதால்
 வேண்டாதோர் சொல்லகன்றேன் விட்டு

சின்னமலர் பூத்துச் சிரிப்பதையோர் தத்துவத்துள்
 சொன்ன கவிவெலனே சொல்லாமல் எம்மையெல்லாம்
 எண்ணவிட்டு நீபதித்தாய் எத்தனையோ தத்துவங்கள்
 மண்கிழுக்கின் வாசனையே அஃது

ரமழான் பிறையை அரிவாளுக் காக்கி
நமக்குள் தீண்றும் நலமிலாப் பட்டினியைச்
சொல்லிப் பிறைக்கன் சுகமாக்க வேண்டுகிறாய்
வல்லரசின் சின்னமென வாளதனை ஒப்பிடலா
என்றுசிலர் எண்டும் இருமுவது கேட்கிறது
வென்றுவிடப் பட்டினியை வேறொங்கும் போகாமல்
அன்றுமுதல் நிற்கும் அரிவாளை நாடுகின்றாய்
என்றும் சிலேடை இது

ஆதவன்கீழ் வானில் அதிசிவப்பாய்த் தோன்றுகிறான்
ஆதவனின் சூட்டில் அனைத்தும் சிவக்குமாங்கு
ஆதவனாற் பார்வை அதிசிவப்பாய்ப் போனதுவோ
காதவினால் நெஞ்சே கனார்சிவப்பாய் ஆனதுவோ
ஆனால் எனக்கோ அனைத்தும் பசியனவே
ஏனைனில் மான்குறிஞ்சி எல்லைப் பிறப்புடையேன்
அந்தக் குறிஞ்சி அனையாப் பசியதுவே
எந்தச் சிவப்பே எழினும் பசியதுவே
பாலை நிலத்தினிலே பச்சை பிறக்குமெனின்
மேலை நிலத்துறுமா வேறு ?

மாற்றான் பொருளில் மனம்வைக்கும் மன்ணோர்க்காய்
ஆற்றும் உபதேசம் அற்புதமாய் வந்துளது
நாயகத்தின் வாழ்வு நறுக்குமைளப் பாவாழவில்
ஏந்தளிப்பாய் நீனினிமேல் ஏற்று

இல்லாமை தோன்றா இருப்பிடமாம் இல்லாத்தில்
வல்லமையிற் பாய்ந்த வறுமைக் கொடுமையினை
வந்த பெருநாளில் வாடும் சீறுமியிடம்
கண்டு துாக்கும் கவிஞர் சமூகத்தின்
வெற்றுக்களை நோக்கி வினாவெழுப்பிச் சீறுவது
பற்றிமுன் வாணாலியில் பக்கத் திருந்தறிந்தேன்
சீறியவன் இன்னும் சிலசொல்லிச் சென்றிருந்தால்
ஏறு கவிதை இது

பாலை மரத்திலொரு பாளை வெழுத்தாற்போல்
ஞாலம் உதித்தனரெம் நாயகமாம் மாமேதை
மண்ணீர் புதியதொரு மானுடம்புப் பெய்தியது
மண்ணீலின் ரத்தகுபேர் மானுடமோ வாய்மையோ
இல்லையே என்றுநீ ஓங்கி நுபிகளாரின்
நல்வரவைப் பார்த்திருத்தல் நட்பு

அக்கரைப் பற்றில் அலைந்தாளின் வேதனையும்
முக்கியமாய் வேண்டுகின்ற முன்னேற்றம் வந்துவிட்டால்
முன்னர் சிரித்த முகம்விரைக்கும் சோதனையும்
உன்கவிதைக் குள்வேற் றுரு.

சிற்றன்னை மாளாச் சிறப்பெய்தி விட்டசெய்தி
பற்றளிக்கும் ஓர்குடும்பப் பண்பு

அஞ்சல் கொலைசெய்த ஆற்றெராணாத் துண்பத்தால்
சஞ்சலத்தே பாடும் சக்கவியே ஊருலகில்
அஞ்சலினால் மாளின் அதற்காய் மனம்வெதும்பி
அஞ்சலகம் நீத்தல் அவம்

கையித்து வீட்டில் மணங்கமழும் வேளைதன்
கையகன்று போய்விட்ட காசுமணிப் பெட்டகத்தால்
போடி மனைவி பொலிவிழுந்த காட்சியமைப்
போடியெனச் சொல்லவைக்கும் போ

வேலி திருந்துமெனில் வெள்ளாடு வாராது
தாலியை விட்டிருப்பின் நக்கதென்ப தென்வாதம்
தாலிக்கெம் பாலோர் தலமே லிலதனினும்
கூழைப் பழமம் இது

சௌகங்கப் படைவெயலில் செய்யும் தொழிலுதனால்
எங்குலத்துப் பெண்டிர் கிடும்பை உரைத்திட்டாய்
பாடு படுதலொன்றும் பாவமிலை எம்புவிக்கண்
ஆடவனும் பெண்டும் அனலாய் உழைக்கட்டும்
வீணீருந்து சோம்பும் வினையே முழுப்பாவம்
ஆனாலும் கண்வீச்சா காது

புதுவாழ்வு காணப் புறப்பட்டுப் போன
வதுவைக் கணவன் வரைந்த கடிதமது
பாருக்கே தீடியதோர் பாசக் கழிதமென்று
கூறுவதால் இல்லை குறை

சீதனத்தில் ஈனம் சிரிக்கும் கவிதையிலே
காதகத்தின் தீமைக் கணல்

வீசீயின் மெம்பர் வினையாட்டால் அன்னோரைத்
தூசியெனச் சொல்லுமினி நா

சோஷலிஸம் பேசிச் சொகுசுகளைத் தேடுவார்
கூசாது வாழ்வரோர் பா

ஜாமத்தில் மாறும் ஜனநா யகத்தினாரு
கோவணமே ஆகும் கொடி

ஏழை தமைத்துரத்தி ஏழையாய்த் தான்மாறிப்
பாழ்விருந்து செய்வார்க்கோர் பா

நுளம்பு கடியாவோர் நோக்கத்தைக் காட்டும்
களம்புதிது நல்லநகைக் காட்டு

வீட்டுச் சிலந்தி விந்யயில்லை மோசமில்லை
ஆட்டுகின்ற தாயின்தா லாட்டு

போடுகளின் மீது புயலாக நீபாய்ந்து
சாடுவதை மீண்டும் தரிசித்தேன் ஆனாலும்
அச்சு முகம்மதுவின் ஆற்றலிலாத் தன்மையையும்
உச்சிகுட்டிக் கூறின் உவப்பு

பூத்தெருவிற் சென்று பொதுவுடைமை பேசுகிறாய்
ஆத்திரத்தின் கோலந்தான் அஃது

தந்தையர் வீடு சரியில்லாக் காரணத்தால்
விந்தை மிகுந்ததொரு வீடுகட்டத் தந்தையரின்
வீட்டை இடிக்கும் விநோதம் அழகெனினும்
ஓட்டையிலாக் கொட்டுலேனும் ஒன்று

வாலிபரின் கோஷம் வருகிறது மற்றையதில்
கூலிக்காய் வைக்கும்கூப் பாடு

வண்ணாநிலா ஒன்றுக்காய் வாலிபரை நீயழைக்கும்
பண்பிற் பிழையில்லை பாட்டும் இனிக்கிறது
நாடு சிதறுவதன் நட்டம் புரிகிறது
பாடுவதால் மட்டும் பயனில்லை நின்றுழைப்போம்
இந்நாட்டு மன்னர்தாம் எல்லாரும் என்றுரைத்துப்
புண்ணுக்குள் ஈட்டிவிடும் பொய்முகங்கள் மாறவேண்டும்
பொய்முகங்கள் மாறப் புலிவேஷம் வந்ததுண்டு
பொய்முகமே இன்றிருக்கும் போர்

வல்லரசுப் பேயான்றின் வாய்நாற்றப் பாக்கருத்து
நல்லதினும் வேண்டும் நடை

முப்பத்தோ ராங்கவிதை மூட்டும் உணர்வுகளை
எப்பொழுதும் ஏற்படமெனில் இன்பு

முப்பத் திரண்டாம் முடிவுக் கவிதையென
இப்பாலைத் தந்தேனுன் இன்முகங்கள் வாழ்க
முகத்தில் தெளிவுண்டு முன்னேறிச் செல்க
தகும்பலரால் இன்னுமின்னும் தந்து

கவிஞர் அன்புணரின் 'முகங்கள்' கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டில் - 1988.

செழிப்பு

பிரபஞ்சம் ஆக்கியவன் பிடி பூமி இடைவைத்தான்.
எரிவிளாக்கு ஏற்றி
நெடுநாள் விரித்தான்.
தண்ணீர், காற்று அளித்துத் தாவரம், மன் வளர்த்தான்.
பறவை, விலங்கு பலவும்
பலனுக்காய் இயக்கிவிட்டான்.
இப்படியோர் அச்சுக்கூடம் அமைத்த பிறகுதான்
முதல் மனித ஓவியம் தீட்டி
இயந்திரத்தை முடுக்கிவிட்டான்.

கோடானு கோழிப் பிரதிகள்
மூல ஓவியத்தின் முழுமையைக் குலைத்தன.

மானுடம் -
வரலாறு படைக்கும் மகத்துவத்தால் மகிழ்வு ;
உருவகத்தையே மாற்றும் ஊழலால் கவல்வ.

படைப்பாளி
பகுத்தறிவின் நம் இனத்தைக்
கடைசியாய் வகுத்தற்குக் காரணத்தை அறிய வேண்டும்.
'கீழ் இடம் பெற்றாய் ஆயினும்
மேல் இடம் பெற முன்னேறி வா' என்று
மனிதர் எம்மை
வசதியுடன் படைத்தான் வரலாறாய்.

'மண்ணுக்குப் போ' என்றுதான் சொன்னான்.
'மண்ணாய்ப் போ' என்றுதானா
மனிதனுக்குச் செவிப்பட்டது ?

அதனால்தானா
'வசதி' எனும் வார்த்தையையே
மாறுபாடாய்ப் பொருள் கொண்டோம் ? .....

சுயநலத்திற் பயபக்தி அதிகமானதால்
கயமைக்கு வயப்பட்டோம்.
அசதியுடன் வாழுதலே வசதியென்றோம்.
மரணந்தான் முடிவென்று சுரணமானோம்.

படைப்பினாங்கள் பிற
கடமைகளைத் தலை சுமந்து ஆற்றிக்
கடைத்தேறிச் செல்கையிலே
நடைப்பினாங்களாய் நாமோ
கட்டளைகள் மீறிக் கண்ணவிந்து போனோமே ! . . . .

செய்திகளைக் கேட்டால் கைதிகளே நாங்கள்தாம் !

அண்மையில் பிறந்ததால் அமெரிக்கா
வரலாறு பழயாதே வானாராய்ச்சி செய்கிறது.
அதன் தேசியக் கொழியில் தெரிவதெல்லாம்
துப்பாக்கியும் தோட்டாவும் மதுவும் மங்கையுமே.

சோவியத்தின் ஒரு கையில் செஞ்சாந்து வாளி ;
மறுகையில் அரிவாள் தூரிகை.
இந்தச் சாந்தனுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்றே
அண்டைச் சிறு நாடுகள் சண்டைக் கருக்கொள்கின்றன.
சீற்றமுள்ள தேசமெல்லாம் சோற்றுக்குள் பூசணிக்காய் ! . . .

சரித்திரத்தின் சான்றாய் பிறித்தானிய :டைனோசர்.
இந்த மிருகம் என்றோ மறைந்தாலும்
கற்பனையில் இன்னும் காட்டும்தான்.
இருட்காட்டின் நிம்மதிகூட இரையாக்கப்படுகிறது.

விஷ நாகம் இஸ்ரேலோ
பாலஸ்தீனக் குழந்தைகளின் பாலைக் குழுக்கிறது.

உழூப்போரை உதைப்போரவன்று
உள்ளுகிறது போலாந்து.

செய்திகளுக்கு வயது அதிகந்தான்.
என்றாலும் அழிக்கடி பிறந்துகொள்கின்றன.

தேசியம் வெறியாகித்
திருமறை சிலுவையில் அறையப்பட்டு
ஓசியிலே தள்ளாடுகின்றன சில பிறை நிலங்கள்.

மண்ணுக்கும் பதவிக்கும்
மயிர் உதிர் ஸஜ்தாச் செய்தோம்.
படமக்கள் ஆயினோம் புண்களைத் தின்றே.

வெள்ளை - கறுப்பு என்று
வெற்றுத் தோலுக்கும் வித்தியாசம்.
கொள்ளைப் பெரு நடனங்களே
கொள்கைப் பிரகடனங்களாகின்றன . . . .
மானுடம் கிழிப்பட்டுக் கிடக்கிறது -
மிலேச்சங்களால்.

நம் வீட்டுக்குள் எப்படி?

பளிங்கு நீர்த் தடாகம் எனப்
பார் போற்றக் கிடந்த லீண்கை நீரில்
இரத்தத்தைக் கலக்கிய இராட்சதன் யார்?

மாங்கனிச் சுவை பயந்த மணி பவளத் தீவு
மாங்கொட்டை போலின்று
வளம் காய்ந்து போனதுவும் ஏன்?

பாஞ்சாலி மணந்த பாண்டவராய் வாழ்ந்தவர்கள்
மூஞ்சுறாய்த் தனித்தனியே மூலையெலாம் சிதறியதேன்?

நாற்பதாண்டாய்ப் பிறக்குமென்று நாமிருந்தோம்.
'கருவில் இருந்தது கனியல்ல , காற்றே , ' என்று
கனவாய்ப் போனதுவும் ஏன் ?

வீடு சுடுகாடாக
வீதி இறங்கி
ஏந்துதற்கும் கையில்லா அகதிகளாய்
ஒரு பான்மை மாறியதுவும் ஏனோ ?

ஜாண் எட்டின் பஞ்சத்துக்காய்
ஜகத்தையே அழிப்பதுவா ? . . .

படைகளுக்கு அஞ்சக் கூடாது விடைகள் !

மானிடத்தை மானிடரே மதியாது வாழ்ந்ததுதான் . . . .

வசதி எனும் பதத்தை மாறுபாடாய்க் கொண்டதுதான் . . . .

உலகம் எனக்குமட்டுமே ,
ஒரு நாய்க்கும் இல்லை என்று
கொலையாலை கொண்டதுதான் . . . .

இரு சாரார் நெஞ்சுகளில் அடுப்புதி
உண்டு சமைத்ததன் எதிரொலிதான் . . . .

ஜெயம் அடைந்தார்
தோற்றோமேரத் தெரு விரட்டும் :தர:பார்தான் . . . .

வீட்டல்லாம் நயவுஞ்சக விஷம் பரவிப்
பால் எல்லாம் யமனான பரிதாபம்தான் . . . .

விஞ்ஞானம் என்றவுடன்
விரைந்தமும்பி ஸலாம் வைப்போம்.
மேன்மை பெறப்
பொய் இல்லை , தவறும் இல்லை.

அபயக் கரத்தின் அங்கை அஃதே.

இனிப் புறங்கை காணப் புறப்படுவோம்.

எவ்வளவோ தொலை கடந்து
சொங்குருதி நதி பெருக்கும் தீக்கணை தருவது எது?

நிலத்தையே தம் நிழலுக்குக் கீழ் வைக்க
எலும்புகளைச் சாம்பலாக்கி
இளைஞர்களைச் சூம்பலாக்கும்
போதைப் பொடி செய்யும்
மேதகளைத் தருவது எது?

இறுக்கப்பட வேண்டிய எய்ட்ஸ்காரர்கள்
பெருக்கப்பட வேண்டிய பெருநாசம் எதனால்?

காமத்தீ உலகக் கப்பலைச் சூழ்வதை
ஓமத்தீ என்பதா?...

விஞ்ஞானப் புறங்கையின் வெறி மயிர் சில இவை.

மானுடச் செழிப்பின் மீது மனம் இருப்பின்
என வழி விஞ்ஞானி ஏகானே!

பொல்லான் பகைச் சரக்கு விற்றான்;
வல்லரசான் வாங்கினான்!

நிலங்களை விட்டு நம் நெஞ்சுக்கும் வர வேண்டும்.

உங்கள் மெய் உழைத்திருக்க வேண்டிய செல்வத்தைப் பொய்யை அனுப்பிப் பொறி கட்டின்றீர்களா?

உங்கள் அரிவானை இரவல் கொடுத்து வயற்காரனின் நெல் அலைந்தையுமே வசமாக்கிக்கொண்டிர்களா?

வல்லானுக்கே மண் சொந்தம்.
நாயனையே நீங்கள் நகல் செய்ததுண்டா?

மனையில் உங்கள் மறு பாதி இருக்கப் பிற பாதிகள் தேடிப் பிழை செய்ததுண்டா?

பஞ்சம் வராமலேயே உங்கள் கைகள் தஞ்சம் பெற்றதுண்டா?

ஆசனாங்கள் தேடி அலைந்ததுண்டா உங்கள் ஆசனாங்கள்?

மன் வயிறு பின் போயிருக்க உங்கள் வயிற்றை முன்னாக்கி ஏப்பத்தால் சாப்பிட்டதுண்டா எவரையாவது?...

வீட்டுக்குள் இவ்வளவு வேதுணைகள் குடியிருந்தால் பாட்டென்ன மானுடம் பற்றி?

திருமறை, காயத்துக்கு மட்டுமல்ல
நேயத்துக்கும் ஆசிரியமாய்த்தான் நிலத்தே இறங்கியது.
பிரபஞ்சமே மானுடத்தைச் செழிப்பிக்கும்போது
மானிடன் தன்னைத்தானே அழிக்கிறானே!

குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படுத் தே வேண்டியவர்களே.
மானுட நேயத்தின் பேரில் அவர்கள்
மன்னிக்கப்படும் வரையில்
மானுடம்
தண்டிக்கப்பட்டுக்கொண்டே தவிக்கும்.

சூபூட்ட சூரியன்

வாழ்க்கைப் பாதத்தில்
ஆணிப்புற்று வளர்ந்திருக்கும் என்னை
வாழ்த்துப் பாவுக்காக வரவழைத்திருக்கிற்கள்.

எனது வாழ்த்தும் ஒரு வேலை
வரம் ஆகலாம் என்றா?

அழயேன் வாழ்த்துகிறேன்;
வரம் அவன் கையில்.

காவியம் இராவணனைக் களாங்கப்படுத்தியதால்
என்னைநான்
இராவணப் பழமமாக்க இதயமற்றேன் எனினும்
இலங்கைப் பிரஜை நானுமோர் இராவணேன.
அவனுக்குப் பத்துத் தலைகளாம்
ஒரு வயிறாம்;
எனக்கோ
பத்து வயிறுகள்; ஒரே தலை!

பாலை மலையிலிருந்து பாலை மன்னுக்குள் குடி புகுந்தும்
தலை என்னவோ ஒன்றுதான்!

வயிறு பல ஆனதால்
நானும் ஒரு வேலை
செஞ்சோற்றுக் கும்பகர்ணன் என்று
செய்தி போடாதீர்கள்!

ஏனெனில்
அமுத்தும் நித்திரை இல்லா
எழுத்துப் புத்திரன் நான்.

இவையல்லாம் விரக்தியின் வெளிப்பாடுகள் அல்ல;
அனுபவத்தின் முகமன்.

இவ்வாறெல்லாம் வாழ்க்கைப் பாதத்தில்
ஆணிப்புற்று வளர்ந்திருக்கும் என்னை
வாழ்த்துப் பாவுக்காக வரவழைத்திருக்கிற்கள்.
எனது ஆசியும் ஒரு வேலை அறமாகலாம் என்றா?

நான்

பொழுது விழியட்டும் என்று 'பூபாளாம்' பாடியவன்.
கால முன் கிண்ணழியும் கதிரவன் கிளம்பவில்லை.

இலங்கைச் செய்திதான் இராங்கற்பாவால் அறிவுறுத்தியது:-
'கூரியனையும் அவர்கள் சுட்டுவிட்டார்கள்!'

கனவற்ற நித்திரை போல்
அணையற்ற இருள் நீஷ்டத்து.
எவ்வளவு காலந்தான் இருளில் இருப்பதென்று
'பெளர்ணமிய' யை
ஒரு பஞ்சத்தில் கொண்டுவந்தேன்.

அதுவும்

வறுமைத் துப்பாக்கியின் கரும் புகையால்
மறைந்தே கிடந்து மாங்கியது....

இவ்வாறெல்லாம் வாழ்க்கைப் பாதக்தில்
ஆணிப்பற்று வளர்ந்திருக்கும் என்னை
வாழ்த்துப் பாவுக்காக வரவழைத்திருக்கிறீர்கள்.

என் ஆர்வமே ஒரு வேளை அறமாகலாம்;
வாழ்த்தும் ஒரு வேளை வசமாகலாம்.

கூடுப்பட கூரியன்

ஒரு நாள் சுகமாகிச் சுடர் விரிப்பான்.
எதிர்ப்பார்ப்பென்னும் கால முன் கிண்ணழியும்
கதிராத் கதிர் அன்று
பூபாளத்துக்கு விணையாகலாம்.
பகலுக்காய்க் கொணர்ப்பட்ட பெளர்ணமியும்
பகலிலோயே ஓளிரலாம்.

இன்று, இங்கே,

கலைப் பலாவில் கமழுந்திருக்கும்
இந்த மலர்ப் பழமும்
அமுத போஜனமாகி அமர்ரையும் வரவேற்கலாம்.
ஆர்வமும் வாழ்த்தும்
அறமாகலாம்; வசமாகலாம்.

வாழ்த்துகையில் நான் வாயில் கவனமாகிறேன்.

உறவாடுவது மட்டுமல்ல
உள்ளுவதுவும் இந்த வாய்தான்!

கற்பனையே என்றாலும்
 நித்திய வரம் கேட்கவிருந்த கும்பகர்ணன்
 நித்திரை வரம் கேட்டதெல்லாம்
 மொழி மயக்கில்தானே?
 சீரிலாங்கை சீர்பூவதுகூட
 மாறி மொழி விளங்கிய மயக்கில்தானே?
 சொல் புரண்ட அந்த அற்புதமும் சொல்லத் தக்கதே:-

புமியே புரண்டு படுக்கும்படி
 ஒரு நாள் புலி சிலிர்த்துப் பொங்கியது:-

'என் தலையை அறுப்பேன்!'

காது குடைந்திருந்த சிங்கம்
 தன் கைவாளிடம் பணித்தது:-
 'சகோதரனுக்கு ஆயத்து!
 போ!
 விசாரி!
 உதவு!'

புலியின் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டது வாள்.

'என்ன பிரகடனம் புலிச் சகோதரமே?'

'என் தலையை அறுப்பேன்!'

வாள் நடுங்கிச் சொன்னது:-
 'வேண்டா சகோதர வீண் பலி!
 வீண் பழி!
 முன்னரும் இங்ஙன் ஒரு மன்னனை இழந்த கதை!'

புலியோ சீரிச் சினந்தது.

'போய்ச் சொல் உன் புனைச் சிங்கத்திடம்!
 இனியும் என்னை ஏமாற்ற முடியாது!
 என் தலையை நான் அறுத்தே தீருவேன்!'

இரு கணம் உறைந்த வாள் மறுகணம் அறைந்தது:-

'உனக்கு நானே உதவுகிறேன் சோதரா!'

மொழி மயக்கில் அவ்வாள் புலித்தலையை அறுத்தது!

பதுங்கிக் கிடந்த பறவை மிருகங்களுக்கும்
பூக்கத் தொடங்கின புலித் தலைகள்.

சிங்கத்திடம் இன்னுமே திரும்பாத வாளோ
சிரமேற் கடமையைச் செய்வதாய் என்றீச்
சீவிச் சீவியே சிக்கிக் கிடக்கிறது.

எனாலே
கலைப் பலாவின் மலர்ப் பழத்தைக்
கவனமாகவே வாழ்த்துகிறேன்:-

வாஞ்சைத் தாராய் வளர்த்தொரு சேயை
வாழழுத்தாய் தற்காலை செய்கிறது.
தாயைக் கொன்றதால் சேய்க்கனி வாழை
முக்கனியுள் ஒரு கனியாம் முக்கியம் இழுக்கிறது!

ஸமுத்துக்கு உருக்கொடுத்த இரண்டாம் கனி
தீங்கனியாய்த் திசை முகரும் மாங்கனியாம்.
உருவம் மெலிந்ததாலும் உட்பூச்சி மலிந்ததாலும்
பருவத்தே அன்றிப் பலன் தரா உண்மையாலும்
பலனும் பெரும் பலனாய்ப் பலியாத தன்மையாலும்
இக்கனியும் முக்கனியுள் இறக்கம் பெறுகிறது.

பலாக் கனியே இங்குப் பதவி பெறுகிறது!
பலன் அலைசிப் பார்ப்பின் பற்பல தவிசுகள்.

பலாவுக்காய் அரசே பல வேலி போட்டுள்ளது.
அலாவுநீனின் அற்புத விளக்காய்ப்
பலாவுக்கின்று பலப்பல மகிழை.
பலாவை நீங்கள் பலி எடுத்தால்
அரசு உங்களைத் தராசில் நிறுத்தும்!
அத்தகு பலாவுக்கே வித்தகம் ஒத்தது எனலாம்.

அந்தப் பலாக் கலையில் பூத்திருக்கும் பழ மலர்தான்
இன்றைய 'கலைமலர்'.

கலை மலரின் சொந்தக்காரர்களே !
இனி நீங்கள்

இந்தப் பலாவைப் பலி எடுப்பின்
லீக்கிய அரசு கலக்கும் உங்களை !

பலாவுக்கு உரமிடுக !
பழங்கள் பிரசவமாகட்டும் !
விமரிசக விருந்தினர்கள்
கனியின் மூள், நரம்பு, பிசின், ஈறு பற்றிப்
புலம்பிக்கொண்டே உண்டாலும்
தேனுாறும் சுளைகளாலே வானேறி மகிழ்ட்டும் !

கவிஞர் கவ . மீ ஆதின் 'கலைமலர்' சுஞ்சிகை வெளியீட்டு விழாவில் - 1988.

ஒலக்கியப்பால்

எங்கள் வீட்டுச் சங்கப் பலகையில்
படையல்களுக்குப் பஞ்சம் வந்தது.

முனைகள் வியர்க்க உழையா உழவர்களின்
தரிசு நிலங்களால் வந்த தரித்திரம் இது.

இந்த உழையா இளசுகள்
அடுத்தவன் வயலுக்குள் புகுந்து
அவனின் கவிதாக் கதிர்களை
அருட்டுணர்வுக் கரங்களால் திருடி
அச்சு வயிறு வளர்க்கிறார்கள்.

அந்தக் கருப்புப் பட்டியல் ஓர் அனுமார் வால்.
தீ வைக்கப்பட்டால் வைத்தவனையே முதலில் ஏரிக்கும் !

பொதுவுடைமை பேசியே
தனி மனிதக் கவிதாக் கதிர்களையும் அபகரிக்கிறார்கள் !

ஆயினும் இள நெஞ்சே , நீ ,
எழுத்துப் பஞ்சமே இல்லாத செல்வன்.
பஞ்சந்தான் வரினும்
பட்டினி நோன்பு சிடப்பாயே தவிரப்
பச்சையாய்ப் பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தித்
தெருவாணன் ஆக மாட்டாய்.
நீ எதிர்காலத்துத் தீயாய் நிமிர்கிறாய்.
எவர் கைக்குள்ளும் தீ நீ ,
கைக்குட்டையாகிவிடாதே !

ஆதும் உருவாக்கப்பட்ட போதே மானுடம் பிறந்தது.
அவ்வா கிளைப்பட்டபோதே
மானுட நேசம் மலர்ந்தது.
ஆயினும்
நேற்று யாரோ நாக்கை நீட்டிய பிறகுதான்
மானுட நேசம் மன்னுக்கு வந்ததென்று
இன்று பிறந்த குழந்தை
வரலாற்றைப் பின்னாலிருந்து வாசிக்கிறது.

நீ
அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது.

எழுதுகோல் துப்பாக்கி
 எம் கராங்களை நடுங்க வைத்த எம் இளமையில்
 வைத்தியம் செய்ய
 வாகடம் இருந்தும் வைத்தியர் இருந்திலர்.
 சொந்தப் பத்தியங்களால்தான்
 நரம்புகளின் நடுக்கம் நீக்கி
 நடுவேர்களும் ஆணோம் இன்று.

தனிவெழி நடந்த அந்நாள்களில்
 நாம் திரும்பிப் பார்த்தோமானால்
 நீண்ட சூனியக் கானலே நிலவியது.
 இன்றோ , உனக்கு ,
 அக்கம் பக்கமாய்
 முன்னும் பின்னுமாய்
 எழுத்துப் பட்டாளம் இணைந்து நடக்கிறது.
 இளம் தீயே !
 முன் போ , முன் போ !

மழை தொடங்கும்போதே வெள்ளம் புரள்வதில்லை.
 பாராட்டு வெள்ளம் அலை மோதவில்லையே என்று
 நீயும் பெய்யாது பொய்த்துவிடாதே.
 முதலில் பாரை நீ ஆட்டு,
 பிறகு பார் உன்னை ஆட்டும்.

நீ எதிர்பார்க்கும் வாழ்வை
 நிலம் உனக்குத் தராது.
 தரப்படும் வாழ்வதான் தரும் -
 உனக்கோர் தனியாம் உலகையே.
 உன்னைத் தவிர அதில் வேற்றுவுமே இலாதாகலாம்.
 உன்னுடனேயே அது உடன் குழியும் இறங்கலாம்.
 உன் சேவை தூய்மையாயின்
 அந்தக் குழிதான் உன் பிரயிட !

எந்தத் தகுதியும் தேவையில்லை -
 பரம்பரை அரசனுக்கு.
 லீலக்கியத் தலைவனுக்கோ
 ஸடபேஷத்தில் தகுதி வேண்டும்.
 அன்றேல் அவன்
 உலகக் கிளி காத்த லீலவமாய் அவமாவான்.
 மேடைகளில் ஏறும் சில மெழுகுவர்த்திகள்
 அங்கேயே அணைவதையும் பார்த்திருப்பாயே !

இவை என் அபசகுன வார்த்தைகள் அல்ல
ஏனெனில்
இலக்கியம்தான் எப்போதும் நினைக்க வேண்டும் -
உன் இறப்பின் பின்னாய தன் நினையை.

விமர்சனக் கேக்குகள்
உன் வித்துவத்தை மழுங்கழிப்பதில்லை.
முகஸ்ததுதிக் கற்கள்தாம் அதைச் செய்யும் !
உனக்கு வேண்டியது
கேக்கா கல்லா?

நமது நிலத் துண்டிலே இன்றெல்லாம்
நிலாத் துண்டுக் கவிஞர்களே பிறக்கிறார்கள்.
பால் மடியில் சிலரும்
பால் செரிக்காததால் சிலரும்
பாலே நஞ்சானதால் சிலரும்
பாலே கிள்ளாமற் சிலருமாய்ப்
பிறந்தவுடனேயே பிரிந்து போகிறார்கள்.
உன் இலக்கியப் பால்
உன்னை அமரனாக்கி வரட்டும்.

உன் ஆசிரியத் தாயை வாழ்த்துகிறேன்.
நீ ஏந்த மையால் எழுதினாலும்
பசுமையாய் எழுது.
அது பழைமையாகாது.

இளங்குசன் முர்வீதீனின் 'ஒரு வாசகனின் வாசகம்' நால் வெளியீடு - 1988.

யாப்பினர்

மாவலிச் சோதரி மாண்டார் சுமக்கும்
காவியம் கண்ட களனிப் பூவையும்
மாண்டார் சுமந்து மாவலி ஒத்ததால்
கறுமலை பிறந்த இருபெரும் நதிகளும்
திருமலை, கொழும்பெனத் திசைவிரித் தாலும்
உறுதியும் குருதியும் ஒன்றெனக் கொண்டவை.

கிழக்கலைப் புலமையின் வாளனாலி நீடியும்
மலைக்குலத் துழைப்பின் மண்ணொளி யானும்
கவிமலைக் கோப்பும் கலசமாய்க் கொண்ட
எரிமலை போல்வதால் இயல்பிலே ஒன்றினோம்.

நதிகளில் மிதந்த நரரூடல் கண்டதால்
சொதிகளில் மீனினம் சுவைத்த நரர்ப்பலர்
மீனைக் கக்கலாய் வெறுத்தமை போலுமே
மரபுக் கவிதையில் மாண்ட சொற்களை
விரவிச் செல்வதாய் விமர்சகர் நாவில்
உன்னையும் என்னையும் ஒதுக்கி ஒளித்தனர்.
மாண்ட சொல்லென மகிழும் மேதையர்
புதியன புகுத்தாப் பொறுமையும் என்னவோ ?

பீடங்கள் எம்மைப் பின்னுறுச் செய்வதால்
ஒடக் கடதாசி ஓட்டிய போதிலும்
ஆய்வுரை அவரின் அருமைப் பீடமே
நீடியும் யானுமே நிஜத்தை விழுங்கியோர்.

கருகுமோர் செழியினைக் கண்டும் கடக்கும்
கருமுகில் நோக்கியாம் கண்மலை பொழிக்கினும்
பலனென் விளையும் பாவலா எனைப்போல்
பலிமுயல் தந்திரப் பாணியில் வாழ்கவே !

நதியெனச் சிலரைமை நறுக்கிய போதிலும்
இன்னும் காய்க்கவே இருக்கும் நீடிய
மாவத்தை ஓரத்து மாமராம் யாமே
ஆபத்துக் கோணங்கள் ஆயிரம் எமக்கே
சாலை திருத்தச் சரவளையும் கொண்டந்து
தாளாடி குவிக்கும் தருமழும் உண்டே.

வெள்ளை அணிந்து வயலில் இறங்கும்
கள்ள உழவனாய்க் கவிதையிற் சொல்லை
வைத்துயான் உன்னை வாழ்த்த வந்திலேன்.
வைத்தியன் உன்னிடம் வாகடம் உண்டுமே
நெஞ்சச் தோழுள் நிறைந்த சுளைகளாய்த்
தூஞ்சம் வாழ்த்தினைத் தூக்கித் திரிபவன்.

மருந்துக் கசப்பினும் மரபுக் கனிவில்தான்
பொருத்தம் கண்டுனைப் பாவரி கோத்தேன்
கட்டித் தமுவிடும் கதிரவன் தனையான்
கட்டித் தமுவிடக் கராங்களும் அற்றவன்.
நட்சத் திரம்போல் யானும் சிறிதெனில்
ஒட்டிக் கொள்வேன் உனது மனைவிபோல்
எழுகடல் புகுந்த பெருங்கடு காகவே
அழுந்திக் கிடப்பதால் அதுவும் அற்றவன்.

நீயே பிரித்தென் நெஞ்சச் சுளையைக்
காய்ப்பழும் கணித்துக் கசப்பிஸிப் பறிகவே.

மின்சபை போன்றதே இலக்கியச் சபையும்
மின்னும் ஏரியும் மெய்ப்படக் கொல்லும்
இருட்டிழப் பதுவும் இருந்தே தீரும்
பொருட்படுத் தாதே புலமையை மின்னொளி
இருளியும் துளைக்கும் இலக்கியம்
பெருங்கவி மகனே பெருந்தோள் இவர்கவே.

கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீனின் 'பாலையில் வசந்தம்' . . 'முத்து நகை' ஆகிய
நூல்களின் வெளியீட்டில் - 1989.

பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை

மானுடத்து நேராரின் வாழ்க்கை அழிக்கவன
மேனாட்டான் தான்கள்ட வெய்ய கணைகளாவை
சோலைகளைச் சுட்டெரிக்கும் சுதுளாவை யாவென்று
பாலையிலே கொட்டிப் பரீட்சை நடத்துமுனர்
ஏஷத்தானின் காதல் ஜனிக்கும் மனங்களுக்கோர்
வைத்தியத்தைக் கொண்டுவந்த வள்ளல் நபிமணியே !

நேர்நின்ற எங்கள் நிறைவூலாம்முன் வைத்துநீங்கள்
பார்ந்தத் பின்னடர்ந்த பாதகங்கள் கூறுகிறோம்.

சேர்ந்தும் வழிகாட்டிச் சீராய் நடந்தும்பூ
வாழ்ந்த மகாத்மாவே , வாகைத் தலைவை !

இனிநீங்கள் எந்ததன்ன ஏற்ற தலைமை
மனிதக் குலத்துக்கு வாயாது வாயாதே ! . . .

அஞ்சானக் காட்டில் அறிவழிந்த காலத்தே
விஞ்சான மாய்வுந்து மேன்மைபல காட்டினீர்கள்.
மேலும் ஒருதாதிம் மேதினியில் அற்றவென்று
பாலைக்குச் சொல்லிப் பலவளத்தின் சோலைக்கும்
சொல்லாமற் சொல்லிச் சுகம்பெறவோர் மார்க்கத்தை
வல்லானைக் கொண்டே வகுத்து மறைந்திர்கள்.
இன்னுமின்னும் பல்லிலட்சம் இத்தரையில் தூதர்மார்
முன்னுற்ற போதும் முடச்செவிகள் கேளாவே !
ஆனாலும் நீங்கள் அளித்த அமுதுதனை
மாநிலத்தார் மாந்தின் மறுமை சிறப்புறுமே !

‘எக்குழந்தை யானும் இயற்கையதன் மீதன்றி
இக்குவல யம்பிறப்ப தில்லையெனச் செப்பினீர்கள்.
சோதனைக்கு மூய்ப்பிறப்பு தோன்றிழைஞாம் மன்னுலகில்
மாதாவின் கர்ப்பத்தே மானுடனின் விந்தின்றி
ஆதத்தின் சந்ததியை ஆக்கும் வழியில்லை.
தூதைப்பொய் யாக்கவழி தோன்றவில்லை பார்க்கு !

தெளிவாம் மறையிருந்தும் தேடும் பொருளாம்
வழியும் இருந்துமதன் மாண்பை மறுப்பதுமேன்?

வானவராய்ப் பூமி வராதபோதும் உங்களுக்கு
ஏனிலைவன் மேலாம் இடத்தையளித் தானேன்று
மாநிலத்தார் சற்றே மதியை யேக்கினிற்பின்
வாணாளின் கேயா மறுமையிலா என்றறிவார்.

‘எந்தம் உயிர்பொருள்கள் ஈடில்லா மானாங்கள்
அந்தமிலாக் கண்ணியத்த வாய்மைந்த’ என்றீர்கள்.
மாந்றார் உயிர்பொருளை மானத்தை எத்தனைப்பேர்
கூற்றுக் கழபணிந்து கொண்டாராம் கண்ணியமாய்?
தம்முயிரும் தம்பொருளும் தம்மா னமுமென்றே
பம்மாத்துச் செய்யும் பரட்டைச் சுடலையிது !

மாந்தர்ச் சுதந்திரத்தை மார்ச்சுடி வந்தளித்த
பூந்தளின் உள்ளப் புனித நபியே !

‘ஒருமுஸ்லி முக்கின் னொருமுஸ்லிம் ஆவர்
அரிய சகோதர்’ ரென் றன்றுபகர்ந் தீர்கள்.
தொழுகின்ற நேரத்தும் சூதுபல தீட்டி
அழிக்கவொரு முஸ்லிமை அல்லாஹு அக்பரனும்
உள்ளத்தார் பூவில் உறைகின்றார் ; அஃதறிந்தும்
வள்ளலே ! யாழுமின்கே வாளா விருக்கின்றோம் !

ஆடுகளை மேய்த்தே அகிலத்தை மேய்க்கவந்த
ஏடுதொடா நாவின் இனிய முகம்மதுவே !
ஏடு தொடாவிழினும் ஏடளந்த மாமேதாய் !
ஏடு புரட்டும் கிடுகணிறை மாந்தர்க்கும்
பாடம் புகட்டப் படித்தறியா உங்களையே
தேடி யளிந்தவேகன் தீர்ப்பினைத்தான் என்னென்போம் ! . . .
பூவிற் படித்தோரின் புத்தாணம் நன்கறிந்தா
தேவர் ஜிப்ரீலைத் தேர்ந்து புறம்தந்தே
‘ஓதுக’ வென் றுங்களுக்காய் ஓதப் பயிற்றுவித்துச்
குதில்லா ஞானத் துறைத்தான் எம்மிறைவன் ? . . .

‘குற்றஞ்செய் வானேயக் குற்றத்தின் தண்டிப்புக்கு
உட்படுவான்’ என்றான் றுறுதிமொழி வினர்ஷர்கள்.
தான்செய்த குற்றத்தைச் சாட்டிப் பிறர்மீது
தான்விலகித் தப்பிக்கும் தர்க்கம் மலியுலகில்
வான்முட்டுாப் கீர்த்தி வளந்பியே ! உங்களது
தீன்வைத்த வார்த்தைச் சிறப்புப் புரிகிறதா? . . .

எம்பொருளா தாரத் தியக்கத்துச் சட்டத்தை
அம்புவியில் மாந்றாரின் றாய்ந்தெடுக்கும் வேலைதனில்

வட்டி பெருக்கி வயிற்முகும் எஞ்சில்லோர்
தொட்டிற் கலிமாவைத் தூரத் தெறிந்ததுமேன்?

எவ்வமைப்பும் எவ்வரசும் எந்நபியும் ஏந்தினமையர்க்கு
எவ்வாற்றா னேயுமனர் ஈயாச் சுதந்திரத்தை
ஈந்துநீங்கள் உட்மத்தை ஏற்றிக் கொழுந்த
சாந்த சொரூபத்துத் தாய்மொழியே ! தாரகமே !
பெண்டிர் ஒதுக்கிப் பிழைக்கின்ற ஆடவரும்
கண்டறியா மேலைக் கலைமயங்கும் பெண்டிருமாய்
உங்கள் சமூகம் உருவழிந்து நிற்பதனை
ஈங்கோர் மனாங்கண் டிரையாமல் உட்குளிரும் ? . . .

மேலான் பெயரினையே வெட்டியுடன் பாடான்றைப்
பாலைக்குச் செய்து பகைஞன் மனமும்
மகிழ்வடையச் செய்த மதியூக வேந்தே !
'திகிலுறுகின் ரேன்நீவீர் சீற்றத்துத் தம்மவரைக்
கொல்லா திருக்கும் குணாம்வேண்டு மேயென் 'றென்று
உள்ளார் விதியை உரைத்ததுமேன் சூசகமாய்?
அன்னதுவே பூவில் அமர்க்கலாமாய் இன்றெல்லாம்
யின்னாற் கொழியாய் மிடைந்து பிரிவமைக்கும் . . .

' ஏகனுக்காய் யாவும் இயற்றுவதால் நல்லதையே
வாகைத் தலைவர்க்காய் வாய்மனத்தால் நாடுவதால்
ஒன்றாய் இணைந்தின் வுலகிற் கழிப்பதனால்
ஊன்றுங் களாங்கம் இலாதுறலாம் ' என்றிரகள்.
'ஏற்றாய் எலாரும் இறைவனையே சுந்திப்போம் ;
ஊற்றாய் வினாவுவ ' னென் றான்றி உரைத்தீர்கள்.
அவ்வோர் நினைவிருப்பின் யாரும் அழியாரே..
எவ்வாறே ஆணாலும் எந்தம் திருநபியே !
நேர்வழியைப் பெற்று நிமிலன் வழிசமைந்தோர்
ஓர்பிரிவும் உள்ளோம்; உள்தே நபிமொழிகள் !

மண்ணிற் கழுந்தையென வந்தநாள் தொட்டாம்மை
வின்னைடையுங் காரும் விளம்பின்ரகள் வாழ்வழிகள்.
நின்றவ் வழிகாத்து நேர்மை இறையடைவோம் ;
அன்று பரிவீர்கள் ஆங்கு.

எரிகொள்ளி எடுத்த கை

இலக்கிய ஆட்சியைக் கோல்கொண்டு செய்ய வந்து
இன்று நூல் கண்டு நிற்கும் நிலைமத்தே !

சுக்குமமான சொர்க்கம் இருப்பது
தூயின் பாதுத்தழி எனல் நபிமொழி.
சொர்க்கதாங்கி என் தாய்க்குமோர் சகோதரன்
தோன்றி மறைந்தானாம் சொர்ண வர்ணத்தாய்.
யெந்து பிறந்த பத்தாம் நாளிலே
இறந்து போனது என் மாமனின் மான்மியம் !
அதன்பின்
கிளையிலா என் அன்னை
இதுவரை
எதையும் தாங்கும் ஏகாங்கி ஆகினாள்.
அவள் பின் மணந்து
மக்கள் பதின்மரை விவனிக்கு அளித்ததில்
எழுவர் மிகுதி.
எழுவரில் நானே தலைமகன்.
எனினும்
எரிகொள்ளி தூக்கும் தலைமகன் மரபைத்
தொலை தள்ளி வாழும் கலைமகன் !

என் பாட்டனார் இயங்கியல்வாதி.
பழையன கழிந்ததும் புதியன சேர்ப்பவர்.
மாண்டதன் மகனே பேரனாய் வாய்த்ததாய்
தரணியில் வந்த தலைமகன் எனக்கு
அவரின் பெயரையே ஆக்கினார்.
அற்ற வாரிசைப் பெற்ற வீரியம் !
எனது பாலியத்தின் ஜதீகம் இது.

இன்று
அஸோமத் நானே நிலைமத் உனக்கு
வசமாய் மாட்டி வாரிசாகிய
கலையையும் உடைத்தாற் கலகலப்பாகும் !

நீ என் இலக்கியப் பெயரை எழுத்திற் கண்டே
பிறந்த உன் மகனுக்கும் என்பெயர் வைத்தாய் !
என்னையே உனது இளவல் ஆக்கினாய் !

எருக்கலம்பிட்டியின் ஏரிகாள்ளி பிழத்தவனே!
 என்னென்று பிள்ளையாய்ப் பண்ணிய அன்பனே!
 எங்கஞ் ஆதியில் இரவில் நாங்களும்
 விழிவெள்ளி வருமட்டும் ஏரிகாள்ளி வீசித்தான்
 பள்ளியே கொள்ளாது பலவழி கடந்தோம்.
 இன்றெல்லாம்

நவீன விளாக்குகள் நம்மிடம் உண்டு.
 எனினும் அன்று
 ஏரிகாள்ளி வீசி எடுத்த அடிகளால்தான்
 இருளைப் பழகி இருளையும் பழக்கி
 விழிகளே ஏரிகாள்ளியாய் விளாங்க நிற்கிறோம்.

பகலில் கண்களை மூடி நடக்கவும்
 இரவில் கண்களைத் திறந்து நடக்கவும்
 இருளே பகலும் பகலே இரவுமாய்
 இலக்கிய உலகில் ஏறவும் இறங்கவும்
 நன்கே பயின்றதால் நறுக்கென நிற்கிறோம்.

வா நிஃமத்தே!
 ஏரிகாள்ளி கொண்டு தா.
 இலக்கிய இருளில் ஏரிகாள்ளி கை தொடு.
 பிறகு விளாக்குகள் பெற்றதான் போகிறாய்.
 விளாக்குகள் வந்தபின் விழிகளும் பலம் பெறும்.
 வரி வரி பிழத்து அரிவரி முடித்து
 நரிகளை ஒதுக்கிப் பரிகளைக் காணும்
 நிறைவினைப் பெற்றுள நிஃமத்தே!
 இலக்கிய மழையில் நனையப் பழகு.
 நனைந்து நனைந்துவன் நாசியைப் பழக்கு.
 பழக்கிப் பழக்கிப் பரிபவம் காண்பாய்.
 நம்பிற் கதைகளை அளக்கும் கர்த்தா அநேகர்.
 நீ வாழ்க்கையை அளக்கும் வாரிசாய் மாறு.
 ஏரிகாள்ளி எடுத்த கை
 இருளையும் அகற்றலாம்; எதையும் ஏரிக்கலாம்.
 தலைமகன் கையிலெனில்
 தாயையும் ஏரிக்கும் சாத்திரம்கூடத்
 தர்மத்தில் உண்டு.
 இன்று நீ
 எங்கள் கை தருவாய் ஓர் ஏரிகாள்ளி.
 நானை நீ விளாக்கும் தரலாம்.
 நிலவாய்க் கதிராய்ப் பலவும் தருகவே.

தமிழோகச மன்றே, வாழ்க!

என் தாய் மலையாளம் எனக்காய்த்
தன் சுரபி சுரக்கவும் இல்லை, மறுக்கவும் இல்லை.
ஆயினும் விதி மறுத்த காயமுண்டு.
தஞம்பாய்க் காயம் எழும்பிய பின்பு
தஞம்பதில் என் பெயர்:-
தமிழன்பன்.

ஏனொனில்
தாயின் தாய் தமிழ் என்னைத்
தத்தெடுத்து மார்ந்து
ஆயத்தும் காவுமோர் அரிய நா தந்துவிட்டாள்.

தன்னை வளர்க்குமாறு தமிழ் என்னை வளர்க்கவில்லை.
என்னை வளர்ப்பதையே
என் செவிலி செய்கின்றாள்.
யானும்
மதத்துக்கே தமிழ் என்று மலையிழிக்கப் போகாமல்
மலையாளத் தமிழ் குதப்பி
மாதாவைச் சதியாமல்
எனை வாழ வைப்பாளை இலக்கியத்தால் வாழ்த்துகிறேன்.

அன்று
சைவமே தமிழ் என்று தலை விரித்த காரணத்தால்
வைஷ்ணவமாய் வாழ்ந்திருந்தோர்
மலையாளம் வார்த்தெடுத்தார்.
சிறு வட்டம் காரணமாய்த்தான்
தெலுங்கும் கன்னடமும் துஞவும் பிறவும் பிரிந்தகல
இமயமாய் வாழ்ந்த தமிழ் குமரியாய்க் குறுகியது.
எனவேதான்
செவிலியே என் மௌலியெனப் போற்றுகின்றேன்.

தமிழாறு விரைகின்ற தடமெல்லாம் யானிருந்து
வாழ்த்துகிற பேராவல் வளர்த்த சருக்கமிது.

இன்றும் அதுகொண்டே
உச்சியிலே ஊற்றெடுக்கும் ஓரருவிப் புது நீரின்
நற்குளிராய்ச் சில வாழ்த்து
நவிலற்காய் வந்துள்ளேன்.

அரங்கேற்ற மன்றமிதில்
அறைய வேண்டும் ஓர் அந்தரங்கம்.
யான் கடலூர்ந்த சிறு தோணி
என் கால் வாரி நூறியது.
கட்டளையில் நின்ற என் கால் இரண்டும்
நெட்டளையில் நந்துந் துயரம்.
நெஞ்செடுத்துப் பின் போய்
நந்துந் தொலைவு சோகித்தேன்.

தோணி உருக்கால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதுவே.
கடலிலும் புயல் இல்லை.
தோணியோ நொறுங்கித் தொலைந்ததுவே.
கட்டட இல்லை
கம்பம் இல்லை,
தத்தளிப்பே.
வள்ளளின் கைகள் சிவக்கலாம்.
கறுத்ததேன் என்று காரணம் தேடுனேன்.

ஐஷலையில் வளைந்த காலனின் கயிராலா?

ஆழம் அல்லையுமாய் அரையரை விடைகள்.

பெரும்பான்மை உண்மையைப் பிறகுதான் அறிந்தேன்.
வாழ்த்துக்கள் வழங்கியே
வளம் கெட்ட இளிச்சவாயன் யான் என்று!
அதனால்தான்
என் செவிலிக்கு வந்தது
என் செல்வத்தோடு போயது!

பிறகவரும் என்னை வாழ்த்துக்கு அழைத்தால்
வலமிடம் தலையைசப்பு!
சாந்தி சமாதி என்பதுபோல
வாழ்த்தாது சில காலம் வாயடக்கம்!

ஷாஜஹான் நேற்று மாலை
சாந்தி கூறி அழைக்க வந்தார்.
தமிழ் மகாலின் அடிக்கல் தழைக்க வா
என்று அமர்ந்தார்.
எனக்கோ

மனப்பிராந்தி இருமியதில் மயக்கம்!

எனினும்

தமிழழூத் தவிர்த்துத் தனித்துவமாய்

வளம் குன்ற என்னிடத்து

வளம் என்ன பிறிதுண்டு?

எனவேதான்

சாரத்தே கோத்த தமிழ் ஆரமும் நாவுமாக

வந்துள்ளேன் வாழ்த்த -

பூரணைகள் ஒலி உமிழும் புனர்வாழ்வு மண்டபத்தே

தாரகையாய்த் தொட்டிலின் தறுதலையாய்.

கலை ஏற்று வாழ்க என்று

கற்பித்தார் 'ஆறாடே'.

விலையாக வாழ்க்கையையே விற்றுவிட்டேன்.

கலையும் மொழியும் என்

இடுப்புக் குழந்தைகளாய் இருப்பவை.

என் குழந்தை வளர்காய்

எண்பங்கின் இறுதியிலே

பொன்னூஞ்சல் கட்டும் கிப் போயாப் பொழுதினிலே

வாழ்த்தும் களிப்பெனக்கோர் வாய்ப்பேதான்.

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் அல்ல!

உயிர் போய பின்னாலும் தமிழிங்கு வாழுவதால்

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் அல்ல.

தமிழ் எங்கள் ஊனுக்கு நேர்.

யாரும் இவ்வுண் அருந்தி ஆளாம்.

தமிழ் எங்கள் உலகுக்கு நேர்.

யாரும் பிறந்தவடன்

அழகாய் வாழலாம்!

அதனால்தான்

கலையை விருந்தென்றும்

கற்பனையும் காணாக் களி உலகென்றும்

கற்பித்தார் எம் விருத்தர்.

நேரினிய அமிழ்தமிதை

நெஞ்சயிரால் உண்டதால்தான்

பொன்விழா வயதிலும் யான்

வெள்ளிவிழாப் பையனாக விருதெடுத்து நிற்கின்றேன்.

நான்டைந்த விருதே

அரிய தமிழ் என்பதால்தான்

சுந்தரத் தழிமோசை சுரக்கும் இந்தப்
பூபாள மன்றத்தை வாழ்த்தப்
பணித்ததுவாம் என் நெஞ்சம் வாயை.

மொழி பலவே ஒயினும்
வழி ஒன்றாய்த்தான் அமைந்திருக்கும்
மார்க்கத்தில் யான் பயணி.
இங்கோ வழி பலவே ஒயினும்
மொழி ஒன்றாய் அமைந்துவிட்ட முக்கியம்.
அறிவு திரட்டத்
தமிழ் எம் வாய்மொழியான பெரு மகிழ்வு.
வெறி படைக்க மொழி கொள்ளா
விந்யமும் என் ஒரு மகிழ்வு.
எனவே
தமிழோசை மன்றத்தின்
இணைப்பாசை நெஞ்சேற்று
வாழி தழைத்தெனவே வாழ்த்துகின்றேன்.

அரசியல் கலை மொழிகள்
உடன் பிறப்பாய் வாழ்ந்தாலே
தடம் புரளா நாடமையும்.
இங்கும்
வாக்கை வளர்க்கும் வகைப்பட்ட போதினிலும்
கலை வளர்க்க அரசியலார் கருத்தெடுத்துக்
களிப்போடு கூழ்ந்து கணிந்துளதால்
துறை வளரும் என்ற துணிபில்
சுதந்திரத்தில்
தலை சிலிர்த்து வாழ்த்துகிறேன்-
தமிழோசை மன்றே வாழி!

சிறுபான்மை தமிழ் என்றால்
சிரிக்காதா வையகமே?
எலமொயாண்ட மேற்கானின் நடு வீடும் குந்தியின்று
தமிழ் ஒண்டு நிற்கும் தரமறிவோம்.
தரணிப் பரப்பில் எங்கே
தமிழ் இல்லை இன்று?
பனி படர்ந்த மலைகளிலும்
மணல் அடர்ந்த வெளிகளிலும்
கொடி கட்டாவிட்டாலும்
குடி நட்டுத் தமிழ் இன்று
ஓசை படர்த்தி உலவுவதை யார் மறுப்பார்?

ஞால முதன் மொழியே தமிழ்தானென்று
நானிலமே இன்று நடுவும் கூறினாலும்
உலக மொழி பன்னிரண்டுள்
ஒன்றாய்த் தமிழ் கிளைதான்.
பேசும் மக்கள் பெரிதும் குறைந்ததனால்
மோசும் போய்விட்ட மிழமையிது!
எனினும்
இன்வெறல்லாம்
தமிழ் இல்லா நாடுத் தரணியில் குறைந்ததனால்
இயல் மொழியாய்த் தமிழை
ஏற்கும் நாள் தொலைவில் இல்லை.

அத்தகு முத்திரை குத்திய சித்தின்
பெரு நதி உபமிழும் சிறு துளி எனவே
ஈண்டிச் சபையில் ஊன்றிய வித்திது
முளைத்துக் கிளைத்து
முழும் நிலம் வளைத்திட
மேலும் கீழும் வேரும் விழுதுமாய்
நாளும் நாளும் நாளம் நதிபிட
வாழ்கென வாழ்கென வாழ்த்தி அமைகிறேன்.

தமிழோசை மன்றத்தின் அங்குரார்ப்பணத்தின்போது - 1989.

பாற்கடல் துளிகள் நாற்பது

ஒரு புறம்
வெள்ளாம், மரணாம், விம்மல், அகதிகள்.
மறுபுறம்
கொள்ளை, கடத்தல், குபேரச் சாவுகள்.

ஒரு திசையில்
குருதி, பிணாங்கள், குரும், கொதிநிலை.
எதிர்த் திசையிலோ
விரக்தி, வேடக்கை, விதியெனும் முதிர் நிலை.

இந்நிலையில் இங்கே
நூல் வெளியிடும் நூதனம்!
இடையில்
கவிதையும் பாடும் கதம்பம்!

சரியா இஃதென்றோர் சபிக்கும் பட்டாளம்.

மனிதனின் இயற்கை வரலாற்றை
இங்கு நாம்
மனம் கொள்ள வேண்டும்.

கணவன் இறந்து காலடி கிடக்கிறான்.
காரிருள்.
பெரு மழை.
கைத்துணை ஓன்றிலை.
கண் பிழி மனைவி.
பசியிற் கதறும் பாலகன் மதியில்.
வெளிப்புறம் போரின் வீக்கம்.
உட்புறம் வறுமையின் தாக்கம்.
மார்பும் வற்றி மலைக்கும் இவளோ
வீறிடும் குழந்தையின் வெம்பசி தீர்க்கும்
மார்க்கம் லிலாது மயங்கித் தொய்கிறாள்.

எனினும் அந்தப்
பாமரத் தாய்க்குப் பக்க பலமாய்ச்
சாமறை கொண்டு தருவது இலக்கியம்!

வாரிக் குழந்தையை மார்புற அணைக்கிறாள்.
நீலாம்பரியையே முகாரியாக்கித்
தாலாட்டுப் பாடத் தனிமையை வெல்கிறாள்.
குழந்தையைத் துயிலுக்குக் கொண்டு செல்கிறாள்.

பிணமும் போரும் வறுமையும் சூழ்ந்துள கணத்தும்
கை தருகிறது இலக்கியம்.
எனவே இங்குமோர் இயற்கை வென்றது.

மீஞ்சுது எண்டொரு தாயாய் நின்றனர்.
பசித்தமும் சமூகப் பாலகனுக்குப்
புசித்தெழு நபியிசை புகட்ட நின்றனர்.

இன்னாரு வேதம் இறங்குதல் இல்லை.
ஏனெனில்
மயங்கும் மானிடன் வாழும் வழிகளை
எளிதெளிதாக்கி எளிதே ஆக்கிய
ஈற்றாம் இயலே இல்லாம்.

இவனைத் திருத்திட இதனினும் எளிமையாய்
இனியோர் வழியிலை.

இன்னும் சுதந்திரம்
எங்கள் பூமியில் எழும்பவே இல்லை.
எவ்வகராதியும் இதுதான் பொருளைனச்
சுதந்திரம் தனக்குச் சொன்னதுவும் இல்லை!

தந்தையின் மார்க்கமே சந்ததி மரபாய்ச்
சமைந்ததிப் பூமி.
பரம்பரைக் கணக்கில் படருமிப் பழைமையால்
சமய சுதந்திரம் சமூகப் பிரஷ்டம்!

வயது வந்தவர் மனது தெளாவுறச்
சமய நீதிகள் தேழிப் பார்ப்பரேல்
முப்பதைத் தவிர்த்த முழுவரும் மூஸ்லிமே!

பழைமை பத்தாய்ப்
பரம எதிரி பத்தாய்
இரண்டுங் கெட்ட இடைநிலை பத்தாய்
முப்பது செல்லுமோர் மூலக்கு.
மிகுதியாம்

எழுபதில் ஒன்றாய் எழுந்தவன் எனக்குப்
பழைமையும் தெரியும்
புதுமையும் தெரியும்.

சுதந்திர விளக்கை நிரந்தரமாகச்
சுமக்க எனக்கொரு சுதந்திரம் தந்தவன்
பெற்றார்க்கு என்றுமே பேரருள் நிச்சயம்!

நன்மையைக் கொண்டத்ரும் நல்வழி என்றுமே
புன்மையால் மறைப்பட்டுப் போவதிப் புமி.
எனவேதான்

சுதந்திரம் என்பதன் தூய பொருளையே
பயன் பெற மனிதன் பகுக்கவே இல்லையாம்.

இதனை அறிந்துதான் இல்லாம் மொழிந்தது:-
நபிமாழி நாற்பதேனும்
நான்தொறும் கொள்ளவையேல்
சபிபட மாட்டாய்;
சார்வாய் மேலகம்.

பாற்கடல் துளிகள் பலப்பல இருந்தும்
நாற்பதாய் எளிதாய் நமக்கொரு தனிநிலை.

அதுகைக் கொள்ளவோர் பொதுநால் செய்தாரும்
விதிக்கப்பட்டனர் மேலகம் தனக்கே.

நாயக மொழிகளுள் நாற்பதைக் கொண்டே
மேலகம் நோக்கிடும் மீழுது தந்திரி!

நாயக மொழியினால் தாயகம் சிறக்கவே!
தரணி சிறக்கவே!
போயகன்று அநீதிகள் பூசல் அறுகவே!
தூயவன் நேர்வழி தோய்கவே துலங்கவே!

ஒரு மலை உயர்ந்தது

ஆயிரமாய் ஆயிரமாய் அகாலத்தே மாள்வோரின்
அஞ்சலிகள் வரலாறாய் ஆகும்போது
சிறுக்கதையின் ஆயிரத்தில் ஒருவரான
என்னெல்லைம் ஜயாவின் குன்றொத்த வரலாறு
அஞ்சலியாய் என்றுமைம் நெஞ்சிருக்கும்.

சுடலை பின்னாம்போதே
சுடலை ஞானம் ஏரிந்து போகும்.
அஞ்சலிதான் வரலாறாய் நெஞ்சிருக்கும்.

செத்துத் தொலையாரா சிலரன்று எண்ணுகையில்
வாழுவே வேண்டிய வரங்களிற் சில
முந்திக்கொள்வதென்ன மோசி?

பந்திக்டு என்னெல்லைம் பரிமாறி முடித்துவிட்டுப்
பந்தியில் அமராமல் தம் பங்குக்காய்
எப்படைக்காய் அவசரமாய் ஏகினாரோ?
தூரையாயும் தேவராயும் ராஜாக்கள் இருவர்
ஆஸ்ததானம் கட்டி அரசப் பரிசளித்துப்
பால் பழம் அருத்தியதால்
பந்தியை அவர் மறந்து பறந்தாரோ?

ஐந்தே முறைதான் அவரோடு நானுறவு.

'என்னாப்பா ஏழுமல...'
என்ற கவியமுதி
மலை பெயர்ந்து நகர் வந்தேன்.
மலைத்தமிழி தோழுமை.
அறிமுகத்துக் கைகுலுக்காய்
என்னாப்பா ஏழுமல என்றே
என்னைச் சிரிந்திமுத்த என்னெல்லைம்.

ஏழு மலைகளுக்கும் இளவரசன் ஆகிவிட்டேன்!

பேச்சுத் தமிழ் விரவிப்
பிறகும் பல கவி வழக்கச்
கூட்சுமமாய் ஆய அந்தச் சுந்தரச் சிரிப்பின்னும்
ஆட்சி அமைத்துளதென் அழமனத்தே.

இச் சிறுக்கைதுப் சிற்பியின்
இதய 'வேட்கை'யிற் பிறந்த
ரெங்கையாக் கிழவனாக ரேழியோக் குரல் கொடுத்து
அவர்தம் பாத்திரத்தின் ஆழம் அறிந்துள்ளேன்.

பாத்திரங்கள் ஆழமாய்ப் பதிந்த பின்னர்
படைப்பாளி எவ்வாறு மறைதல் கூடும்?

எழுதிச் சில வரிகள்
புலி சீங்கம் பூதம் பொறானமையாகச்
சந்திகளில் நின்று சாழிக் கொதிக்கின்ற
மலட்டுக் கருவிகளின் மத்தியிலே
மலைத் தமிழின் மௌனியாய்க்
குகைப்பர்ண சாலையினோர் குறு முனியாய்
ஜந்தவித்துப் பயின்று
அமைதியில் வென்றெழுந்த ஆழமையாய்
என்னெல்லைம் வாழ்ந்தமைந்தார்.

வாழ்க்கை ஒரு தவம் என்றா
இலக்கியம் ஒரு தவம் என்றா
மரணமும் ஒரு தவம் என்றா மௌனித்திருந்தார்?...
'கைலாசம்' பாராட்டுத் தொடக்கி வைத்ததால்
கைலாசத் தள வாழ்வே கருத்தெடுத்தாரா?
அதனால்தானா
ஒரு கெளசிக்கண் வார்த்து வைத்தார் கலாமுனியாய்?

பின் வந்த எழுத்துக்களைக் காக்குமுன்
முன் வந்த எழுத்துக்களைக் காப்பதற்காய்
அவர்தம் மக்கள்.
அவர்தம் எழுத்துக்களோ
மக்களுடன் போட்டியிடும் மர்மங்கள்!

கூடையிலே அவர் கோத்த கொழுந்து
ஜாதித் தேயினையாய் ஸாஹித்தியம் பெற்றுச்
சிவப்புக் குருதியெனச்
சிறுக்கைச் சர்ரத்தே செறிந்துளதால்
அமரத்வம் எனும் வார்த்தை
அர்த்தம் பெறுகிறது.

மலையக முன்னோடி எழுத்தாளர் என்னெல்லைம் ராமையா அவர்களின் அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் - 1990.

கிணாறு விடு!

காடுகளை வளர்த்தெடுத்தல் கடமை யென்று
கரிசனத்தை உலகின்று காட்டி னாலும்
நாடகன்றிந் நாடுவந்த பெற்றோர் நாளில்
நறுக்கென்றார் காடுகளைத் தோட்ட மாக்க
மூடுப்பனி ஏரிவெய்யில் யாவந் தின்று
முச்சடக்கிக் காட்டக்கப் பவுண்ப யிரகள்
ஓடியதால் முதுகெலும்பே என்னும் நாமம்
ஒட்டியதாம் இவர்முகத்தில் உயர்ந்த பட்டம்

சம்பளமாய்க் கம்பளிகள் தின்ற எச்சில்
சம்பளத்தை என்பெற்றார் முகர்ந்து தின்பர்
கம்பளியின் கணக்குக்கும் கதிரை நாதர்
கற்புரத் தட்டுக்கும் கைகள் பார்த்து
நொம்பலங்கள் பிரசவிக்கும் ஜோதி ட்ரக்கும்
நோய்பரப்பும் வைத்தியர்க்கும் சங்கத் தார்க்கும்
வம்பளக்கும் கங்காணி மார்க் ஞக்கும்
வகைபிரித்தால் எச்சிலிலும் ஈர மில்லை.

சோறுண்டு குழம்பில்லை என்ற நோன்பில்
துப்புரவாய் உழைத்திருந்தார் மலைமேல் நாட்டில்
ஆறுமகா வலியைத்தம் தேகத் தாலே
ஆக்குவித்து முதுகெலும்பும் இற்று நொந்தார்
நார்களிலே வேர்வையது காய்ந்து போன
நடுச்சாம வேணையிலே கூடி நின்று
சீறுகிற நான்பிறக்கச் சிந்தை வைத்தார்
செய்தியலாம் மிக்கறியும் மலைமேல் நாடு

என்செய்வேன் நான்குழந்தை மலைவாழ் கென்பேன்
இன்றாவும் சீசுவேதான் மலைவாழ் கென்பேன்
என்சமூகம் தனையிதித்தும் அடக்கி யாண்டும்
ஏராள மிருகவதை செய்து மிந்த
மன்னீர்றில் அவருடலம் தானே யுண்டும்
வன்மாங்கள் செய்தாலும் மலைமேல் நாடே
என்பிறப்பின் மன்னேயைன் எழிலின வீட்டை
இதயத்தில் நீதானே என்றே சொல்வேன்.

பெரும்புகழின் மலைநாடென் பெற்றா ருக்குப்
பேசியது போலுண்ணவ உடையை வீட்டை

மரியாதை மகிழ்வுகளை அளித்த துண்டா
மறுமொழியை உலகறியும் மெளன மாணேன்
இருந்தானும் எனக்குரிய ஈகோ தன்னை
இடையளித்த நாட்டுத் மலைமேல் நாடே
வறியதொழி லாளிமகன் வரத்துக் கேற்ப
வாழ்க்கையினை எனக்களித்த திந்த மேடே

:புரியாணி கேக்விள்க்கி அறிய மாட்டேன்
போடென்று நான்வேண்டியும் புகைந்த தில்லை
டெரில்லை டெரிகாட்டைத் தேட வில்லை.
:பெக்குகளை வாகனத்தை நாட வில்லை
துரைமாரின் அமானிடமும் கற்க வில்லை
தொங்கல்வீ டன்றிமாட துயில வில்லை
பெரியகலா சாலைகளில் பீத்த வில்லை
பெருஞ்சிப்பி முத்தேபோல் பொறுத்து வாழ்ந்தேன்.

நான்வந்த வழிநீண்ட வரலா றாகும்
நானவற்றால் நடுங்கவில்லை வெறுப்பு மில்லை
சாணேற மைல்சறுக்கித் தாழ்ந்த துண்டு
சந்தியிலே புலம்பிரிந்று சலித்த தில்லை
ஆண்மைதனை மறந்தூங்கள் லயத்து மூலை
அடாங்கியனாய் மனஞ்சிறுத்துக் கலங்க வில்லை
மேன்மையுயர் நாட்டானுக் கில்லை என்றால்
மேதினியேன் என்றெழுந்தேன் ஏற்றி விட்டார்

கவசகுண்ட வங்களாடுங் கர்ணன் வந்தான்
கர்ணனெனா நானென்னைக் கருத்திற் கொண்டேன்
புவிமதியில் நான்பிறந்த போதே யென்றன்
பிஞ்சான கைகாலில் அடிமைக் காப்பு
அவையென்றால் சோதரங்கள் ஒரு மென்றே
அவைபற்றிச் சுனைப்பின்றி வளர லாணேன்
சவமாக நான்வளர்ந்த பின்ன ரேதான்
சகோதரங்கள் என்னோய்கள் என்று கண்டேன்

அவ்வணர்ச்சி என்னுளத்தில் அரும்பிப் பூக்க
ஆற்றாமை உடன்வந்தே அனலைக் கொட்டச்
செவவளர்ச்சிக் கோளங்கள் தேங்கி வீங்கிச்
செலுத்தியது புதுக்குருதி மலையே வாழ்க
பவ்வியத்துப் பொறுமையிலே வளர்ந்தோ னுக்கும்
பாரியதோர் மாற்றாத்தைப் பதித்த நாடு

எவ்வொங்கே கண்டாலும் அழிமைக் காப்பை
எழுத்துருவில் பேச்சுருவில் உடைக்க வானேன்.

எட்டென்னும் ஷரத்திலாரு பிரிவி னாலே
என்பிரஜா வரிமைதனை ஈந்தி டாது
திட்டபிட்டே இருசனியின் காலந் தன்னைத்
தேய்க்தழித்தும் மலைநாட்டை வாழ்த்து கிண்றேன்.
பட்டத்தைப் பெற்றிருந்த சிலபேர் அன்று
பம்மாத்துச் செய்தெம்மைப் பரிக சித்து
நட்டத்தை விளைவித்தார் அவரைக் கூட
நயந்திருந்த மலைநாட்டை வாழ்த்து கிண்றேன்

என்றாலும் பலதொழிலின் நிபுண னாக
எனையின்று செய்ததுவும் மலையின் நாடே
கன்றுகட்குப் பத்தாண்டாய்க் கல்வி யூட்டுக்
களைத்துவிழுச் செய்ததுவும் மலையின் நாடே
குன்றுயர்ந்த தோட்டத்தில் சுப்ப னாகிக்
குலைநடுங்கி என்வம்சத் துன்பாங் கண்டு
கொன்றுவிட்டத் தொழில்நிலையைக் குந்திக் கொள்ளக்
கொழுப்புமனை தந்ததுவும் மலையின் நாடே

என்னைநான் தனியாக்கி ஹீரோ வாகி
ஏசமுக மேவிழிப்பாய் என்ப தெல்லாம்
புண்ணுக்கு மருந்திடாமல் புழவைச் சேர்த்தல்
பொறுப்பான மாற்றத்தை வேண்டு வோனோ
தன்னைத்தான் முற்படுத்திக் காட்ட வேண்டும்
தகுந்ததொரு நேரத்தில் இந்தக் கூற்றை
முன்வைத்தென் வாழ்க்கைத்தனை முன்னால் வைத்த
முழுப்பெருமை இந்தமலை நாட்டுக் கேயே

மலைநாட்டிற் பழகியதோர் முகத்தைத் தார
மாநகரிற் சிலவேளை கண்டு நாடு
மலைநாட்டில் யாதுங்கள் பக்கம் என்றால்
மறுதளிப்பார் தான்நகரம் என்றே பொய்ப்பார்
எலுக்குவைத் தோட்டத்திற் கண்டேன் என்றால்
கில்லையில்லை மாநகரே சொந்த மென்பார்
மலைநாட்டுப் பிறப்பென்று கூறு தற்கே
மனாங்கூசம் மலைநாட்டார் எந்த நாடோ

என்றாலும் நான்தோட்டக் காட்டான் என்றே
ஏற்றமுறக் கூறுவதிற் பெருமை கொள்வேன்

குன்றுவலவித் துயர்சுமந்த பெற்றோர் என்னைக் கொழும்புவைத் திறன்தந்த பெருமை சொல்வேன் பண்டுதுமிழ் அறிவில்லோப் பெற்றோ ரென்னைப் பாவலனாய் வளர்த்துவிட்ட பண்ணபைச் சொல்வேன் என்றுமிளாங் கவிச்சுவையாய்ப் பாய வைத்த எனதருமை மலைநாட்டின் புலமை சொல்வேன்

கொத்திநிலம் விதைவளர்த்தார் அறுத்து மீந்தார் கொடும்பசியால் வாழ்வடக்கிக் குப்பை யானார் பத்தினிபோல் மலைநாட்டைப் படைத்தார் தம்மின் பரம்பரைநாம் கோவலனாய் மாண்டுபோனால் இத்தரையே நமைப்புதைக்கத் தலமீயாதே எம்மைப்போல் இளிச்சான்கள் எங்குமுண்டா எத்திசையும் ஏகிடுவீர் எழுச்சி காண்பீர் இனியுந்தான் கிணற்றுக்குள் என்ன வேலை ?

ஒரு மேடை 1991.

விண்ணிலொரு மாடம் விருதுனக்கு

வாழ்த்துகளைத் தேடி வலம்போகும் பாலையிலே
 வாழ்த்துகளே தேழிப்போய் வாழும் பசுந்தரையில்
 கூத்துக்கள் பார்த்துக் குமைந்த சபையின்று
 வாழ்த்துக்கள் பெய்வதற்காய் வந்ததொரு வானவில்லாய்
 வானவில்லே ஆணாலும் வள்ளாலார் மார்புதனைப்
 பேணவைத் தவர்ணைப் பெருமாலை யாகிநின்றோம்
 வான்வில் மறையுமென்ற வர்த்தமானாச் சத்தியத்தால்
 நூன்முழிந்தோர் ஓவியமாய் நோன்படுத்துச் சூக்கின்றோம்

வாழ்த்திவளம் தேய்ந்த வரியானாய் நானிருந்தேன்
 வாழ்வளம் ஈயிந்த வள்ளாலைச் சந்தித்தேன்
 வாடும் கலைஞர்களை வாழ்விக்கும் அன்னானைப்
 பாடும் பொழுதினால் பாட்டுக்கு வாழ்த்தளித்தேன்

நீண்டெழுதிக் கைகறுத்தே நேரிருண்ட என்கள்கள்
 வாண்மிருப்போர் அன்று வழங்கியவை பெற்றவேளை
 ஜம்பத்தா றுள்ளங்கை ஆழுச் சிவந்ததனைச்
 செம்மையுறக் கண்டு சிவந்து துளிர்த்தனவே

சீராப் புராணனுக்குச் சீரளித்த சீதவள்ளல்
 ஆறுடியைக் கண்டுமீளர் காயிரமாய் நாந்தோனே
 நீரிதயங் கொண்டிந் நிலமுற்ற சின்னாளில்
 காராக் கிருகத்தின் கால்கை விலங்கறுத்து
 எண்ணி இருபத்தோ டெண்மருக்குச் சீதனான
 மன்னவனே விண்ணிலொரு மாடம் விருதுனக்கு

பொற்கிழிகள் நீட்டும் பொறுப்பெடுத்த நெஞ்சுக்குச்
 சொற்கிழிகள் கூட்டத்தான் சொத்துடையோ மென்பதனால்
 மன்னில் விருதளிக்கும் வக்கில்லை மேலவனால்
 விண்ணிலொரு மாடம் விருதாய்க் கிணைக்கட்டும்

உம்மத்தை ஓர்க்கும் ஒருபெரியோய் உம்மத்தின்
 சம்மதங்கள் பெற்றுச் சபைவாழ்வாய் நீடே
 அருளாற்றில் உன்னை அலங்கரிப்பான் ஏகன்
 வரலாற்றில் பேர்பொறித்து வாழ்.

முள்ளிம் கலாசாரத் தினைக்களத்தின் இராஜாங்க மந்திரியாகவிருந்த அல்ஹாஜ்
 ஏ.எஃ.எ.ம். அஸ்வர் அவர்கள் கலைஞர்களைக் கொரவித்ததை முன்னிட்டு
 நடத்தப்பட்ட பாராட்டு வைப்பதற்கில் - 1991.

எரியும் பிரச்சினையில் எம்மோர்

எரியும் பிரச்சினைகள் ஏராளம் நாளாந்தும்
எரியும் பிரச்சினையில் எப்போதும் இடைப்பட்டோம்
சுபுறூவின் திறப்புமுதல் தூங்கும் அடைப்புவரை
அபத்தக் கணவினிலும் ஆகாயப் பிரச்சினைகள்
ஏனொனில்
மண்ணீர் படைக்குமுன்பே மனிதனை ஏகனவன்
விண்ணீல் தொடங்கிய விபரீதம் இதுவாகும்.

அன்று முதல்
ஆதம் நுபியின் அமைப்பைக் களம்கொண்டு
சோதனை இங்கே சூறையிட டெரிகிறது
பிரச்சினை ஒன்றுதான்
பெரிதாகி வலிதாகிப்
பரிஞாமம் கொண்டின்று பலப்பலவாய்ப் பிரச்சினைகள்.
உண்ண உடுக்க உறங்க விழித்திருக்க
எண்ண மெளனிக்க இசைய எதிர்த்திருக்க
நாவசைக்கப் பேச்செடுக்க நம்ப அழச்சிரிக்கக்
பாவெழுதப் பொறுக்கப் பகையழிக்கச் சாகவாழுப்
பிரச்சினைகள் பிரச்சினைகள் பிரச்சினைகள் ஏராளம்.

பிரச்சினையின் அட்டவணைப் பிசாசும் அநாவசியம்
ஏனொனில்
மனிதன் பிறக்குமுன்பே மலர்ந்ததிந்தப் பிரச்சினைத்தீ
எனவே
மனிதன் அதனிடையே வாழ்வதுதான் மனுநீதி
ஆயினும்
எம்முன் கிருப்பதெல்லாம் ஏரியும் பிரச்சினையாய்
எம்மோர் யாரென்ற இலக்கணைப் பிரச்சினைதான்.

எம்மோர் என்பதற்கோர் எல்லைதனை யார்வகுத்தார்
அவ்வந் நாட்டினரே அவ்வவர்க்கும் எம்மோரா
அவ்வம் மொழியினரே அவ்வவர்க்கும் எம்மோரா
அவ்வம் மத்தினரே அவ்வவர்க்கும் எம்மோரா?

எம்மைப் படைத்த இறைவன் சத்தியமாய்த்
தன்மறையிற் செப்புகிறான் தரணியரின் இலக்கணத்தை:-

விலாங்குறிலை மனிதநிலை மிக்குயர்ந்த அமரநிலை
களம்மூன்றே ஆனாலும் கர்ப்பத்தின் எவ்வெவரும்
இல்லாம் தனில்நின்றே இவனி பிறக்கின்றார்
விண்வாசம் அஃதின்மை - வேறுபடும் இவ்விரண்டால்
பின்னர் மனிதர் பினவண்டு போனாலும்
மன்னின் குலத்தால் மனிதரெல்லாம் ஓரினமே
இன்னோர் இறைவன் எவ்வரயும் படைத்ததில்லை
இன்னோர் கிளக்கணமும் இவனுக்குப் புவியிலில்லை
பூர்ங்கை அகங்கை போலிந்தப் பிரிவெல்லாம்
ஆனால்
கரமொன்றே என்ற கருத்திற் பிரிவில்லை.

ஒருநாளும்
பூர்ங்கை அகங்கையாய்ப் போவதிலை யானாலும்
கரமொன்றே என்பதுதான் கருத்துண்மை.

மனிதருக்காய்க் குருஞன் மாவந்த தேயன்றித
தனிலில்லீம் இனத்துக்காய்ச் சமைந்ததல்ல
பெட்டகமாம் குருஞன் பெரும்புவிக்கே அல்லாமல்
வட்டம் ஒன்றுக்காய் வந்ததல்ல.

இப்படித் தெளிவிருக்க எங்ஙனம் பலவர்க்கம்
எப்படி ஆதமியம் இவ்வளவில் கிழிந்ததுவாம்?

நானும் நீங்களுந்தான் நம்மோர் எனக்கொண்டால்
வீணான ஜாஹிலிய வீம்புகளை நீக்கவந்த
மாமறையின் நீதி வழுவுவது காணோமா
மாமறைபோல் வாழுவதா வழுவுவதா நம்கடமை?

காஃபிருடன் என்ன கலப்பென்று வினாவுவீர்கள்
காஃபிராய் உள்ளவர்கள் கடமை மறக்கிறாரா
பட்டைத்தீடி வைரத்தைப் பதித்திருக்க வேண்டாமா
கட்ஸ்டைவன் வந்துதான் கழுத்தறுக்க வேண்டியதா?

நம்பிக்கை இலாருடனும் நட்பெடுக்கச் சொல்வதெல்லாம்
நம்பிக்கை இலாராய்நாம் நாசமுற்ற காகவல்ல
வற்புறுத்தல் நம்மரிய மார்க்கத்தே இலாதவொன்று
சொற்புகுத்தி நேசித்துத் தொடர்தல் நம்தஃவா.

மூன்று பிரிவாக முக்கியமாம் தஃவாக்கள்.

எந்த வினாவுமின்றி இல்லாத்தின் கடமைகளை
அவ்வும் பொழுதேயே ஆற்றி நிறைவழுதல்.

செப்புதலாய் எழுதுதலாய்ச் சிந்தனா ரீதியிலே
ஆய்வுடனே கடமைகளை அறிந்துணர்ந்து ஒற்றிவரல்.

அரசியல் மட்டத்தே அனுகித் தனியரசாய்
இல்லாத்தின் நாடென்று எழுந்திருத்தல்.

தவிர்த்திந்த மூன்றையுமே தஃவா பிரிதுவேண்டும்
அவனி அனைவர்க்கும் அர்த்தமுறை கதுவேண்டும்
வற்புறுத்தல் தான்நமது மார்க்கத்தே இலாதவான்று
சொற்புகுத்தி நேசித்துத் தொடர்தல் நிறைவெற்றியே.

ஆனால்

அமெரிக்கன் அலன்நம்மோன் அவஸ்த்திரேவி அலன்நம்மோன்
சமத்திரன் அலன்நம்மோன் சவீனும் அலன்நம்மோன்
வெள்ளையன் பிரான்சியனும் வென்சியன் சீனவனும்
குள்ளஜப்பான் நாட்டினனும் கொரியானும் அலர்நம்மோர்!

அங்ஙனமேல் நம்மோராய் யார்யார் அமைகிறார்கள் ?
இங்கேயும் நம்வீடிழல் எம்முறவை நோக்குவோமா ?

சிங்களனும் தமிழவனும் சேர்த்தியில்லை மனுக்குலத்தில்!!

எங்கிருந்து வந்தபேதம் எமையாட்சி செய்யவேண்டும் ?

தெரியா ணிடம்போய்ச் சேவிக்கத் தேவையில்லை
தெரியா விடம்போய்த் தெரிவித்தல் நம்கடமை
புனிதத்தை விட்டுப் புறம்போகத் தேவையில்லை
புனிதத்தைக் காட்டிப் புனிதமாக்கல் நம்கடமை
நேசிக்க முடியுமெனில் யாசிக்கத் தேவையில்லை
யோசிக்க முடியுமெனில் தூஷிக்கத் தேவையில்லை.

இதையிப்போ தொதுக்கிவிட்டு எம்மோர் எனச்சொல்லும்
கதைக்குள்ளும் சர்றே கருத்தெடுப்போம்
கலவைத்தென்ற சொல்நினைத்தால் குழுறுகிறார் சதாம்தம்பி
கடாஃபியென்று கதைவளர்த்தால் கழபல்லால் எகிப்துநாசம்
ஈரான் எனக்கென்றால் இல்லானுக் கிதயரோகம்
ஈராக் இறையுமெனில் அரபுலகில் அமெரிக்கம் !

சர்வதேச இல்லாத்தின் சங்கதிகள் இவையென்றால்
கர்வப் பிரச்சினையில் கணல்கிறது உட்குடும்பம்

கிழக்கென்றும் வடக்கென்றும் மேற்கென்றும் மூஸ்லிமியம்
மலாயன்றும் சென்னையென்றும் மேமனென்றும் மூரென்றும்
வழிப்பறிகள் செய்வதுபோல் வட்டவட்ட மூஸ்லிம்கள்
மொழிபேதும் கொண்டுபெற முகம்திருப்பும் மூஸ்லிம்கள்
யானைக்கும் கரத்துக்கும் யானையுண்ணும் மரத்துக்கும்
பானைக்கும் பூனைக்கும் பறவைக்கும் மூஸ்லிமியம் !

எந்தவோர் இலட்சணத்தில் எம்மோரின் ஒற்றுமைகள்
கந்தல் கந்தலாகக் கடைபரப்பும் வாழ்வுமிது!

முட்டாஸைப் பார்த்தேதும் மூதறிவைப் பெற்றதாகக்
கட்டமொன்றில் நபித்திலைகம் கதைத்ததாய்க் கேள்வியுண்டு
முட்டாள் நமைப்பார்த்தே மூதறிஞர் ஆகினர்நும்
வட்டத்தின் வெளிரிற்கும் வையத்தார்!

பற்றவில்லை கயிற்றையென்று பழிநான் சுமத்தவில்லை
பற்றுகிறோம் நாம்கயிற்றை பற்றி உயர்கிறோமா
நம்போல் கயிறுபற்றி நம்பின் வருவானை
நம்காலால் உதைப்பதுதான் நாசகரம் என்கின்றேன்
மார்க்கத்தை மிதிப்பதாக மட்டமொழி கூறவில்லை
காட்டுவெழிக் காரணிலும் கருணைகொள்வோம் என்கின்றேன்
தனித்துப் பிறந்துள்ளோம் தனித்தே பிரியவுள்ளோம்
மனிதர்க் கிடையிலாதல் மனங்குசேரச் சொல்லுகின்றேன்
எரியும் பிரச்சினை ஏதென்று புரிகிறதா
எரிக்கும் பிரச்சினையை எரிப்பதுதான் நம்மிஸலாம்.

ஆராய்ந்து பாரென்றும் ஆழமாய் யோசியென்றும்
கூறிக் கொடுத்துக் குமைகிறது அல்குர்ஆன்
ஒதிவிட்டுக் கொட்டாவி யுன்முடல் சஹன்தாக்கம்
பாதிவழி போய்த்திருப்பும் பஞ்சத்தால் மெலிந்துபோனோம்.

ஓதாது போனாலும்
ஒருவனில்லை என்றுவாய்
வாதாடி வந்தாலும் மனத்தெடுத்த மூஸ்லிமல்லான்
ஆராய்ந்து செயலாற்றி அற்புதமாய் விஞ்ஞானத்
தேரேறி மேலே செமத்தியாய்ச் சுற்றுகின்றான்
நாமோ
கண்ணடைத்துக் காதடைத்து ஹராமென்றும் வாய்மலர்ந்து
மண்படுத்து மண்கல்வி மண்புதைந்து போகின்றோம்.

பிறநாட்டு மன்னர்க்குப் பெரும்பரிசாய் அந்நாளில்
அரோபியர்கள் கடிகாரம் அன்பளித்து மகிழ்ந்தனராம்
பரிசீபற்ற

மன்னர்கள் அதிசயித்து வாயூறிப் போயினராம்
 தம்முரில் விஞ்ஞானத் தழைப்பில்லை என்றனராம்
 இந்தப் புகலூலாம் இஸ்லாம் புவியிதற்கு
 வராததற்கு முன்னேதான் வந்ததென்று வரலாறு
 ஆயினும்
 இன்றெல்லாம் மன்னரில் இஸ்லாத்தின் இராஜ்ஜியத்தில்
 ஒன்றிலுண்டா கடிகார உற்பத்தி?

ஆராயக் கூறுகிற அல்குர்னூன் கட்டளையின்
 வேர்பிடித்து முன்னேறி விஞ்ஞானம் யார்வளர்ப்பர்
 நாம்
 முஸ்லிமாய் வணங்கிவிட்டு ஜப்பானாய் உழைக்கலாமே
 இஸ்லாத்தில் இருந்துகொண்டே
 பால்வீதி கடக்கலாமே?

இனால் நாமோ
 ஐந்துவேளை தொழுகின்றோம் ஜந்துசவுன் உழுகின்றோம்
 விஞ்ஞானம் இரண்டுவரி வெல்கிறோமா
 பகல்முழுக்க நோற்கின்றோம் பகல்கழியத் தூங்குகின்றோம்
 ஜகத்துக்காய்க் கண்விழித்துச் சாத்திரங்கள் கற்கிறோமா
 சதக்கா கொடுக்கின்றோம் ஸக்காத்தும் கொடுக்கின்றோம்
 புதுவாழ் வளிப்பதற்குப் பொறுப்புகளைக் கொடுக்கிறோமோ
 ஹஜ்ஜீகுப் போகின்றோம் ஹாஜியாராய் மீஞ்கின்றோம்
 சொத்தளித்துச் சொந்தபந்தும் சோபிக்கச் செய்கிறோமோ?

உண்மை கசக்கும் உவர்க்கும் குமட்டிவரும்
 நன்மைக்காய் ஜீரணித்தால் நல்ல சுகம்பிறக்கும்.

வீரத்தின் முஸ்லிம்நாம் வெருளியாய்ப் போனதாலே
 கூறுகள் பலவைத்துக் குழுக்களாய் வீறுகுன்றி
 வேறுபட்ட டொமிந்தொழிந்து வெகுளியாய்ப் போனதாலே
 கோபுரக் கிழுக்கிலிங்கே கொந்தளிப்பு
 :பா:பர் மக்துக்குப் படையெடுப்பு
 சொர்க்கநிழல் காஷ்மீரில் துயர்ப்பெருமை
 நிர்க்கத்தியாய் இருள்நாட்டில் நீள்வறுமை
 அச்சறுத்தல் போலணைக்கும் அமெரிக்கம்
 அச்சமின்றிப் பேயாடும் யகூதியம்
 யாவுக்கும் மேலாய்ப்
 போதை குவைத்தைப் பொடிக்க எழுவதாகப்
 போதை ஈராக்கின் புதுப்பயணம்!

எங்கள் கரத்தால் இயற்றிய பாவந்தான்
எங்கள் அமார்க்கத்தால் எழுந்த நெருப்புத்தான்
எங்கள் குலத்தையே ஏரிக்கிறதே யல்லாமல்
அல்லாஹுவின் தண்டனையென் றறையலாமா
அல்லாஹு தருகின்ற அடுத்தடுத்த எச்சரிக்கை!

பயிருக்கு முதல்நாசம் பலனில்லை என்பதாலே
வயிற்றுக்கு மறுநாசம் மனந்திரும்பாக் காரணத்தால்
புயலின்னோர் பெருநாசம் புரியாது போனதாலே
வயன்வடக்கே மன்னாரில் வந்தத்தா ஊழிநாசம்
கயிறு பிழப்பதிலே கடுமூறுதி இல்லையென்றால்
உயிருக்கே இறுதிநாசம் உண்டாதல் மிக்குறுதி
நம்மறுமை விண்ணுக்கே நாசம் விளையும்
புண்ணுக்குள் மருந்து புகும்போது வேதனைதான்!

தானே திருந்தாச் சமூகத்தை மேலவனே
தானாக வந்து தலையிட்டுத் திருத்துவனோ?

எரியும் பிரச்சினைகள் இல்லாத மண்ணில்லை
எரியும் பிரச்சினையின் இடையேதான் தண்ணீர்ப்பொல்
வாழுப் பழகி வருதல் நமதுவழி
வாழுப் பழக்கதான் மார்க்கம் நமக்குளது
அண்டை அயலை அனுசரித்தல் மட்டுமல்ல
மண்டைக்கு வந்ததையும் மறித்தல் நமதுவழி
நெருப்புக்கு மத்தியிலே நீராய்நாம். வாழுந்தாலும்
நெருப்பாக வாழுதற்கும் நெஞ்செடுத்தல் நமதுவழி
இந்தவண்ணம் குர்ஔன் இலக்கியமாய் வாழுவமெனில்
எந்தப் பிரச்சினை ஏரிந்தழிக்கும் இப்புவியில்?

எழுத்து முதுசொம்

எழுத்தாளன் யாவரன்று நாட்டினுள்ளே
எடுத்தாலோர் விபரத்தை வேற்க்கும்மாற்றான்
கமுத்தறுக்கப் பெட்டினன்கள் தீட்டுகின்ற
கடதாசிக் கயவர்கள் ஒன்றுநேயர்
களக்கடிதம் எழுதுவோர் ஒன்றுகாதல்
பழுத்ததனை நேர்க்கூறர் கஞ்சியேங்கிப்
பத்திரிகைக் கெழுதுகிற கவிஞரான்றாம்

சில்லறைகள் இவர்களையாம் சிரித்தொதுக்கிச்
சிலநோட்டுப் பெரியவர்கள் பக்கம்பார்ப்போம்
கொல்லனது பட்டறையில் இரும்புக்கம்பி
கொடுஞ்சுடில் நிறம்பழுத்தும் அடிகள்பட்டும்
வெல்லரிய வாளாக மினிரதல்கண்டு
விறகுக்கும் ஆடையொன்று வந்ததேபோல்
புல்லறிவாற் பலவெழுதிப் பணமுமீந்து
புகழுக்காய்ப் பிரசுரிக்கும் எழுத்தரோன்று

தாமேதாம் புத்திசாலி மற்றோரெல்லாம்
ஜடமுடம் என்றெண்ணதும் சினிமாக்காரக்
கோமாளிக் கூட்டம்போல் உலகுமாற்றக்
கோலலூத்தார் இன்னொன்று நமக்குவேண்டும்
சோமாறி இவர்க்கெல்லாம் மூனைவேண்டாம்
துறையதற்கு ஜனரஞ்சு கத்துநாமம்
புமாலை குரங்கெடுத்த கதையேபோலும்
புத்ததமிழ் கிழிப்பட்டுப் போனஜீலை

பணம்பறிக்கும் நோக்கமுள மலினப்பட்ட
பரிவாரம் இன்னொன்று மனத்துச்சேர்ந்த
பிணைநாற்ற வக்கிரத்தைப் பெருக்கிக்கூட்டிப்
பெண்தோலை அறுத்துநக்கிப் பிதற்றிப்போற்றிச்
சனாங்களுக்குப் பாலென்று சமையல்செய்து
சாய்க்கடையை வீட்டுக்குள் திருப்பும்தோட்டி
கணாங்கணமாய்க் குமட்டியிவர் எழுத்தையெல்லாம்
காலமதே கொன்றுவிடும் நாமேன்கொல்ல

சமூகத்தின் வரலாற்றைக் கலையினுாடே
சமர்ப்பிக்கும் ஞானியனே இலக்கியத்தான்

சமூகத்தின் நிகழ்வுகளை எழுதுவோர்கள்
தந்தாய்மை பேணுதலே முதலாம்பாடம்
நமக்கில்லை உபதேசம் நாட்டுக்கென்று
நமைநாமே நாறவிட்டே எழுதப்போனால்
சமூகமிடே வாளாகி நும்மைவீழ்த்தும்
சங்கதிகள் எத்தனையோ கண்டுமூள்ளோம்

விபரத்தை அமைச்சரினிச் சேகரித்தால்
வேறுவகை எழுத்தாளர் இன்றுமூள்ளார்
தனித்தவற்றை நாமிங்கே அரங்கம்நின்றால்
சத்தியத்தின் எழுத்தாளன் தலைப்பிலுள்ளான்
அபக்ரத்தி சேர்க்காமல் கீர்த்திபோற்றும்
அற்புதனாய்ச் சத்தியனாய் எழுதிவாழும்
தவஞானி யாரென்று தேழிக்காணல்
தரணியிலே யாவர்க்கும் கடனேயாகும்.

சமூகத்துக் குப்பைகளை வாரிக்கூட்டிடத்
தாங்குமொரு தொட்டியனே எழுத்துக்காரன்
சமந்ததனைத் தன்தலைமேல் தெருமேற்சென்று
தொடர்ந்தினிமேற் செய்யாதீர் பிழைக்களோன்று
சவம்புதைக்கும் ஒருவனவனை வாழுவோனே
சத்தியத்தின் எழுத்தாளன் ஏகன்றாடின்
சமூகத்துக் குறைபாட்டுச் சவம்புதைக்கும்
சத்தியனாய் நானென்றும் வாழுவேண்டும்

வரலாறாய் வாழ்ந்துவந்த ஞானிமார்கள்
வைத்தகன்ற சவடுகளை உற்றுப்பார்த்தால்
வறுமையங்கு நிறைந்திருக்கும் உதைகள்பட்ட
வடுக்களின்மேல் இரத்தமது காய்ந்திருக்கும்
செருப்படிகள் வீழ்ந்திருக்கும் வேர்வைநீரும்
சிறுமத்தாய்த் திரண்டிருக்கும் போரின் வாழ்க்கை
உருப்படியாய் அவன்வாழு துழழுத்திருந்தான்
உருப்படியாய்த் தன்சமூகம் உயர்க்காக

யாருக்காய் அவன்வாழ்ந்தான் சமூகம் வேண்டி
யாதுபலன் அவன்பெற்றான் வாழ்வில்போன்றி
போருக்காய்ப் புறப்பட்டான் போயிறந்தான்
புதைப்பதற்கோர் ஆறுதான் பிழமண்ணில்லை
கூறுகெட்ட பயல்வாழுத் தெரியானென்று
குருட்டுலைகம் ஜபித்திருக்கும் ஆனால்வீரன்
யாருக்காய் உயிர்ச்சமந்தான் பாருக்காக
அவனேதான் சத்தியத்தின் எழுத்தனாவான்

சத்தியத்தைக் காப்பதற்காய் வாழ்க்கைமுற்றும்
சமருடனே வாழுமெழுத் தாளனுக்குப்
பொற்கிழிகள் அமைச்சரன்றி யாரேயீந்தார்
புகழ்வார்த்தை சூடவுமோர் ஆணேயில்லை
சொத்துசுகம் தரவேண்டாம் நஞ்சமாறச்
சொல்லெடுத்துப் பாராட்டின் வறுமைசாகும்
சத்தியத்தைக் காப்பதற்கே சபதம்புண்ட
சபையோரே நாமிங்கே அதுவேசெய்தோம்

இடுகிற கால்களுக்கோர் செருப்புமிட்டோர்
இடுநீரை பாயசமும் தந்ததேபோல்
வாடுகிற கலைஞர்களை அமைச்சர்கள்டு
வள்ளலெனப் பொற்கிழியும் விருதுமீந்தார்
சூடுதற்கும் ஒருபட்டம் சுமக்கச்செய்தார்
சுகமாக வரலாற்றில் நுழைந்துகொண்டார்
கூடுதலாய் நாமின்னும் வாழைத்தோட்டக்
குறுமுனியான் கனியிவனைக் கெளரவித்தோம்

கவியமுதிக் கதையைமுதிப் பேச்சும்செய்து
காரிருளில் ஊடுருவல் ஓளியும்பாய்ச்சிச்
சுவர்க்கத்து மலர்களுக்காய் ஊசல்கட்டிச்
சீரந்தாழ்த்துப் பாய்விரித்தே ஈற்றிலிந்துப்
புவியறியத் தழையெடுத்தான் ஊர்கள்தோறும்
புறப்பட்டான் முஸாஃபிரென வியந்தேபோனேன்
செவிகிழிக்க நாய்குரைக்கத் ததிசமுற்றிச்
சிப்பாயாய் நின்றுள்ளான் இனும்வியப்பே

நித்தியமாய் இலக்கியத்தில் பேர்பொறிக்க
நிய்யத்தை வைத்திருக்கும் கனியேந்தபே
சத்தியத்தின் வழிநடந்து சமர்கள்வென்று
சமூகத்தின் நிலையுயர்த்த நீசெய்போரில்
வித்துவத்தின் வல்லோனப் படைத்தோனைன்றும்
வெளிச்சத்தைப் பேரருளைப் பொழிவானாக
முத்திரையை நீபதித்துச் செல்லவேண்டும்
முதுசொமெனப் புவியிதனை மொழிதல்வேண்டும்

விஞ்ஞான வாழ்க்கை

வேதனையாய் நீர்கொதிக்கும் அனலின் நாட்டில்
வேதமலை ஊன்றியின் பாலா ரோடும்
சீதனமாய் இறுதிநபி மலையில் நின்றும்
திருக்காற்றாய் உலவியதில் கோடை நாணும்
ஆதனமாய் அவர்வாழ்வை சுன்னத் தாக்கி
அடித்தளத்தால் மானிட்ரநாம் உயரு கிண்றோம்
பாதாளத் தூண்றிநின்ற பழைமை நீத்துப்
பார்வாழ்ந்த அவர்வாழ்வோ வியப்பின் உச்சி

விஞ்ஞான அனுகுழுறை இல்லா தாயின்
வேண்டாவோர் கொள்கையெனப் பூவி லின்று
பஞ்சாங்கம் வகுக்கிள்ற பகுப்பா ராய்ச்சி
பலவாறாய்ப் பரந்துளதைக் காணு கிண்றோம்
எஞ்ஞான்றும் நம்வாழ்வு விஞ்ஞா னத்தின்
இருப்பிடமாய் விளங்குமென்ற சவாலி னோடு
சுஞ்சரித்த நபித்திருவின் வாழ்வி னோடே
சுஞ்சரிக்கச் சிலகணங்கள் நானும் வேண்டும்

மஞ்சணிக்கும் காமாலை வந்த தாலே
மயக்கமுற்றான் ஒருபையன் எதிர்த்த வீட்டில்
சுஞ்சலமாய் அவன்வாழ்வு முழந்த தென்றே
தவிப்பினிடை மருந்துமனை தூக்கிச் சென்றோம்
இஞ்செக்ஷன் பில்ஸ்மருந்து சேலை னென்ற
ஏராள மருத்துவங்கள் படுக்கை மீதே
அஞ்சுநாள் கழித்தோன் மயக்கந் தீர்த்தாள்
அப்புறமும் பலவாரம் பத்தி யங்கள்

வீட்டுக்குச் செல்லுகின்ற வேளை தன்னில்
வெகுகவனம் என்றுமரத்தார் மருத்து வத்தார்
ஊட்டாதீர் பையனுக்குக் கட்டைக் காலி
உதிர்த்தை வடியவிடா தடித்துக் கொன்றோ
கேட்டாலே இறந்துபட்ட விலங்கைக் கொண்டோ
கெடுக்காதீர் இவனுடலம் எவர்க்கும் என்றார்
மேற்கண்ட புத்திமதி முன்வைத்தாரும்
மெய்விதிர்க்கக் கேட்டாரும் முஸ்லிம் அல்லர்

இன்னொருவர் என்னண்பர் முஸ்லிம் அல்லார்
இவருக்கு லோப்பிரவ்ஷர் அதிக நாளாய்
பிள்ளவிசிறி வியர்த்தாலும் வியர்த்துக் கொட்டும்
வெடவெட்டத் குளிரினிலும் வியர்த்துக் கொட்டும்
உண்ணுவதில் உப்புதிகம் காய்மீன் வேண்டும்
உறங்குமுனர் புரோட்டினெங்க்சால் பாலும் வேண்டும்
பண்ணுகிற வைத்தியமோ சம்ப எத்தில்
பாதியினை விழுங்குவதாய் வியர்ப்பும் வேறாம்

ஒருபகலில் எம்வீடில் விருந்து கொண்டார்
உண்டினர் என்டட்டைக் கழுவி நானும்
உறிஞ்சியதைக் கண்டவைர் தாமாஷீக் காக
உடன்தனதைக் கழுவியென்போல் குடித்து வைத்தார்
மறுநாளென் வீடு வந்தார் விரிந்த கண்ணால்
மாற்றத்தைக் கூறினின்றார் தினகத்தேன் நானே
இரவினிலும் தட்டலம்பிக் குடித்துக் காட்டி
இல்லானைச் சிரிப்பித்த தாகச் சொன்னார்

இதிலென்ன வியப்பென்று வினவி வைத்தேன்
இதுவேதன் வேர்வைக்கு மருந்தென் றாரே
முதல்நாளென் வீடிலிவர் குடித்த பின்னர்
முழுவியர்வை அரைவியர்வை யான தென்றார்
அதையுணரா திரவினிலே மனைவிக் காக
அவ்வாரே செய்துபின்னர் விழியு மட்டும்
கொதிப்பில்லை வியர்ப்பில்லை என்றார் காலை
குடித்துபின்னே இன்னுமில்லை வியர்ப்ப தென்றார்.

ஆண்மையது குறைந்தவரும் அவலத் தாலே
அழகான ஓரிளைஞன் ஒருநா ளொங்கள்
தீன்மருந்து மாமாவைத் தேடி வந்தான்
திறந்துமனம் கறைசொல்லி நிவர்த்தி கேட்டான்
ஊன்தளர்ந்த மாமனிவர் உற்றுப் பார்த்தார்
ஒருநாடியில் நோயதனைக் கண்டு கொண்டார்
மேனியிலே அவன்கொண்ட மாலை காப்பு
மிடுக்கான தங்கமெலாம் வேண்டா மென்றார்

மும்மாதம் கழிந்தபின்னர் இளைஞன் வந்தான்
முகம்நிறைந்த மகிழ்ச்சியிலே திளைத்து நின்றான்
இம்மியுமோர் தங்கப்பில்லை அவன்மீ தீன்றாம்
இவனுடம்பே தங்கமென மின்னிற் றன்றோ
நம்முடலில் தங்கநகை ஆண்மை போக்கும்
நாரியர்க்கோ தங்கந்தான் பெண்மை காக்கும்
அம்மாதர் தங்கமின்றேல் காம வேட்கை
அதிகரித்தா ராயிருப்பர் என்றார் மாமா

பல்லீறு வலியென்று மிக்க நாளாய்ப்
பதைபதைத்தாள் என்றங்கை வாரா வாரம்
கொள்ளையென சைவத்தியங்கள் கொடுமை கண்டு
கொணர்ந்தளித்தார் ஆலிம்ஷா மிள்வாக் குச்சி
இல்லைசில ஆண்டுகளாய் ஈறில் நோய்கள்
என்றங்கை ஹறாமென்பாள் பேஸ்ட்டுப் பெட்டி
எல்லாரும் எடுத்துவிட்டால் மிள்வாக் குச்சி
அறுவலி வாய்நாற்றம் யாவும் மெளத்தே

சூயிங்கம் அதக்குபவன் தீமை யான
சூத்திரத்தான் என்றொருநாள் மேலை நாட்டின்
ஆய்வேட்டில் நான்கண்டு வியப்புக் கொண்டேன்
அற்புதமாம் மார்க்கத்தை ஒத்துப் பார்த்தேன்
வாய்க்குள்ளோ பட்சணங்கள் திணித்துக் கொண்டே
வருவோரும் போவோரும் அடக்கம் இங்கே
தாகத்துக் கேளுமொரு மிடறு கொள்ளத்
தரையிருந்தல் நலமென்றார் நபிகள் கோமான்

நாயெச்சில் இரத்தத்தே கலக்கு மாகில்
நஞ்சாய நோய்பிடிக்கும் மருத்து வத்தே
நாய்கடிப்பின் ஏழ்மடங்கில் ஊசி குத்தும்
நவீந்ததைக் காண்கின்றோம் நமது தூதர்
நாயின்வாய் பட்டவுடன் பாத்தி ரத்தில்
நன்றாக ஏழுமுறை மண்ணெனக் கொண்டும்
தோய்த்தெடுக்கச் சொன்னவந்த மருத்து வத்தின்
தொன்மையது பதினெண்ந்து நூற்றாண் டாகும்.

இருள்கவியும் நேரத்தே விஷஜந் துக்கள்
இரைதேடக் கிளம்பிவிடும் இந்த வேளை
சிறுவயதோர் வெளியினிலே தீரிய நேர்ந்தால்
ஜெந்துக்கள் தீண்டிவிடும் ஆபத் துண்டு
கரியமில வாயுவினைத் தாவு ரங்கள்
கடத்துகின்ற ஆரம்பப் பொழுது மீதே
சிறுவயதோர் அவ்வாடு சுவாசங் கொண்டால்
சீக்கிரமே நோய்கொள்வர் என்ப துண்டு

மேல்நாட்டு மருத்துவத்தின் உறுதிப் பாட்டில்
மினிர்கின்ற காலமிலீ தானா லிங்கு
தீணாட்டு நாதரெனும் நபிகள் கோமான்
தெளிவாகப் பதினெண்ந்து நூற்றாண் டின்முன்

கோல்நாட்டிப் போனகதை கேண்மின் ஈதோ
கூடியபின் மஃறிபது கண்டிப் பாகப்
பால்நாட்டுப் பிள்ளைகளை இவ்விவின் காறும்
பாலிப்பீர் வீடுவிட்டு வெளியே றாதே

விண்கிழித்துச் சென்றொகோ வேறு கோளில்
விதவிதமாய்ப் புகைப்படங்கள் பிழத்துச் சேர்த்து
மண்ணுக்கோர் செயற்கைக்கோள் அனுப்பக் கண்ட
மனிதவினாம் விக்கித்துப் போன தின்று
பண்பட்ட மனிதவுருத் தோற்றுத் தார்கள்
பண்பட்ட ஆடைகளில் அக்கோ எத்தே
தென்பட்ட தாய்க்கறும் படங்கள் மண்ணில்
திகிலடையச் செய்துளவே நாத்தி கத்தை

ஆர்த்தர்ஸ் கிளார்க்கினது விண்ணா ராய்வை
அதிசயிக்கும் நாத்திகரே அண்ண லாரின்
கார்த்தபத்தின் மேற்சென்ற மிஹராஜ் தன்னைக்
கற்பணையென் றவதாறு செய்கின் றார்கள்
மார்க்கத்திற் செப்பனுறும் நரக சொர்க்க
வாக்குகளை நம்பாவிம் மனித ரேதாம்
நேர்சென்ற ஸெட்டிலைட்டின் படங்க எாலே
நிலைகுலைந்து விழிக்கின்றார் நாமென் செய்வோம்?

இப்படியாய் எம்டெல்வரையில் உதார ணாங்கள்;
எத்துறையை எடுத்தாலும் நபியின் தீர்க்கம்!
இப்புவியில் நவீனமெனப் பேணு கின்ற
எத்தனையோ விஷயங்கள் ஏக ணேட்டில்
செப்பனுறப் பட்டனவே தெளிவினி ணோடு
தெளிவல்தாய் வாழ்ந்தனரே நபியிஞ் ஞானி
அப்பழுக்கே இல்லாது பிரபஞ் சத்தின்
அழித்தளத்தை அறிந்தவரே உம்மி நாதர்

பாதையிலே செல்கின்றேன் ஒருத்தி மீது
பாசமது விழுகிறது மீறி யென்னை
தீதென்றும் தெரிகிறது விலக மாட்டாச்
சிந்தனையும் தொடர்கிறது மணந்த வன்நான்
யாதிதற்குச் செய்திடுவேன் கூறு கின்றார்
அண்ணலொரு ம்ருத்துவத்தை வீடு சேர்ந்து
கூடுனது துதைணயதனை இதனைப் போன்றோர்
குறிப்பெவரும் கூறினாரா ஆய்ந்து சொல்க

எந்தமனுக் கொள்கையுமே ஒருநாற் றாண்டுள்
இறந்துவிடும் சரித்திராங்கள் பலபார்த் துள்ளோம்
இந்தவொரு பதினெண்நாடு நூற்றாண் டாக
இல்லாத்தை அழிக்கவன நிபுணர் பல்லோர்
நொந்திறந்தும் ஏனில்லாம் அழிய வில்லை
நுழைவாசல் விஞ்ஞானம் என்ப தோடு
வந்தமைந்த தாதுவரும் தமது வாழ்வை
வரம்பிட்டார் விஞ்ஞானத் தளத்தின் மீதே

இல்லையெனில் உலகிலீலே நூறே நூறாம்
ஏற்றமுறு மானுடைர எழுதிச் சென்ற
நல்லெண்ண 'மைக்கல்ஹார்ட்' என்பா ரெந்தம்
நாயகத்தை முதல்வராகக் கொள்ளு வாரா
பல்லாண்டு பல்லாண்டு பற்பல் லாண்டாய்ப்
பாரினிலே கோடானு கோடி மாந்தர்
சொல்லாலும் செயலாலும் மனத்தி னாலும்
தூய்மைகிக் வாழ்ந்தார்கள் மாற்ற மில்லை

நாயகத்தின் வாழ்வுமறை பற்றிச் செல்ல
நாம்கொள்ளும் ஆவலினைப் போலும் வேறு
நாயகனைக் கொண்டனரா உலகி லாரும்
நபிநாதர் தாழிலே நரைத்த ரோமம்
ஆயபதி னேழைன்று கணக்கை கூகும்
அவ்வளவோர் அவதானம் பெற்ற தாகே
மாயபில்லை மந்திரமு மில்லை அண்ணல்
மாயமெலாம் விஞ்ஞான வாழ்வே யாகும்

பதினெண்நாடு நூற்றாண்டின் முன்னே வந்த
பழையமையென் றிஸ்லாத்தை இகழு வோர்கள்
மதிகொண்டு பார்ப்பாரேல் நபிகள் வாழ்ந்த
வாழ்க்கையிலே பலகட்டம் இன்னும் கூடப்
பதிவுபெற வில்லைவிஞ் ஞானத் தென்று
பக்குவமாய் அறிவார்கள் உணர்ந்த நாமோ
இதைமனத்துக் கொண்டொழுகின் சிறக்க வாழ்வோம்
இல்லாழும் நம்துணைக்காய் என்றும் வாழும்.

பேரராளி

காவராளி துலங்கும் கடுத்த இருளிலே
ஓரனு வாணேன் ஒன்பதிற் பையது
ஓரடி வளர்ந்தும் ஊழை இருளே
மார்மாடி ஈந்துதன் மலடு நீக்கவே
ஓர்கணாம் கணமாய் உள்மனத் துளைவில்
வேநுடன் வளர்த்தாள் வேதனை அன்னையென்
ஆறுடிக் கிடங்கின் ஆரம்பம் அக்குகை

தாளாடி மடக்கித் தலைவரை சுருட்டிப்
பாரோலி ஓருநாள் பார்க்கும் நினைப்பில்
ஈராளி மூடி இருந்ததன் முடிவிலே
பாரிதிற் பிறந்த பலனால் உறவால்
ஓராளி கிடைத்தது உயிரனும் முதலொளி

அன்னையர் தந்தையர் அவர்தம் உறவினர்
பின்னரும் பிறந்த பெண்ணான் சோதரர்
என்றொரு சேனை இனமெனுங் குடும்பமாய்
என்னை வளர்த்தது என்னொடும் வளர்ந்தது
அன்பெனும் முத்திரை ஆழ விழுந்ததில்
இன்னொரு சீராளி இயல்பாய்க் கிடைத்தது
அந்நிய ரோடும் அயலவ ரோடும்
நன்னீய ரோடும் நழுவிய ரோடும்
கண்ணீய மரபிற் காட்டென நிபிறந்து
புண்ணீய பாவப் புரிந்துணர் வெடுத்து
மண்ணீரில் வாழும் வளர்ச்சிக் காகவே
அன்பின் அவ்வொளி அரங்கம் கண்டது

படைத்தவன் அளித்த பகுத்தறி நிலையை
எடுப்பதற் காகவே ஏகினேன் பள்ளி
நடையுடை பாவனை நல்லெழில் ஒழுக்கம்
கடமை உரிமை காரியம் எனவாய்
மடையுடைந் ததுபோல் மானுடம் கற்றதால்
ஐடமாய்க் கிடந்தவென் ஜன்மம் சிலிர்த்தது
புடிடிப் பட்டதோர் பொன்னென வென்னைச்
சுட்ரவிடச் செய்ததத் தொடர்முறைக் கல்வி
விடைபல அறிந்த வித்தகம் அதனால்
அடைந்தேன் மூன்றாம் அங்கமாய் ஓராளி

மூவொளி ஒளிரும் முகத்தின னாகத்
தீவிதில் அலைந்தேன் தினந்தினந் தொழிலில்

மூவாளி கிடைத்த முதிர்விலே யானுந்
 தீவிடை இருந்தே திசையெலாம் உருவினேன்
 ஆவியின் வல்லமை அறிவினால் உலகெலாம்
 தாவினேன் தேழேன் தடவினேன் தழுவினேன்
 புவிதன் மேனியில் பொதிந்த பலப்பல
 தேவையின் படிநான் தெரிந்து பொறுக்கினேன்
 சேவையின் மகிழ்ச்சி சேர்ந்ததில் மானுடக்
 கோவையில் நான்காய்க் குதிர்ந்ததின் னோரோளி

நாலொளி கலந்த நும்பிக் கையிலே
 மேலுமோர் ஓளியை விரும்பிச் சேர்த்ததில்
 வாலிப் வயதிலோர் வனிதையென் ஆடை
 கூலியாய்க் கிடைத்தன குழந்தைக் கொழுந்துகள்
 காலிடை மத்தோள் கருத்திடை குழந்தைகள்
 மேலிட மேலிட மேன்மையின் மென்மைகள்
 பாலிய வயதிலே பாசமாய்ப் பெற்றோர்
 நாளொரு விழியாய் நும்மை வளர்த்த
 ஊழியம் புரிந்தது ஓரோளி இணைந்தது
 ஆழமாய் ஞாக்கினால் அன்பினேன் பிள்ளைகள்
 நூலிடைக் காணா நூண்ணறி வளிக்கும்
 சாலைகள் பல்கலைச் சாலைகள் எனக்காம்

இவ்வாளி ஜந்தின் இருப்பின் பின்னும்
 செவ்வாளி இன்னும் சேரவே இல்லை
 சாம்பரின் உள்ளே சமைந்ததோர் நெருப்பாய்
 ஓம்பி வளர்க்கும் ஓளியென் தேடுதல்

வேதனை கனவும் வேளையும் என்னால்
 சாதனை பிறக்கச் சக்தியாய் நிற்கவும்
 தீவழிச் செல்லவென் சிந்தை முனைகையில்
 தூய்வழி காட்டித் தொடர்ந்துவந் திடவும்
 மானுடம் வெறுக்குமென் மதலையின் சோர்விலே
 வானை நியிர்த்தியென் மனத்துரம் இடவும்
 அந்நியத் தரிசிலே ஆசை முகிழ்க்கையில்
 நந்நய வயல்களின் நடுவெனை விடவுமாய்
 ஜந்தொளி சூழ்ந்தும் அவிந்திடும் இச்சிறு
 மைந்தனைக் காத்திட மற்றோர் ஓளியில்

நூரினைச் சிந்தி நூண்ணபி முன்செலப்
 பாரிதில் இம்மையில் பதிக்கிறேன் தடங்கள்

நிலவினிற் சென்றவன் நிறைறத்து போலுமே
 நிலமிதில் வந்தநான் நிறைறக்கிறேன் என்தடம்
 அந்த ஒளியடிடன் ஆற்றனும் ஒளிகளைச்
 சொந்த ஒளிகளாய்ச் சுமக்க விழைகிறேன்
 பேரொளி இன்னும் பெறாமலே வாழ்கிறேன்
 காரொளி துவங்கும் கடுத்த இருளிலே
 ஓரொளி யேனும் உறாவப் பழையமோல்
 பாரிதன் மீதுயான் பதிக்கிறேன் தடங்கள்

இறநிக் குழியிலென் ஜந்து இறக்கிப்
 பூரண மாகப் புவியிதை ஒதுக்கி
 வேராட் தேடி விரைந்தியின்
 பேரொளி எனக்குப் பிறக்குமோ இருளோ?

ஓமேட - 1991.

மிஃ.ராஜி

இறுதிநபி நாதரவர் எந்தம் நலத்தை
உறுதிசெய வந்துதித்த உண்மை - தரணியிலே
மாவிந்தை ஆகும் மணிக்கவச மிளராஜோ
யாவற்றும் மிக்காளிரும் யாப்பு

எம்மதத்தும் காணா எழிலை எமக்களித்த
இம்மைவழி மிளராஜின் ஈடற்ற - செம்மைகளை
வாயாற் புகழ் மனத்தால் உயிர்களிக்க
மாடுமோ சொல்கமணி தா

ஆதத்தை ஈஸா யஹுயாவை யூஸீஃபை
காதல் இதிரீசை ஹாருணை - சோதரராம்
ஸ்ரூபா இபுராஹீம் முத்தாரைக் கண்டெம்மை
நேசிக்கச் செய்தார் நிலத்து

ஏழ்வானம் தாண்டி இலந்தை மரமதனை
ஆழிவு நாதர் அடைந்தக்கால் - வாழும்
நதிநான்கு கண்டனரே நானிலத்தீர் மேலாம்
இதன்பொருளை ஆராய்வீர் ஏற்று

வானவரின் பள்ளி மருங்குநபி சென்றனராம்
பானம் இருவகைகள் பார்த்தனராம் - ஈன
மதுவுடனே பாலுமைவை வாய்மடுத்தார் பாலை
எதுநோக்கிச் செல்வோம் இனி

ஐபத்து வேளை அவன்தொழுற் கென்றெமை
உய்விக்கச் செய்த உறுதிதனை - ஜந்தாய்
முறையாக்கத் தூண்டிய ஸ்ரூபா நபிக்கெம்
குறைவற்ற நன்றிக் குணம்

வாழ்வை எளிதாக்க வந்ததொரு மார்க்கந்தான்
தாழ்விலா இல்லாம் தனிமண்ணில் - ஏழ்வான்
கடந்துமில் வண்மைதனைக் காட்டியவெம் நாதர்
சுடரணையாத் தீப்ச் சுடர்

மார்க்க வரலாற்றில் மங்கா இடம்பிடித்த
சீர்ப்பயணம் மிளராஜைச் செய்முன்னம் - தீர்க்கநபி
நெஞ்சப் பரிசுத்தம் நேராக்கிச் சென்றவதைக்
கொஞ்சம் உணரின் குணம்

தூய்மையே இஸ்லாத்தின் சொர்க்கநல் நீராகும்
வாய்மை அதுகாக்கும் வட்டிலாகும் - நோயகற்ற
இஃதன்றி வேறிலவாம் என்ற படிப்பினைதான்
மிஹராஜின் உணர்மை விதி

தூய்மையுடன் முன்னோர்த் தொடர்பு சுவனாநதி
தீமதுவை நீக்கும் சிறப்புடனே - நேயத்தே
ஜவேளை நற்றெராமுகை ஒூற்றும் நலத்துக்காய்
வையகத்தில் மிஹராஜின் வைப்பு

எந்தம் நபியே இறுதிநிபிக் கோமானே
பந்துருஞும் வாழ்க்கைக்கோர் பாதையினை - இங்களித்த
தங்கள் வழியில் தவறாது நாம்நடந்து
சாங்கமிப்போம் அந்தத் தினாம்.

இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவை - 1991.

அதுல் ஃபித்ர்

அல்லாஹூ அக்பர்! அல்லாஹூ அக்பர்!
அல்லாஹூ அக்பர்! அல்லாஹூ அக்பர்!

'குன்' னென்ற ஆக்னைக் குதறத்தால் ஏகனால்லாஹ்
விளங்கையும் ஆயிடை விதவிதமாம் கோள்களையும்
பண்ணுவதன் ஆதியே பாலமுதாய் ஊதியதோர்
அன்னைமொழி வாய்விளாங்கும் அல்லாஹூ அக்பர்

ஆதியென்று கூறுவதா அநாதியென்று தேறுவதா
ஆதியோ அநாதிதானோ அன்றுமதல் இன்றுவரை
வேதத் திருமொழியாய் மேல்வாக்காய் ஆளுவதோ
ஆதரவின் அபயத்தின் அல்லாஹூ அக்பரேதான்
பாத்தரங்கள் இல்லாத்தில் பலப்பலவே ஆனாலும்
அடித்தளமும் விதானமும் அல்லாஹூ அக்பரேதான்

பிறந்தாலும் வாழ்ந்தாலும் பிரேசிகங்கள் வந்தாலும்
இறந்தாலும் கபுறகத்தே இறக்கினாலும் ஏதுகளம்
வென்றாலும் வென்றபின்னர் வெற்றிநடை நடந்தாலும்
தோற்றாலும் தோற்றபின்னர் துணிந்தெழும்பி நின்றாலும்
தொழுமதாலும் ஓதினாலும் தொழுதோதி மீண்டாலும்
அழுதாலும் சிரித்தாலும் அனைத்துலக முச்சுக்கும்
சொல்லணிக்குத் தலைமையேற்ற சேனா பதித்துவத்தில்
அல்லாஹூ அக்பரன்ற அழிநாதம் நம்கீதம்

முதற்றொழுகை அழைப்பை முழங்க நபியுல்லாஹ்
அதானின் கவிஞராய அருங்கண்ட பிலாலவர்க்கு
அல்லாஹூ அக்பரன்ற ஆழ்ந்தகண்ற அகிலாண்ட
சொல்லவேத்து நீடித்தான் தொழுகைக்கு ஜமாத்தமைத்தார்
பின்னர்
அல்லாஹூ அக்பரன்ற அப்பதாகை முதுமொழியே
வெல்லரிய எல்லைகளை வென்றெழ்மை உயர்த்தியது

குனியமாய் மானுடமே தொழுநோய்போல் கரைந்தழிய
மானுடத்தின் மேனியிலே மாயமையாய் வைத்தானால்
புசுப்ட் பாசான் புறமினாகிப் போயதெல்லாம்
ஆசகற்றும் ஓசைபொதி அல்லாஹூ அக்பரால்தான்

தனித்த குடிலுக்குள் தனிமெழுகுத் திரியொளியில்
 தணிந்த குரல்களிலே சிறுவட்ட மாயமர்ந்து
 பேரிறையின் நாமம் பரிமாறிப் பிழைத்திருந்த
 ஆரம்பக் காலத்தில் அல்லாஹுவின் சிறியபடை
 தேசத்தின் உள்ளேயே தேசியம் சேதமாகித்
 தூக்கும் நேரின்றித் துயர்பொறுத்த சிறியபடை
 சர்வதே சீழும் தாண்டிப் பிரபஞ்ச
 மர்மத்தின் ஆட்சியலாம் மதிகாள்ள வழிசைமத்த
 சொல்லாட்சி வேறேது தூய பதாகைமொழி
 அல்லாஹு அக்பரன்ற அவ்வொன்றைத் தவிர்த்திங்கே

அல்லாஹு அக்பர்! அல்லாஹு அக்பர்!
 அல்லாஹு அக்பர்! அல்லாஹு அக்பர்!

உரோமாஞ் சனமிழைக்கும் ஓசையினதக் கேட்டாலோ
 சராசரங்கள் தம்மோசை தளர்வற்றுப் போகாவோ

வெற்றிப்பிற்க் கொடுத்தவனும் வெற்றிப்பிறி கொடுத்தவனும்
 ஒற்றுமையால் முன்னணியும் உருக்கன்ன சுவனப்பு
 வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் வித்தியாசம் இல்லையேகன்
 அற்புத்தே எனப்பொருளும் அமைந்த யவனப்பா
 அன்புக்கும் கருணைக்கும் அரவணைக்கும் பண்புக்கும்
 என்புருக்க வல்ல இல்லாத்தின் இல்லமொழி
 பதினெண்ந்து நூற்றாண்டாய்ப் பதிந்தும் உயர்ந்துமொரு
 விதானமாய் நின்றிருக்கும் வீரத்தின் வெல்லுவினி

அந்த விதானத்தின் அடியில்தான் நாயிருந்து
 சொந்தக் காரரெனச் சுகமாக வாழ்கின்றோம்

பூவுக சாத்திரமே புலம்பிப் பரிதவித்த
 பாலையையே வளஞ்செய்த பண்பாடு நம்முடைத்து
 விதியென்று தடம்மாறி வேறுவழி போகாமல்
 பதினெண்ந்து நூற்றாண்டாய்ப் பாராளும் கொள்கையிது
 மனிதன் மனிதனாய்த்தான் மன்பிறந்தான் என்றவனின்
 தனித்துவத்தை அறுதியிட்ட தாய்மென்மை மொழியிங்கு

இறப்புவரை போதுமென்ற இம்மைக்கு மட்டுமல்ல
 மறுமைக்கும் சாலையினை மட்டிட்ட ராஜ்யமிது
 எளிதாக எளிதாக இன்னுமின்னும் எளிதாகக்
 களிக்கர்ந்து வாழுதற்கு வழிக்கூறும் காவியமே
 தூணைத் துரும்பாக்கித் தூகளாக்கும் வித்தையையும்
 துரும்பைத் தூணாக்கும் சாம்ராஜ்ய வித்தையையும்
 அல்லாஹு அக்பரன்ற அறநாத சகாயத்தில்
 உள்ளிட்ட மார்க்கமிது உலகமுதல் மார்க்கமிது

குரல்வழிக் கவிதைகள்

நல்லாரும் பொல்லாரும் நலன்நாடுக் கோவிக்கும்
இன்னரிய மார்க்கத்தின் அல்லாஹு அக்பரென்ற
அந்த விதானத்தின் அடியிற்றான் நாமிருந்து
சொந்தக் காரரெனச் சுகமாக வாழ்கின்றோம்

அங்கவனம் சொந்தமாய அங்கத்துச் சகோதரங்காள்!
அல்லலாமு அலைக்கும்! ஒருக் நற்பெருநாள்!

இலங்கை ஓ.ப.கூ.தா. முஸ்லிம் சேவையில் நோன்புப் பெருநாட் கவியரங்கின்
தலைமைக் கவிதை 1991.

இன்றிநூந்தால் உமறு

இராகவனைப் பாடியதால் கம்பன்வென்றான்
இளங்கோவோ கண்ணகியால் இதயம்நின்றான்
பெரும்புலவர் வள்ளுவரோ நீதியோடு
பிரியாமல் எனமச்சேர்ந்தார் வாழ்வினோடு
இறுதிநுபித் திலகத்தைப் பாடக்கொண்டே
இருக்கின்றார் உமறெறங்கள் இதயங்கண்டு
தரம்தேர்ந்த இலக்கியமே புலவர்மாறைச்
சர்க்கரையாய் இவுப்பைக்குள் தேர்ந்தெடுக்கும்.

வையமின்று கம்பனையே இழுந்திருக்கும்
வள்ளாலவர் சடையப்பர் இருந்திராரேல்
செய்தப்புதுல் காதரெனும் சீத்க்காதி
சேர்ந்திலரேல் உமறெறன்பார் என்றுமில்லார்
மெய்யாக இன்றுமீண்டு வள்ளால்மார்கள்
மிகையாக உள்ளனரே ஆனாலொன்று
பொய்யான தம்வாழ்வைப் புஞ்சக்சொல்லும்
போக்கிரிகள் உள்ளதனாற் புலவரில்லார்!

உமறிந்த நாட்டினிலே இன்றிநூந்தால்
உதவாத புதுக்கவிதை எழுதுவாரா?
குமரிகளை நினைந்தெண்ணிக் குழுறுவாரா?
கூப்பிட்டால் ஓடுக்கா சோலைபெற்றே
அமைச்சர்களை வர்ணித்தே அலைகுவாரா?
அராங்கமெலாம் கவிபாடி எம்மைப்போன்று
தமதுபொருள் செலவழித்தே சாவார்தாமா?
தனக்கெண்டோர் பத்திரிகை தொடங்குவாரா?

குளக்கரையின் இதழுக்குக் கதையைச்செய்து
கொடுத்தபினர் ஓவியரோ படத்தைக்கீறும்
புளொட்டிலே இல்லையொரு மாற்றங்குசெய்து
புதுக்கதையைத் தாருமெனில் மாற்றுவாரா?
விளக்கணைக்கும் மின்சாரச் சபையேபோன்று
விமர்சனங்கள் இருட்டத்தால் தாங்குவாரா?
தலைக்கணத்துத் தம்பியர்போல் தஞ்சுபுவாரா?
தற்காப்புப் படையொன்றும் நிறுவுவாரா?

உமறென்ற பெயருக்கு முன்னோபின்னோ
ஓரடிக்குப் புனைபெயரை முழுக்குவாரா?
தமதூரைத் தமதினந்ததைச் சேர்ந்தார்மட்டும்
தம்மைப்போற் புலவரெந்த் தருக்குவாரா?
தமைவிடவும் திறமையிலே கூழினாரைச்
சங்காரம் செய்வாரா? திக்குவல்லைக்

கமாலைப்போல் அடக்கமாக எழுதுவாரா?
கவியோடு கதைகளையும் செய்குவாரா?

நாயகத்தைப் பாடிவைத்த தாளின்மேலே
நங்கையரைச் சாடிவிட்டு நகருவாரா?
தாய்க்குலத்தைப் பாடியதோர் தாளின்கீழே
தாசிக்கும் ஒருக்கிடம் எழுதுவாரா?
:பேய்டும் பாடுதற்குத் துணிகுவாரா?
சொந்தமென்று திருமிவிட்டுச் சாதிப்பாரா?
போயெந்த மேடையிலும் மாலைபோட்டு
புண்ணியங்கள் சேர்ப்பதற்காய் வாழுவாரா?

நூலிங்கே போடுவாரா, வெளியில்தானா?
நூல்வெளியில் போட்டிருந்தால் போட்டிவைக்கும்
நாளாவற்றில் இலக்கியத்தின் மண்டலத்தை
நாடியவை பரிசெடுக்க விணைசெய்வாரா?
கோள்முட்டல் அறிவாரா? வெளியீட்டாரின்
கொள்கைகளுக் கேற்றவண்ணம் தீட்டுவாரா?
கூழ்குழிக்கச் சில்லறையும் கொடுக்காதுள்ள
குணாங்கொண்ட நாளிதழை மன்னிப்பாரா?

தமிழ்ஞானாங் கூடியதாய்த் தர்க்கஞ்செய்து
தமிழன்றி வேறுமொழி இலையென்பாரா?
தமிழுக்கோர் தனியிடமே வேண்டுமென்று
தனிநாட்டுக் கோரிக்கை முன்வைப்பாரா?
அமைந்ததன தொருகலையை அறுபதாக்கி
அனைத்துலகப் பல்கலையின் வேந்தனைன்றே
அமைச்சரிடம் பட்டமொன்றை ஓற்றைக்காலால்
அடைந்தபினர் அமைச்சரையே குறைசொல்வாரா?

தான்மட்டும் வாழ்ந்தாலே போதுமென்று
தன்பெயரைச் சொல்லவாரு நாதியேனும்
எண்டிருத்த நினையாத நூலர்போலும்
இவருமொரு பிரகிருதி ஆகுவாரா?
சானேற மைல்சறுக்கும் சமாளிப்பாரா?
சண்டையதன் நடுவினிலும் புணருவாரா?
பேனாவின் மைறிறங்கள் மாற்றுவாரா?
பெண்டாட்டி கைகமுத்திற் கைவைப்பாரா?

கலாசார அமைச்சினிலே அமருவாரா?
கமிஷனுக்கு நூலடிக்கப் பழுகுவாரா?

ஒளித்தடித்த கமிஷனிலே தமதுநாலை
இய்யார மாயிழக்கத் திறனுள்ளாரா?
முழங்கால்கள் மழிப்பதற்குப் பழகுவாரா?
முழங்கால்கள் பிழிப்பாரா? வஞ்சந்தீர்க்க
இலக்கியமே உயிரன்று புலம்புவாரா?
இயலிஸங்கள் அனைத்திலுமே நீந்துவாரா?

நாவல்கள் இருபதின்மேல் எழுதிவிட்டு
நாளின்றும் நால்போடும் வள்ளலின்றி
ஆவலதைச் சாம்பலாக்கி அமைதியான
அன்பரிளாங் கீரணைப்போல் ஆகுவாரா?
ஈவிரக்கம் இல்லாதே இருபதாற்றை
இட்டடித்து நாற்பதுக்குத் தள்ளுவாரா?
யாவையுமே ஒழுந்துவிட்டுக் கொத்தனைப்போல்
அஞ்ஞாத வாசத்தில் அபிழுவாரா?

நல்வேளை உமரின்று நம்மிலில்லை!
நல்வேளை உமறைப்போல் யாருமில்லை!
சொல்லழுகுப் பாரதியும் உமறைக்கூடச்
சொல்லாது போய்விட்டான் யத்தினுடே!
உள்ளெடுத்துக் கம்பனையுர்த் தாசனிக்கே
உமறுக்கு விழுாவெடுத் தே மேடையில்து.
வில்லெடுத்தேன் அம்பில்லை வில்லுடைத்தேன்
வேண்டாவோர் மணமென்று விடையும்பெற்றேன்.

ஹஜින් நிழலிலே

மைந்தனை மட்டுமல்ல மனத்தோ டெயிரையும்
ஐந்தளித்த அவனிடமே அர்ப்பனிக்கும் நாளிங்கு
முன்கடமை நான்கினையும் முழுமையறத் தாங்குகின்ற
பொன்குட்டதைப் போன்றதாரு பெட்டகமே ஹஜ்ஜிங்கு
முன்னோரும் பின்னோரும் மூலியின்கள் ஆகவிட்ட
கண்ணியத்தார் கொண்டாடும் கடப்பாட்டின் விழாவிங்கு
நிலம்பிறந்தால் இறப்பதுதான் நியதியைனும் கோட்பாட்டைப்
பலம்பொருந்த நம்மனத்தில் பதியவைக்கும் கடமையிங்கு
மறுமைக்குத் தயாராகும் வழிப்பயணப் பக்குவத்தைச்
திறப்பமையப் பயிற்றுவிக்கும் திருப்பாழியும் ரங்கமத்தே
வந்தேனே வந்துவிட்டேன் வல்லவனே நானென்னைத்
தந்தேனே தந்துவிட்டேன் தக்கமுறை நீயென்னை
ஆக்குவையோ அழிக்குவையோ அஃதுஞ்சன் பொறுப்பென்று
ஏக்கம் கிழதனும்ப இறைக்குகின்ற தீர்க்கப்பிது

இங்ஙனமாம்

மஹம்மதரின் இறுதிஹஜ்ஜை முதலாக்கி உம்மத்தோர்
அகங்குளிர்ச் சுவைக்கிள்ள அல்லஹாவைப் பற்றியெல்லாம்
வானொலியில் முன்னர் வகைபிரித்துப் பலகவிஞர்
தீனியைக் கவிகாட்டிச் சிருங்காரம் செய்துள்ளார்
இறுதிக் கடமையிதன் எல்லாத் துறைவரையும்
சிறியனவாய்ப் பெரியனவாய்ச் செழுங்கவிதை நிறைத்துள்ளார்
அன்னார் தடங்களிலே அவர்க்கெல்லாம் நன்றிவார்த்துப்
பின்வந்த நாங்களின்று பிடிகவிதை விதைக்கின்றோம்

முஸ்லிம்கள் கூறுமுயர் முகமனையில் வலகறியும்
அஸ்ஸலாமு அலைக்குமைனும் அழகார்ந்த முகமனைப்போல்
உலகிற் பிறிதில்லா உண்மையையும் உலகறியும்
சாந்தி சமாதானம் தரணியில் இலாததால்தான்
சாந்தி சமாதானம் சாரட்டும் எனமுகமன்
சந்திப்பின் முதற்சொல்லே தத்துவமாய்த் தொடங்குகின்ற
முந்தலுறும் இல்லாத்தின் முழுவரையும் தத்துவமே
சாந்திவழி வாழுதற்காய்ச் சடங்குகளை உடைத்தெறிந்து
மாந்தவரைமை முன்னேற்ற வடம்பிழத்த மார்க்கமிது
இலகுவாய் இனியதாய் ஏற்றதாய் இயற்கையாய்
உலகிநின் நாம்வாழுற் குண்டாய பாட்டையிது

மார்க்கமிதன் தத்துவங்கள் வைரமதாய் மைல்கல்லாய்
யார்க்கும் வழிகாட்டும் அருளமுதக் கனிக்குடங்கள்

இதன்

தத்துவங்கள் மானுடத்தின் தவிப்பாக இல்லாமல்
நித்தியமும் கைக்கொள்ள நெருங்கியை வாழுபவை
அந்தகைய தத்துவத்தின் அர்த்தங்கள் பலவகையாய்
இத்தரையில் முஃமின்கள் இயற்றியே வைத்துள்ளார்
அவற்றை மறுமுறையும் அலசாமல் இன்றுள்ள
சுவர்ப்பற்ந்த புழுதிகளை துடைக்கவிங்கே குழுமியுள்ளோம்
களித்திருக்கும் பெருநாளின் காலையிலே பலருறைத்த
புளித்தவற்றை மீட்பதனால் புறப்படுமே சிறுதாக்கம்
கண்டனங்கள் தெரிவித்தால் கடுங்கோபம் நிலைகெடுக்கும்
கிண்டல் குதர்க்கங்கள் கீழ்மைக்கு வித்திடலாம்

எனவே

சமூகத் துயர்படிந்த சாம்பற் புழுதிகளை
எமதுகவித் துவாய்கொண்டும் எடுத்தெறியக் கூழியுள்ளோம்

கவித்துவம் இருந்தபோதும் கரிபோர்த்த மணிக்கல்போல்
தவித்திருக்கும் நம்பிளைய சமுதாயக் கவிஞர்களைக்
'கவிதைச் சரம்புலம் கதிருமிழுச் செய்கின்ற
தவமொன்றை வாளெனாலியில் சாதித்து வருகின்றோம்
கரிநீக்கி முகம்வெட்டிக் கையில் எடுத்தபின்னர்
இருள்நீக்கக் கலசவச்சி ஏறுகின்ற வைரமிலை
கவிதையெனுங் கோபுரத்தே கண்சிமிட்டும் நான்கு
கவிமணிகள் இன்றுங்கள் காதிருளை அகற்றுவார்கள்
வாலியம் இவர்தம் வரலாறாய் இருப்பதனால்
வேலினதும் வாளினதும் வெங்கூர்மை சொல்லிலுண்டு
போலிகளை நீக்கப் புறப்பட்ட கடமையதால்
சீலமிகும் மார்க்கத்துச் செம்மை தெரிப்பதுண்டு
ஹஜ்ஜின் நிழலிலிவர் அரங்கேற்றும் கவிக்காற்றை
மெய்ச்சவாசம் கொள்ளுதற்காய் வேண்டுகிறோம் நேயத்தே.

கி.ஒ.கூ.தா. முஸ்லிம் சேவையில் நொடர்ந்து நான்காண்டுகள் திடம் பெற்ற
'கவிதைச்சரம்' எனும் கவிதைப் பட்டஞையின் இளம் கவிஞர்களால் நடத்தப்பட்ட
கவியரங்கத் தலைமைக் கவிதை - 1992.

விருது

களமில்லா வேதனையாற் கற்பனைகள் பூட்டி
எழுதாது இரண்டாண்டு இருந்தேன்.
பலரும்
சரக்கில்லாக் காரணத்தால் சாய்ந்தான் எனவாய்க்
கரித்து ‘பலாய்’ கழுவிக்
கண்டால் நகைத்தார்!

எதிர்பாரா நாளில் எனக்கு விருதும்
புதியதொரு பட்டமும் பொற்கிழியும் என்றுசெய்தி!

ஜயம் எனக்குள் அரும்பியது.
இற்றைவரை
செய்த எழுத்தும் சிலவே.
அதற்காய்
விருது பெறுவதெனின் மையநானும் வெட்கம்.
நறுங்கதைகள் முப்பதுவும்
நாவல் இரண்டும்
முதிர்வாய்க் கவிசிலவும் மூன்றுநால் மட்டும்
பதித்துள்ள என்னைப் பரிசுக்குத் தேர்ந்தாரா?...
வாளனாலியில் பத்தாண்டு வாடுக்கை.
மேடைகளில் மானிடத்தைப் பாடு
வளர்த்த அரங்கங்கள் நூறுதொடும்.
மொத்தம் நுழைந்தில் விலக்கியத்தில்
மோர்குடித்த ஆண்டுகள் முப்பத் திரண்டே.
சிறுகதையின் மேன்மை சிறந்ததென்றார்.....

ஆனால்
விரிவுரைப்போர் என்னை விமர்சனத்தில் வெட்டுகிறார்.
நாவல் துறையிலுமென் நாமம் குமட்டுமாமே!
தீவுக் கவிஞர்களைச் சீண்டும் அகிலாண்டார்
என்றன் பெயரை இழுக்காத சப்பாணி!
இந்தவகை ஏழை எனக்கேன் பரிசெல்லாம்?
சாலை பிடிக்கவில்லை சாகித்தியக் கூடதிலும்.
ஞானமில்லை என்னைப்போய் நான்பீத்திக் கொள்ளவுமே.
பத்துக்கும் மேலே படிப்புமில்லை.
வாலொன்றும் இல்லை.
சொத்துச் சுகமுயில்லை சொந்தஅச்சுக் கூடுமில்லை.

தெள்ளிதாய் ஒன்றும் தெரியாத மக்களினினும்
பல்கலை வேந்தனெனப் பல்லினிப்பும் வாராது.
எந்தத் தகுதியுமே இல்லா எனக்குப்போய்
மந்திரம்போல் ஈதென்ன மந்திரியார் செய்தார்?...

இனியேனும் யாதும் இயற்றட்டும் என்று
நினைத்தே விருத்தனை நீட்டுகிறார் என்றமைந்தேன்.

யார் யாரோ ஏதோ அரற்றிக் குழுறினராம்.
பேரெனதை வெட்டப் பெருத்த சமராம்.
அவனுக்கு நானாசன் அஃதறியா திஸ்கே
அவனுக்கேன் பட்டமென்போர் ஒவிய மயங்குதலும்
போன்முறை இல்லை பொறுத்திருந்தேன் இம்முறையும்
வீணாகிப் போனதுவே வேண்டாம் அடுத்தமுறை
ஈவதெனில் இக்கணமே ஈகவெனக் காந்துதலும்
சாபமும் பெட்டிழனும் ஷஷ்தானும் கூழிப்
பெருகி மகாப்புலமை பேதிகொள்ள
நானோ விருதைச் சவீகரித்து
வீடுவந்த வேளை -

கடன்கொடுத்த ராஜாமார் கைகொடுக்க ஒன்றும்
உடன்பிறந்தோர் நாமிருக்க உன்னைமட்டும் எங்கங்
விதித்தார்கள் என்று வினாத்தொடுக்க ஒன்றும்
முதியவர்கள் நாமிருக்க மூன்று வயதாகா
உனக்களித்த போதே உடன்மறுத்துச் சீசீ
எனக்காகா தென்றாயா என்றறுக்க இன்னொன்றும்
உன்னைவிட நாமே ஒழுங்கை முடுக்கெல்லாம்
பம்மாத்துச் செய்து பரிமளித்தோம்
ஆனால் விருதுனக்கா
என்று விழம்கக்க ஒன்றும்
வருமினாய் பாதமென்று வம்பளக்க வேறொன்றும்
நேயர் விருப்பம் நிறைய எழுதுவோரும்
வாயோசை ஈவதற்காய் வானொலிக்குப் போவோரும்
சங்ககாலம் தொட்ட சகலநால் விற்போரும்
எங்களுக்குப் பட்டமெப்போ தென்றரிக்க மற்றொன்றும்
குரியனாய் நீயும் சுடர்ந்திருக்க உன்னிலைமை
தாரகையா என்று தலைவெட்ட வேறொன்றும்
ஷவியில் உன்னைச் சிதைப்பதற்காய் அப்பீல்கள்
ஆவியிருக் கொண்டதென் றாய்வொன்றும் என்றபடி
வீட்டைச் சுழற்றி வியுகக் கியுபலவாம்!
காட்டை நினைத்தேன் கணம்!

பொன்னே முஹர்ரம்

நம்பிக்கை வைப்பின் நடைபெறாத தொன்றில்லை
நம்பென்று கூறி நலிந்திருந்த மாந்தர்க்குப்
பண்பினொரு மார்க்கம் பரசளித்தான் ஏகனவன்
மண்குத்தோர் யாமோ மகிழ்ந்து மழியெடுத்தோம்

உள்ளும் புறமுமலாம் ஓன்றேபோல் தூய்மைபெறின்
சொல்வினைக் காலன்றும் சூழாது துன்பநெடி
சொல்லால் வினைகளால் சூழாதேல் துன்பநெடி
எல்லார்க்கும் சொர்க்கமென்ப தேற்றெடுத்தோம் ஓர்காள்கை

மேலிருந்து வந்திந்த மேதினியிற் சின்னாள்கள்
காலமர்ந்து மீண்டும் கடுகுவது மேல்வீடே
மேலிருந்து வந்திருந்து மீண்டுமேவன் செல்கையிலே
வாழ்த்துரைப்ப தோர்ந்தரகா வான்சுவன மாவெம்மை?

சொர்க்கந்தான் செல்லுதற்கும் துர்ந்தரகே செல்லுதற்கும்
நிற்பதெலாம் நம்செயலே நீணும் சரிதையிது

சொர்க்கத் தெமைப்புகுத்தும் தூயதாயிப் பாட்டைத்தனைக்
கற்பிக்க வந்ததுதான் கண்ணியத்தின் :தீன்மார்க்கம்

அம்மார்க்கப் பஞ்சாங்கம் ஆதியடி வைக்கின்ற
செம்மாதம் கீஃதோர் தியாகத்தின் சான்றாம்.
முதலாம் முஹர்ரத்தே மூண்டவைச் சோகம்
பதைக்கச் செயுமெம் மனம்

வழிவழி யாகவே மனிதருக் காகவே
அழகிய சரித்திரம் அமைந்ததோர் மாதம்
அடுக்குகள் பலவாய் அற்புதம் இயற்கையாய்த்
தொடர்புகள் கொண்ட தூயதோர் மாதம்
நபிமார் வாழ்வில் நடந்த சீர்மைகள்
செறிந்ததைப் போலுமோர் தியாகமும் சேர்ந்தது
எத்தனை இனிமைகள் இருந்த போதிலும்
நித்திய சோகமாய் நிலைத்த தியாகமாய்
மானுடம் திகைக்கும் வகையிலோர் வீரமாய்க்
காணுவோம் ஓன்றையும் கர்பலாக் களத்திலே

கிலாஃபத் தரசின் கீர்த்தியை மேன்மையை
வளர்க்கும் நெஞ்சினால் வள்ளலின் பேரர்
கூழ்ச்சியின் திறனைத் துளியறி யாது
கூழ்ந்தவர் தடுத்தும் துணைக்குச் சிலருடன்
க'பா நோக்கிக் குடும்பமாய்ச் சென்றனர்
ஆபத் தாங்கே அடர்ந்து நின்றது

மிகச்சிறு துணையுடன் வெளிச்செலும் வழிதனில்
மிகப்பெரும் படைவர வீரமாய் மோதினர்

அடங்கிப் பணியும் அழிவிலும் போரில்
மதிதல் நலமென மனத்தெடுத் தெதிர்த்தனர்

கபடமே இவர்தமைக் கர்பலாக் களத்திலே
சபலத் திறமையால் சாய்த்து மறைத்தது
அந்தக் கொடுமையின் அராஜகக் கீழ்மையை
எந்தச் சொல்லுமே இயம்புதல் கடினமே

ஆயிரக் கணக்கிலே அசைந்தவாள் வேல்கள்
நாயகப் பேரராம் நன்மையை வீழ்த்தின

யாவரும் மதிந்தனர் அண்ணவின் வாரிசோ
ஜீவி மரணச் செந்நீர் புரண்டனர்
தாக வரட்சியில் தனியராய்க் கிடந்தனர்
தாகம் தாகம் தர்மத்தின் வேட்கை

வில்லால் உடம்பில் விளைந்த நதிகள்
எல்லாப் பிணாங்களின் கிடையிலும் தனியராய்ச்
செல்வாக் கிழுந்த சித்திர வதைகள்
விடாயைத் தீர்க்க மெதுவாய் நோவுடன்
நதியின் புறமாய் நகர்ந்தனர் ஊர்ந்து
மீண்டுமோர் அம்பவர் மேற்செல விடாதே
கூண்டாய் மறித்தது குழந்தையை எடுத்தனர்
அணைக்க முயன்றனர் அம்பான்று வந்து
பிணமாய்க் குழந்தையைப் பிடுங்கி ஏறிந்தது

மாண்டதும் குழந்தையை மடிமேற் கொண்டு
வேண்டினர் பிரார்த்தனை விண்ணைப் புகழ்ந்தனர்
மற்றுமோர் குழந்தை மன்னைல் தவழ்ந்து
குற்றுயிர் ஹாஸைனைக் குலவிட வந்தது
பாய்ந்துரு வாளார் பச்சிளாங் குழந்தை
ஆய்ந்தெறி பட்டதே.... அழுதனர் ஹாஸைனார்....

எதிரிகள் சூழ்ந்தனர் எம்மறும் ஹாஸெனை
வதைத்தனர் தாக்கினர் வாள்களால் அரிந்தனர்
தலையைத் துணித்தனர் தனித்தவல் வடல்மேல்
பலமுறை குதிரையைப் பட்டத்திச் சிதைத்தனர்

இந்தக் கொடுமையின் எல்லையை இயல்பைச்
சொந்த மாக்கிய சுடராளி முஹர்ரமே
சோகமும் தியாகமும் தோளாடும்
ஸயும் சீற்பபை எவர்மறப் பாரே?

இ.ஓ.ப.கூ.தா. முள்ளிம் சேவை - 1992.

பட்ட துயரினிப் போதும்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயிந்தப்
பாவிகள் இன்னும் நினைக்கவில்லை - தீ
சட்ட பிறகுமோர் சூடோ சுரணையோ
தோன்றவில் வைந்தும் தீண்டவில்லை

நட்ட நடுக்கடல் செல்லும் பொழுதிலே
நாவாய் உடைபடும் தீமையைப்போல் - அன்று
விட்ட குறைவைத் தொட்டுத் தழுவியே
வேறு யயனைத்தில் மாறிவிட்டோம்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயிந்தப்
பாவிகள் ஒன்றை நினைத்திருந்தால் - வெறும்
சட்ட சுடுகிற சாக்கில் அடுப்புக்குள்
சாத்திநும் முனையைப் பாய்குவமா?

பட்ட துயரினிப் போதுமென்றே யிந்தப்
பாவிகள் ஒன்றை நினைத்திருந்தால் - நமை
எட்டி உதைத்திடும் ஏமாற்றுக் காரணின்
ஸ்ரபி லாக்காலைப் பற்றுவமா?

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயிந்தப்
பாவிகள் ஒன்றை நினைத்திருந்தால் - உச்சக்
கட்டத்துப் பேச்சிற் கலவாது பந்தழிக்
கராமத்தின் பின்னே அலைகுவமா?

:பா:பாவின் பின்னே பயின்ற பலர்பினர்
பக்குவம் கொண்டாரம் இல்லாத்திலே - இங்கே
மாபாவி ஆக மனிதனின் பின்னேநாம்
மந்திரம் ஓதிடப் போவதுவா?

காலம்பொய் யாது கடல்தாண்டி வந்திங்கே
கைநிறை யக்கொண்டு செல்லுகின்ற - பா
ஜாலத்துக் காரரின் ஜாலம் தெரிந்ததால்
சதமொன்று மில்லாக் கராமத்துக்கள்!

மாபெரும் அற்புதும் மாமறை வாழ்கையில்
மாநிலத் தேத்தா வேற்புதும் - வீண்
சாபம் தொடர்வதை ஜாஹிலிய் யத்துக்கள்
சன்று பகர்வ தறிகுவமா?

மன்னில் துயரினிப் போதுமென் ரேநாங்கள்
மனதில் திடமாய் நினைத்திருந்தால் - அவி
ஜீன்னாவின் நாட்டில் வறுமையும் நேய்களும்
தீரா நினையில் ஜனாபிவரேன் - இந்தப்
புண்ணாகி நிற்கும் புலிக்காட்டில் காட்டுவர்
புச்சாண்டி என்றே தெளிந்திருப்போம்

மன்னில் துயரினிப் போதுமென் ரேநாங்கள்
மனதில் திடமாய் நினைத்திருந்தால் - காத்து
நன்னூவோர்க் கீடும் றபரிஸ்ட்டாம்ப் ளீஸ்லீமும்
நஞ்சென்றே நன்றாய்த் தெளிந்திருப்போம்.

பாரில் துயரினிப் போதுமென் ரேநும்மோர்
பக்குவ மாக நினைத்திருந்தால் - தத்தம்
ஊர்விட்டு வந்துள்ள ஊமை அகதிகள்
ஒருசொல்லும் லீல்லா தழகையிலே - பல
கார்விட்டி ரங்காத கஞ்சப் பிரபுக்கள்
கராமத்திற் செல்வம் கரைப்பதுமேன்?

பாரில் துயரினிப் போதுமென் ரேசெல்வர்
பாசம் மிகவே நினைத்திருந்தால் - நோன்பு
நேரில் வருமட்டும் ஏழையைக் காணாது
நேரம் கடத்திப் பதுங்குவதேன்?

நோன்பினி நாளையே வந்துவி டும்வீதி
தோறும் குமர்கள் சிறுவரைக்கைக் - கொண்டே
ஆண்களும் பெண்களும் ஆயிரம் நேரணி
அமைத்து வலம்வந் தழுப்போகிறார்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயெங்கள்
பணவங்கி யாவும் நினைத்திருந்தால் - மறைச்
சட்டப் படுதங்கள் ஸக்காத்தைக் காவிச்
சனங்களின் வீடுபோய்க் கையளிப்பர்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயிந்தப்
பம்மாத்துக் காரர் நினைத்திருந்தால் - வீதி
தோறும் சகோதரர் ஏந்தி அலைவதைத்
தாய லீல்லாமல்ல என்றறிவார்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் ரேயிந்தப்
பாவப்பட் டார்பணம் நினைத்திருந்தால் - உலகில்
எத்தனை யோநூற்றாண் முன்முன்ன மேநாங்கள்
எடுத்தெறிந் திருப்போமே ஏழைமையை

மனிதனி ஓள்ள மிஞக உணர்வினை
 மாத்திரங் கொண்டுநாம் வாழுவது - காஃபிர்
 எனப்படு வோர்வாழும் வாழ்க்கை எனவல்லான்
 இல்லாததை இங்கே அனுப்பிவைவத்தான் - அதைத்
 தினமோதிப் பாடும் திருமறைக் கூட்டம்நாம்
 திரும்பவும் காஃபிர் உணர்வுடனே - பிற
 மனிதரைப் பார்க்கிலும் வேற்றுமை இல்லாமல்
 வாழுதல் கொண்டுகீழ் போகுவமா?

வாழ வழிதேஷ் வள்ளல் எனைநாடு
 வாசலில் ஓரெழை யாசிக்கிறான் - அந்த
 ஏழை மனிதனை யானிந்த வள்ளலோ
 இல்லைவாப் பாவென் றனுப்புகின்றேன் - அவன்
 வாழ்க்கை நடத்த வழிதூரும் வேலைக்கு
 வட்டிக்கு வாங்கித் தொடருகின்றான் - அட
 வாழும் துயரினிப் போதுமென் றேயிந்த
 வள்ளலாம் நானும் நினைத்திருந்தால் - பின்னர்
 வாழுதே இல்லாமே வட்டித் தேவென்று
 வாய்ச்சால் அரற்றியே வாழ்குவனோ?

நாயக வாழ்க்கையை நம்பும் விதமாக
 நாடோறும் புமியில் சொல்பவன்றீ - ஆனால்
 காயத்தால் எவ்வொரு காரியம் இன்றியே
 கள்ளத் தனத்திலே வாழுகிறாய் - கேட்டால்
 நாயக மாய்நான் பிறக்கவில் லலபிள்ளர்
 நபிக்களாப் போல்வாழுல் சாத்தியமா - என்று
 ஞாயங்கள் பேசி நடித்து மறுபடி
 நாயக வாழ்வைப் புகழுகிறாய்

பட்ட துயரினிப் போதுமென் றேமகாப்
 பாவியே நீயும் நினைத்திருந்தால் - உன்
 சட்டைக்குள் கட்டையே பற்றி ஏரிவதைச்
 சாதா ரணமாய் உணர்ந்திருப்பாய்

வறுமைநம் மோழிங்கே வாழும் வரையிந்த
 மண்ணைல் நமக்கோர் விழவுமில்லை - இந்த
 வறுமை இருப்பது வல்லான் விருப்பென்று
 மாறாய்ப் பொருள்கொண்டு விம்முகிறோம்

வறுமை இறைக்கு விருப்பம் எனச்சொல்லி
 வறுமை உலவத் துணைபுரியும் - எந்தச்
 சிறுவனைக் கண்டாலும் ஓட்டிவிட தேநாங்கள்
 வறுமை களைய உழைத்திருப்போம்

வண்டிலின் சில்போலும் வைய நிகழ்ச்சிகள்
 மாறுபட்ட தேவரும் என்கிறார்கள் - அன்று
 சண்டித் தனமிட்ட ஜாஹரிலிய் யங்களும்
 சந்திக்கே மீண்டும் வருகின்றன - எங்கள்
 மண்டையில் வெட்கமும் மானமும் ரோஷமும்
 கடும் சுரணையும் சேருமட்டும் - நாங்கள்
 பண்டைய நாள்களில் பட்ட துயர்களைப்
 பாலிக்கப் போவது பச்சையுண்மை.

மேமை , கல்பிட்டிய - 1993

நறுக்குத் தமிழின் நஜீம்

சொந்தத் தொழிலிழந்து தோள்வளர்ந்த இடம்பெயர்ந்து
வந்த புதுநிலத்தில் வயிறுபல காக்கவேண்டி
அந்நியர் தொழில்புரியும் அகதியைப்போல்
தங்கத் தமிழ்கற்றேன்
தங்கியதால் எழுதலுற்றேன்
எழுதும் கணவிடதொன் எண்ணிந் நகர்வந்தேன்.

சமாச்சாரம் தெரியாதான் சந்திக்கு வந்ததேபோல்
அமாவாசை வெளிவந்த அழகேபோல்
நானும்
வகவப் பெளர்ணமிக்கு வருகைதந்த நேரத்தே
தகதகக்கும் ஜந்தாறு தாரகைகள் கண்ணுற்றேன்.

வந்தஅமா வாசசையனை மணிவைரும் ஆக்குதற்காய்ச்
சொந்தநலன் துறக்கும் சுவையான நிறைவான
அந்தவின் மீன்களிடை
அகத்தியக் கட்டையனாய்
இந்தவின் மீன்ஹூஸைனார் இருப்பதையும் மனம்பதித்தேன்.

கடலை அடக்கித்தன் கமண்டலத்தில் அதுகுடித்த
அடவிழுனி அகத்தியனா அளித்தான் தமிழுள்ளு
எனக்குளொரு சந்தேகம் ஏற்பட டிருத்ததுண்டு
ஆனால்
புவனமிதைக் குடித்துவிட்டுப் புதுக்கவிதைத் தமிழளிக்கும்
யவன அகத்தியனாம் நஜ்மிவனைக் கண்டபின்னார்
சந்தேகம் மாறியது சம்மதமும் ஆகியது
அந்த வரலாறே அரங்கேற்றம் -
“பனித்தீ” யாய் .

மேமனவன் தாடியலாம் மெய்க்குலுக்கும் பழமங்கள்
வாமனனின் மீசையல்லாம் வகைவகையாய்ப் பழமங்கள்
எழுகணேஷன் சைகைகளால் எடுத்தெறிவான் குறியிட்டை
வாழூநகர் ஹாஸைனிவனோ வார்த்தெறிவான் விழிகளாலே
பாலகிருஷ்ணன் சீவப்பெழுத்தில் வளர்த்துவரும் முற்போக்கை
நாலம்யான் பச்சையிலே நறுக்கிவைவப்பான்
தாளிம் அஹமதுவில் தாய்மைத் தமிழ்நிலைவும்
நாகூர் கனியிடையே நடப்புத் தமிழ்விரவும்.

நஜ்முல் ஹாஸைனிட்டதே நறுக்குத் தமிழ்வினையும்
திதான் நஜ்மிவன் என்னுள் புகுந்த கதை

நட்டக் கணக்கில் நடமாடும் கலைஞர்க்குப்
பட்டங்கள் தந்து பரிசுளிக்கும் காலமிது
சிலர்
பட்டத்தைப் பெற்றுபின்னர் பலமாகத் தலைவீர்களை
கொட்டங்கள் போடும் குறுங்கதைகள் ஏராளம்
அதனால்
நமதின் வமைச்சுக்கு நல்லதோர் விண்ணப்பம்.

பட்டம் கொடுக்கும் பகட்டான விழாவைப்போல்
கொடுத்த
பட்டம் எடுக்கும் பர்ளான விழாவும் வேண்டும்.

இவ்வாறு சில்லோர்
விருதுகளைக் கேட்டு வீதிவரும் இலங்கையில்தான்
பொறுமை விருதுகொண்டு பூரிப்பாய் எழுதுகின்றான்
நஜ்முல் ஹாஸௌனன்னும் நாகரிகக் கவிஞரிவன்.

புவிபிறந்த போதியேயே பிறப்புப் பதிவினிலே
கவிஞரென்று அச்சுத்துக் கழுத்தறுக்கும் குழந்தைகளே
மலிந்துவிட்ட இந்த மகத்தான இலங்கையில்தான்
மெலிந்த புகழோடு வீற்றுள்ளான் இக்கவிஞர்
புகழில்லாம் இறைவனுக்கே போகட்டும் எனும்முஸ்லிம்
மகனாக வாழ்கின்ற மகத்துவத்தால் இவன்புகழில்
நாட்டமே கெர்ஸனவில்லை நடிப்பும் பழகவில்லை
கூட்டங்கள் சேர்த்துக் கும்மாளம் போடவில்லை
அடியாட்கள் வைத்தியக்கம் ஆரம்பம் செய்யவில்லை
அதனால்
நெடுங்காலம் இலக்கியத்தில் நிலைத்திருக்கும் வேர்கொண்டான்.

கவிஞரெனில் சோம்பேறிக் கடலேயென்றும்
கவிஞரொரு பொய்புனையும் கற்பனா வாதியென்றும்
கவிஞரெனில் ஏழைமையின் கர்த்தா என்றும்
கவிஞரெனக் கணக்கெடாது கண்மூடி வாய்கிழிக்கும்
சமூகம் தெரியாத துரித்திரங்கள்
கவிதையைம் மார்க்கத்தில் கலந்ததென்றும்
கவிதையைம் இரத்தத்தில் கரைந்ததென்றும்
கவிதையைம் எண்ணத்தில் கனிந்ததென்றும்
கவிதையே மொழிவானிற் கலசமாய் ஆனதென்றும்
வரலாற்றை எதிர்நாளில் வைத்திருக்கும்
திறமையைக் கவிஞரே தேக்கியுள்ளான் என்றும்
தெரியட்டும் உண்மைகளை தெளியட்டும் சிறக்கட்டும்.

மேலாய் நிலைப்பாட்டை மெய்ப்படியாய் நிலைநாட்ட நாலறிவுக் கவிஞர்கள் நம்பிடையே வரவேண்டும் நம்பினோம் எத்தனையோ நடமாட்டக் கவிஞர்களை வெம்பிப் பழுத்தார்கள் வெறும்பிஞ்சில் பெரும்பாலோர் பற்பலனாய் நெட்டைக்களைப் பகலிரவாய் நம்பியதால் கற்பணனக்கும் எட்டாக் கவலைகளை நாமடைந்தோம் ஆனாலிக் கட்டையனை நம்புகிறேன் கவிதைக்கும் களத்துக்கும்.

பனிபோற் குளிருமிந்துப் பகலிரவுத் தாரகையான் அநீதிகள் கண்டபோதோ அக்கினியாய் மாறுவதால் பனித்தீ என்னுமொரு பட்டப் பெயருமுற்றான் தனது நூலுக்கும் தந்துள்ளான் அப்பெயரே.

நற்கவிதைச் சுலவசுர்கள் நாட்டனிலே வாழுமட்டும் பற்றுறுதித் தோழர்கள் பக்கத்தே நிற்குமட்டும் சொல்வளத்து ஹ்ராஸனுக்குச் சுகமான நெடிதான் வெற்றிகளே குவியுமென வாழ்த்துகிறேன் வாழ்த்துகிறேன்.

(நஜம் = விழன்மீன்)

நஜமுல் ஹ்ராஸனின் 'பனித்தீ' கவிதைநூல் வெளியீடில் - 1993.

மானுடம்

நானிலமும் அழிந்துபட்ட பாலை மண்ணில்
நானிலத்தை உருவாக்கும் வள்ளல் வந்தார்
மேனிதனை உலகுக்காய் உருக்கி வாழ்ந்தார்
மேனிலையை யாவர்க்கும் பங்கு வைத்தார்
தாழ்நிலத்துப் பாதாள நரகம் சென்றோர்
தடையின்றி விண்ணுயர ஆக்கித் தந்த
ஏணியினை நாம்பற்றி ஏறு கிண்றோம்
எம்மிரைவன் மேனின்று வரவேற் கிண்றான்

மதுச்சது மங்கைகாலை வஞ்ச மாதி
மாமாமாப் பாதகங்கள் செய்த மாந்தர்
எதுந்தி என்பதனைக் கண்ட பின்னர்
எரியினிலை அவைவிட்டார் ஏறு கிண்றார்
சதிவேலை செய்திருந்த வைத்தா னின்று
தன்கொடிய அரசாட்சி சாய்ந்த தாலே
புதியவனாய் எதிர்ப்புகளைப் பூட்டு கிண்றான்
புண்படுவான் நிச்சயமாய்ப் பொழிந்து போவான்

நாயகமும் நம்மிடையே இலாரே யாகில்
நம்மிலையைச் சுற்றெண்ணிப் பார்ப்போ மாக
தாபின்றி அறிவின்றி இல்லா ஸின்றிச்
சகோதரரோ இனசனமோ பொறுப்போ இன்றி
ஆயிரத்துச் சாதியராய் ஆண்மை குன்றி
ஐம்புலனும் தீயந்தமிழிந்து பாலை போலும்
பேய்களை வாழ்ந்திருக்கும் நிலையை இன்று
பெற்றிருப்போம் பெரும்புவியில் மேன்மை ஏது?

தானமைத்த மானுடனே தொலைந்து போகும்
சரித்திரத்தைப் பார்த்திருந்த மேலான் அன்புக்
கோனிவரை அனுப்பியவன் கோலங் காட்டித்
குகையிழுத்துக் குவைகுவையாய் அறிவு மூட்டி
வானவரை யுந்துணைக்கு வைத்து விட்டான்
வள்ளலவர் மாண்புதனை விள்ளாற் போமோ
மானுடனின் இலக்கணத்தைக் கொள்ளா விட்டால்
மானுடராய் நாமிறக்கப் போவ தில்லை.

மேன்மை உலகில் மிளிர்ந்திடவே செய்யும்!

பாலைக் கதிரொளியில் - நிலம்
பாழாய்க் கரிந்த பரட்டை உணர்வுகள்
குலைத் தரித்திருந்த - அந்தச்
குனிய மானுடத் தொல்பொருள் பூமியில்
கோலப் பனிவிளாக்காய்த் - திருக்
குர்ஷுன் ஒளிதந்து கூட்டிய கூல்களில்
பாலைப் பொழுந்தக்கி - இந்தப்
பாரினில் மேன்மை படரப் பிறந்தவா!

உச்ச நிலைமைதனில் - பாலை
ஊரிற் கொடுமை உலாவந்த தாலன்று
நற்செய்தி ஆங்களித்தீர் - மற்ற
நானிலும் தம்பில் நலிந்தவர் கண்டிதைப்
பிறகென் றடைவுரென்றே - நல்ல
பெண்ணுக் கொருசால் பெரிதாகும் ஆனுக்கோ
அச்செய்தி போதுமென்றே - ஆனால்
ஆடவர் பெண்டிராய் ஆயினர் புவிதில்.

குர்ஷுன் மறையுரையாய் - வாழ்ந்த
கோனே அகிலத்தின் கோட்பாடே மேலானின்
வர்ணத் துறைவிடமே - இந்த
வையகத் துன்பை வழித்தெறிந் தின்பத்தை
நிர்ணயம் செய்தவரே - எந்தம்
நீள்வழி செல்கையில் நிட்டுர மாய்வந்த
விரக்குப் பொதிகளையும் - இன்று
சேர்த்தே நடக்கிறோம் சிந்தையி லேவலி.

மன்வின் சிறக்கவென்றே - இந்த
மாநிலந் தோன்றி மகிழைகள் சேர்த்திட்ட
கண்ணின் மணியொளியே - இரு
கண்ணும் குருடெனக் காலம் அழிக்குமெம்
பண்பை அறிந்துமது - மனம்
பாலையில் முள்போல் பதைத்து வியர்ப்பதை
எண்ணும் பொழுதிலைல்லாம் - இப்பேர்
இவனியின் மாந்தரை என்னென் றுரைப்பது?

பெண்மைச் சுதந்திரத்தை - நீங்கள்
பெற்றளித் தேகிய பின்னர் கொடுமைகள்
மன்னிற் பெருகினவே - அவர்
வாய்த்த சுதந்திரத் தைப்பிழை யாக்கினர்

எண்ணிச் சிவக்கிறதே - மனம்
இயம்பும் திறமை இயலா நிலையினில்
பெண்டிருள் நல்லாராய் - உள்ள
பேழூகள் தேடிப் பயணங்கள் மேற்கொளும்.

தியாகக் களத்தினிலே - மார்க்கச்
செகம்புகழ் வீரச் சுவர்க்கம் அடைந்ததன்
மயலுறு சோதரனின் - நல்ல
மாண்புக் குருதியும் மார்மேல் உலருமுன்
பயந்து மறைமறந்தே - இவன்
பாய்ந்து மலர்வானா பாவியாய்க் கொன்றானின்
புயம்படச் சூக்கின்றான் - இந்தப்
போலிகள் கண்டுளம் புண்கள் புரைக்குமே.

தாய் மலர்களினால் - மேன்மைச்
சொர்க்கம் திறபடச் சொல்லிப் பலவழி
ஆயத் தருளமுதை - எமக்கு
ஆர்வத்துத் தேனுடன் அன்றே பருக்கிய
தாயிற் சிறந்தவரே - தொட்டில்
தரணியின் மீதமைத் தாக்கும் கொடுமையை
நோயிலை என்றுரைப்பின் - பின்னர்
நோயே திதனை நொருக்கும் வழியென்ன?

மறைவழி செல்பவரை - ஈண்டு
மாய்க்கும் எதிரியாய் மாயைகள் உள்ளன
உறிஞ்சும் கொசுக்களையும் - நாம்
ஓங்கி அடிக்கையில் உள்ளத் தவற்றையே
நிறுத்தி அடிக்கின்றோம் - இனி
நேரா திருக்கவெம் நேரிலம் மாயைகள்
பொறுத்துப் பொறுத்திருந்தே - இந்தப்
புமியை ஆண்டவெம் புமனச் செம்மலே!

கொல்லன் உலைக்களத்தில் - பாவக்
கூவல் துருத்தி கொடுத்தவக் காற்றுடன்
மெள்ளக் கனல்பிறக்கும் - இடை
மேவி இரும்பது மேனி பழத்திடும்
கொல்லன் இரும்பெடுப்பான் - ஆசைக்
கொல்லனின் ஓங்குகை கொண்டதோர் கத்திக்கும்
கொல்லனின் பட்டடைக்கும் - நடுக்
கொள்ளும் இரும்பாய்க் கொலைப்படு வானிவன்!

சாந்தால் மெழுகியிவர் - தந்த
சாத்திராங் கள்பல சாழியள் மூழிமுன்
போந்த கதையளப்பார் - இனிப்
போகும் வழியினைப் பூட்டித் தடுப்பரே

ஈந்திலைப் பாய்துயின்றே - எம்மை
ஈடிலாப் பஞ்சகணை ஏற்றத் துடித்தவா!
மாந்தர் நிலைகாணின் - உந்தம்
மாண்புயர் தூய மனமே பதைத்திடும்.

நாயன் ஒருவனென்றும் - இங்கு
நாடக மாந்தர் நரம்பொன்று தானென்றும்
ஓயா துரைத்ததன்மேல் - நீங்கள்
உலகிதில் வாழ்ந்ததோர் உண்மை மறந்திவர்
தேயம் மொழியினத்தால் - பல
தேவைகள் கூறித் தெருவுக் கொருந்தி
ஆயத் தொடங்கிவிட்டார் - இனி
ஆசை நெருப்பில் அழிவது திண்ணனமே.

மண்ணால் படைக்கப்பட்டான் - என்ற
வார்த்தையின் உண்மை மனங்கொள் மாட்டாது
விண்ணெணலாம் பொய்தானென்ற - மேலை
விஞ்ஞானத் தானின்றவ் விஞ்ஞானச் சுட்சமம்
மண்ணில் மனுக்குலத்தின் - வல்ல
வடிவுக் குயிரனு வாய்ந்துள உண்மையை
முன்வைத் திருப்பதனால் - அந்த
மூத்த மறையின் முடிச்சை வியக்கிறான்.

நுப்பத் தறிவையெலாம் - தன்னுள்
நுழைமுத்த திருமறை நூற்றுக்கு நூறான
அற்புதம் என்றுதந்தும் - இவர்
ஆகா வெனப்புகழ்ந் தாற்றுவ தின்றியே
அற்பத் தனமெடுத்தார் - இனி
ஆயிரம் வேதம் அடுத்தும் பயனில
சொற்பத் தொகையின்றே - உங்கள்
தூய வழியில் தொடர்ந்து மிளிர்கின்றோம்.

சமூக வயற்பரப்பில் - மறைச்
சந்தையில் வாங்கிய தந்தக் கலப்பையைச்
சமந்தே உமதுமதும் - உயர்
தூய விதைகளைத் தூவியும் கோடைதான்
அமைந்த கொடுமையினால் - இங்கே
ஆகும் அறுவடை அற்றுல மாக்களும்
கமத்தை விடுத்தனரோ - இந்தக்
காட்டு வயல்களில் காஞ்சிரம் பூக்குமே?

கல்விப் பெருந்தகையோர் - கொடுங்
காட்சிகள் கண்டு கணையத் தொடங்கிழில்

சொல்லில் வழக்கவொணாப் - பல
சொல்லி அவர்தமைத் தோற்றிடச் செய்குவர்
முள்ளின் செருப்பணிந்தே - இந்த
மூர்க்கத் தலையில் முகமும் மறைத்திவர்
அல்லற் படுவதனால் - எனை
அன்பால் அணைத்திட யாரும் இவணிலர்!

இஸ்லாம் எமதுவழி - எம்மை
ஏய்த்துப் பிழைப்பவர் ஏராளம் வாழ்ட்டும்!
இஸ்லாம் எமதுமொழி - இதை
எம்மிடம் கற்பவர் என்றும் ஓளிர்ட்டும்!
இஸ்லாம் எமதுடலே - பகை
எங்குமோர் பாகம் இடுக்கிக் கழக்குமேல்
இஸ்லாம் துடித்துவிடும் - அதன்
எதிராலி எம்மில் இயற்கையாய்ச் சேர்ட்டும்!

பாரின் கொடுமைகளை - நிதம்
பார்த்தெம் மனங்கள் பதைக்கையில் உடம்பத்தின்
வேரென நின்றவரே! - நீங்கள்
வேர்த்துக் கலங்கும் விந்யத்தைக் கண்டுநாம்
சீரிச் சிலிர்க்கின்றோம் - இன்னும்
சீரிய நல்வழி சென்றிடற் கெம்மவர்
கோரி கிறைஞ்சுகிறோம் - வல்ல
கோனை உலகைக் குறைவறத் தந்தானை.

மீளாத் துயில்கொள்ளும் - மாந்தர்
மீலாது வந்தால் விழித்துத் துயில்கொள்ளும்
தாளாத் துயராசை - என்று
தாழுமோ அன்றே தலமிளி துயர்வுறும்
வாளா விருப்பதிலை - இனி
வையத்தில் யாமென்று வார்த்தை கொடுக்கிறோம்
மேலான் துணைசெய்குவான் - உங்கள்
மேன்மை உலகில் மிளிர்ந்திட வேசெய்யும்!

பாலருக்கே கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்!

பாலருக்கே கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்.

அதை விடுத்து

மேலருக்குக் கொடுப்பதனால் மிகமிகத் தொல்லையிங்கே.

பாலருக்கேன் கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்?

மனிதன் பெரியவனாய் மாற மாற
மனிதம் இழுக்கின்றான்.

புகைகின்றான்.

போட்டி பொறாமை புகழ் பெருமை
மேட்டிமை ஆணவம் மிருகபாவம்
ஆட்டிப் படைக்கிறதால் அவனோ
பாலரின் தண்மைப் பலமிழுந்து போகின்றான்.
மீண்டுமெவன்

பாலரைக் கூர்ந்து பார்த்தே திருந்த வேண்டும்.
மடையனாய் மாறிவிட்ட மனிதனுக்குப்
பாலர்தாம் மேலாய பல்கலைக்கழகமாவர்.
ஆகவே

பாலருக்கே கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்.

அது மட்டுமல்ல;

பாலர் சிலருக்குப் பட்டங்கள் கொடுத்துவிட்டால்
ஏனைப்

பாலர்க்கும் காட்டிப் பரிசளிப்பர்.

மிகக் களிப்பர்.

பட்டம் கிடைக்காத பாலர்க்குத் தாம் பெற்ற
பட்டத்தையே கொடுத்துப் பலகாலம் சேர்ந்திருப்பர்.

'எனக்குக் கிடைச்சாச்சு

உனக்குக் கிடைக்கேல்ல!

'எனக்குமிப்ப குடுத்தாங்கள்!

இனி நீ வாய் பொத்து!

'எனக்குத்தான் முதலில் இறைச்சாங்க!

அதுனால்

நீ முதலாளா நிமிர முழியாது!

'எனக்கும் இப்பக் குடுத்தாக் குடு!

இல்லேன்டா வேண்டாம் போ!

இப்படியாய்ப் பாலர் இழிவாகப் போகமாட்டார்!

ஆகவே

பாலருக்கே கொடுக்க வேண்டும் பட்டங்கள்!

ஆனால்

அதிர்ஷ்டம் கெட்டதனால் அகிலத்தின் எங்குமே

மதலையர்க்குப் பட்டங்கள் வழக்கிலில்லை.

மேலருக்குக் கொடுப்பதனால் மிகமிகத் தொல்லையிங்கே.

தேர்வொன்று வைத்துத் தெரிவுசெய்தல் இல்லாத
பார்வையினால் இவற்க்குப் பட்டங்கள் கூடாவாம்.

சீனியர்க்குப் பட்டம் சிலாகிக்கக் கண்டுவிட்ட

ஜீனியர் போய்

'வள்ளலே,

சிறு பராயம் தொட்டுங்கள் சேப்பிலே நானிருக்க
இருப்பானாக கேணப்பா இப்பட்டம்? எனக்களிப்பீர!

என்று கயிறுதேது இறுக்கும்பேர் இருப்பதனால்

என்றென்றும் பட்டங்கள் இனி வேண்டாம் வளர்ந்தோர்க்கு.

பட்டம் கிடைக்காமல் படுத்திருந்து வீட்டுக்குள்
விட்டத்தைப் பார்த்திருத்தல் விலைமதியாக களிப்பாகும்.

எனவேதான்

பாலருக்கு இங்கே பல விதமாய்ப் பட்டங்கள்
தாளளிக்க வேண்டுமெனத் தம்பி நிலொருத்தீன்
'பூங்கா' படைத்துப் புதுதேட்டை நீட்டுகின்றார்!

'பூங்கா'வில் வழக்கமாய்ப்

புல்தரை பூவினம்

ஐஞ்சல் சறுக்கு மரம் ஓய்வுறிழல் மரஞ்செடிகள்

சீர் செய்த பாதை சிறு குளம் பெஞ்சுகள்

என்பனவே உண்டு.

நிலொர்த்தீனும் இவற்றையே நிறைக்காமல்

பாலர்தம்

:பலாருக்கு ஏற்றதாய்ப் பண்ண வேண்டும்.

'பூங்கா' என்றவுடன் புதுப்புது ஜோடிகளும்

ஆங்காங்கே மறைந்திருக்க அமர்வார்கள்;

ஜாக்கிரதை!

அச்செடிக்கும் பூங்கா ஆசிரியர்

ரிச்சார்டை அடிக்கடி நினைவுகொள்ள அவசியந்தான்!

பூங்காவை மரிக்கப் புது ரதங்கள் வந்தாலும்

ஏங்காது நிலொருத்தீன் இருந்துழழுக்க வேண்டுகிறேன்.

காதுக்குள் வந்தாதும் காற்று

பல்கலையின் வேந்தாய்ப் பரிமளித்த செல்வராசன்
சில்லாலை ஊர்க்கன்றி ஸ்ரீலங்காத் தீவுக்கே
சொல்லாற் புகழ்வளர்த்த சோகக்கதைக் காற்றெனக்குப்
பள்ளம் நிரப்பிப் பகர்ந்தபின் மீண்டுமென்
வேதனை மாற்றி விரல்திணித்துக் கோல்கொண்டேன்
காதுக்குள் வந்தாதும் காற்று.

கால்மேற்கால் போட்டானின் கால்பின் உயிர்பிரித்த
காலம் புரிந்த கடமை மனதேற்கும்
ஆற்றல் இலாதே அலையும் எனன்னோக்கிக்
காற்றுச் சிரித்துக் கழறுமிது - மானிடனே
செத்தும் கவிகொடுக்கும் செல்வராசன் இத்தரைமேல்
நித்தும் நிழற்றும் நிழலாக மாறியுள்ளான்
ஆங்கமர்ந்து சற்றே அலுப்புத் தொலைத்துமேல்
இங்கற் கெழுதி யுணர்த்து.

போய்விட்டான் முன்னைப் புகழேந்திக் காவியத்தும்
ஆய்ந்துமிழை கண்ட அறிவேடு செல்வராசன்
வெண்பாக்கள் தன்னுயிர் வீழ்த்தி உயிர்த்தானின்
கண்பார்வை இன்றிக் கவியரங்கா இன்றுதீவில்?
கம்பனைன் தந்தை கவியான் அவன்குழந்தை
கம்பனவன் கண்டதிலும் காண்கிள்ளேன் யானதிகம்
கம்பனவன் தோளமர்ந்து காண்பதனால் என்றுஅவன்
எம்பால் இலாதே இவணோர் கவியரங்கம்
ஏஞ்சிசில் சுமைதான் நினைக்கும் பொழுதெல்லாம்
வஞ்சித்த சாவன் வரிகுழப்பக் காற்றுரைக்கும்
மானிடனே நீயும் மரணிக்கப் போபவனே
ஏனிப் பழநீ இறப்பை இழிக்கின்றாய்?
மாண்டதாய் எண்ணி மயங்காமல் செல்வராசன்
ஆண்டதைக் கொண்டே அடைதிருப்தி தான்தோன்றி
இசுக்கம் தோன்றி எழுதிவந்த நாடகத்தின்
உச்சக்ட்டம் அஃதே உயிர்பிரிந்த அங்கமது
ஜங்குருத்தை இங்கே அவிழ்த்த மரம்தனது
கைங்கரியம் தீர்ந்துவிட்ட காரணத்தால் சென்றதடா
நெஞ்சுஸ்லைவு நீக்கி நெழுதாக்கிப் பாப்பயணம்
அஞ்சாது செல்யாப் பணிந்து.

நூலிரண்டே நூற்றுணைந் நூலிரண்டுன் ஆய்வரைக்கும்
ஆளிருந்தான் இனாறோர் அறக்குறளில் யாத்துவரும்
நூலுக்கு வேண்டுமொரு நூன்முகம் என்றபோது
வேளைக்கு யான்தருவேன் வேண்டுவெந்து என்றவனோ

பாதியிலே யானிருக்கப் பட்டென்று போனானே
காதுக்குள் மீண்டுமெக் காற்று.

எந்தனை மேடைகளில் ஏறியவன் பேசியவன்
அத்தனையுள் பாதி அறிந்தவன்றீ மேலுமவன்
கண்டாற் கதைப்பான் கவிதையதே தன்வாழ்வோ
என்றும் கவிதைக் கெனவாழ்ந்த வேந்தன்
மெருகேறச் செய்த விளாம்பரமே ஆங்கோர்
நறுக்குக் கவிதையாய் நாவிருக்கச் செய்தவன்
நின்றும் கிடந்தும் நினைந்தே கவிதையினை
அன்றலர்ந்த பூப்போல் அமைத்தவன் நீகவிதை
பண்ணும் பொழுதந்தப் பலக்கலைஞ் கூறியவை
எண்ணியுன் கோலை யெடுத்தாலே ஆசியது
உன்னால் இயலுமெனின் ஓவவோருர் மேடையிலும்
அன்னான் உரைத்தவை அச்சாக்கி நூல்கொடுப்பின்
இந்நாள் கவிதைவழி ஏறும் இளைஞர்க்கு
நுண்ணறிவை ஈயுமந் நூல்.

காற்றே செவியுள் கருத்தினைக் கூறும்நீ
நேற்றே கவியவனின் நெஞ்சுள் புகுந்து
மதுத்தீமை கூற மறந்ததென்ன? கூறித்
தடுத்திருப்பின் இன்னோர் தலைமுறையும் வாழ்ந்தே
உலகக் கவியாய் உயர்வானே என்றேன்
களைப்புணர்விற் கூறியது காற்று.

பலவீணம் மானுடன் பண்பிலொன்று யார்க்கும்
உளு பலவீணம் ஒன்றேனும் அன்னான்
தனக்குந் தமிழுக்குந் தான்தோன்றி யாகித்
தினீந்த மதுவஃதே தேயாப் பலவீணம்
போட்டு பிடலாம் புரமொதுக்கி மேலொருவன்
ஆற்றல் மறைத்தல் அவல இலக்கியமே
கூறியனின் மிக்குச் சுடரொளிகோள் பூவிலில்லை
காரியமே கண்ணாய்க் கவியின்பால் நீவிர்போய்க்
காவியங்கள் பூமீது காய்க்கும் வழிசெயாது
பாவியராய் மாறிப் பதுக்கிக் கவியிவுவை
நாவலிக்க இன்று நடுத்தமிழில் ஏன்றீவிர்
பாவலனில் வீணை பழிகள் சமத்துகின்றீர்?
வட்டமொன்றை வேந்தன் வளர்க்கவில்லை வைத்திருப்பின்
இட்டம்போல் மேற்போய் இனித்திருப்பான் தந்திரத்தில்
நம்பிக்கை இன்றி நடிப்பினரி ஒன்றியானான்
தம்பியர் தங்கைமார்க்குச் சந்தக் கவியானான்
தம்பியர் தங்கைமார்க்குச் சந்தக் கவியானான்
வெம்பிப் புகைந்தவுணை வேறாய் ஒதுக்கிவைத்த
வஞ்சச் சதிகண்டு வாழத் துவண்டானே
அஞ்சாது ஜின்னாஹ்வை அன்றிப் பிற்றவுனை

அச்சேற்றி ஊர்நிறுத்த யாவர் விரைந்ததிங்கே?
 நச்சாய் இருட்டாய்பு நாடியதால் இக்கவிழுன்
 சேர்ந்த மதுவைச் சிறப்பாய் அணைத்திருந்தான்
 தாழ்ந்த மதுவைன்டே தக்க இலக்கியங்கள்
 ஈடல் இயலும் எனப்பிதற்றும் யாவர்க்கும்
 போதனையாய்ப் பாடம் புகட்டியுளான் வேந்தன்
 அவனுள் திறமை அடங்கிக் கிடந்தும்
 அவனாற் பயன்பெறாது அன்னான் வீழின்
 நமக்கே லோபமென்று நாடகங்கள் ஆடிச்
 சமயம் கழிந்தபின்னர் சந்தர்ப்ப வார்த்தையுமேன்?
 இன்னுஞ் சமூகத் திருக்கிண்றார் நற்கவிஞர்
 அன்னோரும் பாழாய் அழியுமென்ற தேவையுள
 சேவை பெற்றாய்ச் சௌலவிட்டு முன்வருக
 சாவருமுன் போற்றித் தமிழை வெறிதே
 அரசியல் வாதிகளை ஆராட்டி ஏற்றிப்
 பொருள்விரயஞ் செய்து பொழுதழிக்கும் நூல்செயாது
 வாழும் இலக்கியங்கள் வார்க்கப் பொருள்க
 ஆளுமை மிக்கார் அறிந்து.

'தான்தோன்றிக் கவிராயர்' எனப்பெயரிய சில்லையூர் செல்வராசன் மறைந்ததையுடேது
 - 1995.

சாந்தி

தன்சினத்துக் காளானார் பாட்டையல்ல
 தமதுவழி தவறியவர் பாட்டையல்ல
 நன்னேராம் பாட்டைத்தன்னில் நம்மையெல்லாம்
 நடத்துகிற தனிமேன்மை மேலானுக்கே
 மண்ணுள்ளோர் நாம்வணாங்கித் துணைகள்கோரும்
 மாப்பெரிய தீர்ப்புநாளின் தலைமையாற்கே
 தலைகருணை அருளாளன் அவனுக்கேயே
 தரஸியுள புகலழில்லாம் உரித்தாகட்டும்

சந்திப்பின் பிரிவதெனின் சலாத்தைச்சொல்வோம்
 சாந்திசமா தானாக்கள் நிலவற்கென்றே
 சண்டைகளும் ச்சரவும் இல்லையென்றால்
 சாந்திசமா தானமென்று சலாமுமேனாம்?
 மலைஞிலிவன் சண்டைபல உண்டாமென்றே
 மகாத்மாவும் சூதகமாய் அன்றேசொன்னார்
 சண்டையவை முளைக்குமவைக் கிடைப்பட்டாலும்
 சாந்திசமா தானமெலாம் மறுமைதானே?

ஆரம்ப வார்த்தையதே அகிலந்தன்னை
 அச்சொட்டாய்க் காட்டிநிற்கும் உண்மையோடு
 வீர்த்தால் மனந்தேறி மார்க்கம்காத்து
 வெற்றிகொண்டு வாழுங்கள் என்றேசொன்ன
 நேரியராம் திலகநபிச் சிறப்புக்கூறி
 நிகழ்கிற கவியரங்கிற் சந்திக்கின்றோம்
 போரிடையே புலம்புகிற இற்றைநாட்டிற்
 புமானார் சொல்வழியிற் சந்திக்கின்றோம்

சரித்திரத்தில் தொடக்கமுதல் இதுநாள்மட்டும்
 சண்டையிலாக் காலமொன்றே உலகிற்காலேனாம்
 ஒருபகுதி அமைதியெனில் இந்தமன்னில்
 மறுபகுதி சண்டையாய்த்தான் நாறிநிற்கும்
 நாட்டுனிலே சண்டையில்லை என்றாற்கூட
 வீட்டுனிலே பெண்டாட்டி புருஷன்சண்டை
 வீட்டுனிலே சாந்திசமா தானமென்றால்
 வீதியிலே குடிகாரர் உருஞும்சண்டை

சண்டைகளில் நிலச்சண்டை மார்க்கக்சண்டை
 சாதிகளின் சண்டைபுடன் பொருளின்சண்டை
 பண்பாட்டின் கெளரவுத்தின் சண்டையென்று
 பற்பலவாய் நாடோறும் பாரிற்சண்டை

சண்டையிலா மண்வாழ்வே இல்லையென்றே
சாந்திவாழ்த்தை இறுதிநபி முன்னேவைத்தார்
என்றென்றாம் முஸ்லிம்கள் அமைதிபேண
எமக்கெல்லாம் ஆணையிட்டார் இல்லாத்தாடு

துன்பமெனும் கொடுமுடியின் அரக்கநாவைவத்
தூங்கவிட்டுத் திரிந்துவர்ந்த நாளிலோதான்
அண்ணலெனும் முழுமதியார் தோன்றினார்கள்
அரபிலல்ல அகிலத்தே மண்ணின்மீதே
கொடுஞ்சுட்டைக் கொண்டிருக்கும் வெய்யவன்றன்
கொளுத்துகிற வெப்பத்தின் கதிர்கள்பெற்று
விழியுமட்டும் குளிர்வெளிச்சம் வீச்செய்யும்
வெண்ணிலவாய்க் கண்மணியார் தோன்றினார்கள்

கொடும்போர்கள் நடந்தினும் குணத்தினுடே
கொள்ளுங்கள் சமாதானம் என்றேசொன்னார்
மடையர்கள் சண்டையிட்ட போதும்நீங்கள்
மதியுங்கள் சாந்தியினை என்றேசொன்னார்
அடிப்பட்டும் உதைபட்டும் அடிமைப்பட்டும்
அடங்கிவிட வேண்டுமென்று சொன்னாரல்லர்
இடர்ப்பாடு கொண்டாலும் சமாதானத்தை
இலக்காக்கி வாழுங்கள் என்றேசொன்னார்

சண்டைகளை யார்யாரோ இடுவார்கள்தான்
சமாதானம் நம்கையில் என்றேசொன்னார்
அண்டையைல் சக்ஸரவில் மூழ்கக்காணில்
அங்கேநாம் சமாதானம் செய்தல் வேண்டும்
முஸ்லிம்கள் என்றவுடன் மாற்றார்தம்முள்
முனுமுனுத்தல் செய்தலையும் அறிவோம்நாங்கள்
முஸ்லிமைமைச் சரியாக இனம்காணாரே
முனுமுனுப்பர் ஏனென்றால் எம்கை சாந்தி

சிறுவயதில் நானொருநாள் வீதியோடு
சென்றிருந்த வேளையிலே தாழ்மீச
சீர்ப்பாகை குடைகளுடன் தொந்திமிக்க
சிலுசிலுத்த வெள்ளைநிற நீண்டஜாப்பா
தரித்ததொரு ஆலிம்ஷா எதிரேவந்து
தன்பற்கள் தெரியவேபுன் னகைக்கக்கண்டேன்
ஐயையோ பின்னைபிடிப் பானேயென்றோர்
அறறுவுடன் ஒருவீட்டுன் புகுந்தேனோடி
முடுங்கள் வீட்டையென்றே அழுதேனஞ்சி
முட்டாளாய் நாளிருந்தேன் அற்றறநாளில்

சாந்தியுடன் சமாதானம் தேழித்தேழிச்
சங்கடங்கள் பலவெற்றும் இந்நாள்றாய்
நானான்று அஞ்சிநின்ற ஆலம்ஷாவை
நலத்துணையின் இமாமாக முன்னேகாள்ளும்
அமைதியதன் மார்க்கத்தைக் கொண்டேன்கண்டே
அழகாக உங்கள்முன் நின்றேனின்று
முஸ்லிமமைச் சரியாக இனங்காணாரே
முனுமுனுப்பர் ஏனென்றால் எம்கைசாந்தி

உலகத்தில் எந்நாட்டில் உண்டாம் சாந்தி?
ஓடுகிற கணமெல்லாம் யுத்தம்தானே
கலகத்தில் நாமெல்லாம் பிறந்துவாழ்ந்து
கலக்கத்தில் தானேவீண் மரணிக்கின்றோம்?
உலகமெல்லாம் முஸ்லிம்கள் ஒன்றாய்நின்றே
உத்தமரெம் ரகுல்மன்னர் வார்த்தைபோற்றித்
தவறாது சாந்தியெனக் கூறித்தானும்
தங்காது போனதென்ன அந்தச்சாந்தி?

அல்லவாமு அலைக்குமென நிபிமார்வேந்தர்
அமைத்தசால்லில் அர்த்தமில்லை என்றார்த்தம்?
முஸ்லிம்கள் நாமின்றெறும் உம்மிநாதர்
முன்வைத்த தத்துவத்தை மறந்தேவிட்டோம்
பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டுப்
பூமானார் கூறியதைத் துறந்தேவிட்டோம்
கண்ணைப்போல் நமைக்காக்கும் தத்துவத்தைக்
கடபத்தார் குருடாக்கக் குருடாய்ப்போனோம்.

யாரெங்கே சண்டையிட்ட போதும்போயோர்
அமைதிக்குப் பாடுபடக் கடமைப்பட்டோம்
ஊருக்கவ் வுபதேசம் என்றேகூரி
உள்ளுக்குள் சண்டையிட ளானோம்நாமே
நேர்மைக்கும் அமைதிக்கும் ஆவீர்முஸ்லிம்
நேசத்தார் என்றுதித்த கொள்கைமாறிப்
போரினையைம் இல்லேயே புதுத்திக்கொண்டோம்
புவியின்மேல் வாழுற்கோர் வழிதானென்ன?

ருள்த்தியினை நாமொதுக்கி வைத்துவிட்டோம்
நஸ்ரீனை நாமொதுக்கி வைத்துவிட்டோம்
இஸ்லாத்தின் வழிசென்றோர் இனிதாம்வாழ்க்கை
இவரெடுக்க மறந்துவிட்டு வைத்தானோடும்
இஸ்லாத்தை மாற்றவந்த காரணத்தால்
இவரைநாம் ஒதுக்கியிவன் வைத்துவிட்டோம்
இஸ்லாத்தின் வழிசெல்லா எம்மைநாமே
எப்பேரால் அழைக்கவேண்டும் என்றேசால்வீர்

நமக்குள்ளே நாம்சண்டை இடுதல்விட்டு
 நாட்டுக்கும் உலகுக்கும் எடுத்துக்காட்டாய்
 அமைதிக்கு வழிசெய்யும் உம்மத்தாக
 அடுத்தாரால் மிகப்போற்றும் மேலோராக
 வாழுற்காய் உளமார்க்கம் பற்றிக்கொண்டால்
 வையகத்தைத் தேற்றவுந்த இறுதித்தாதர்
 மாநுபியர் விழாவிதிலே நெஞ்சங்கொண்டால்
 மார்க்கத்தை மார்க்கமாக ஏற்றுக்கொள்வோம்

 உலகினிலே சண்டைநிகழ் வேளைதானும்
 ஓயாது சாந்தியது நின்றேவாழும்
 ஓயாது சாந்தியது நின்றேவாழு
 உருப்படியாய் நாமெதுவும் செய்தல்வேண்டும்
 சீர்திருத்த நபிவாழ்வு பேணலஃதாம்
 சித்திக்கும் இல்லாத்தின் சீற்ப்புமஃதாம்
 ஓங்குபுகழ் உம்மத்தார் உயிர்களுடே
 ஓங்கட்டும் உலகினிலே மேலாம்மார்க்கம்.

மேடை - 1996.

முஸ்லிம் இளைஞரின் தோளில் கிளி

எல்லார்தம் தோள்களிலும் ஏற்ற சமையுண்டு
வல்லான் சமத்துவனோ மானுடனின் தோள்மீது
தூக்க இயலாச் சமையொன்றை?

ஆக்கம் பெறவே அளவாய்ச் சமைத்திருவான்
முஸ்லிம் இளைஞர்கள் மூவர்தோள் மீதின்று
விண்வாசம் கொண்டு விணைப்பறவை மூன்றுளவே
கண்டிருவர் யாத்துவந்தார் காகம் புறாவென்று

கண்டுகிளி வந்தேன் கவிபுணைந்து நானும்

இறந்தால் புதைப்பதுதான் ஏற்றவழி என்று
கரைந்து புகட்டியது காகம்
மனிதன் அதன்பிறகே மாண்டார் புதைக்கும்
அனுபவத்தைக் கொண்டான் அகிலத்தே

சாப்பாட்டைக் கண்டால் சகலருமே சேர்கவென்று
கூப்பாடு போட்டிழங்கே கூட்டுறவு காட்டுவதால்
ஒற்றுமைக்குக் காகம் உதாரணம் என்பார்கள்

கற்றுமை தானித்தும் காகத்தின் இச்செயலை
விஞ்ஞானம் இன்று விளக்குகிறோம்
அஞ்ஞானம் என்றே அதைச்சொல்லும் ஏனென்றால்
காகம் உணவொன்றைக் கண்டவுடன்
பாகம் பிரித்துண்ணும் பக்குவம் போதாமல்
யார்க்குமிடிற் பங்கில்லை அண்டவேண்டாம்
போரிடுவேன் என்று பொறாமையிற் கத்துவதாம்!

கூவிடும் காகங்கள் கொத்திக் குழம்புவதை
வாழ்க்கை ஒன்றாய் வழிநெடுக்க கண்டிடலாம்

ஒற்றுமைக்குக் காகம் உளதல்ல
மற்றெதற்குக் காகமவ் வாலிபனின் தோனேறும்?

ஊரின் அழுக்குண்டே ஊரை நலப்படுத்தும்
காரிருட் பட்சியே காகம்
சமுகத் தமுக்குக்களைத் தானுண்டு புவில்
சமுகநிலை ஏற்படுத்தும் தாதுக்காம் காகம்

புறாவேன் இளைஞன் புயம்நிற்க வேண்டும்?

உறைந்தார் நபிகள் உயர்தெளர் குகையில்
அபுக்கர் ஆங்கே அருகில்
நபிகளாரை மாய்க்கவென நண்ணூம் பகைவர்
அதேயம் பொழுதாங்கோர் அற்பச் சிலந்தி
குதித்துவந்து அந்தக் குகைவாய்க் குறுக்காக
ஆரும்பம் செய்ய அதன்வகைப் பின்னாலை
ஏரிளாம் வெண்புறாக்கள் எங்கிருந்தோ
சொன்டுகொளர் சள்ளி சுமந்துவந்து
அண்டி நுழைவாயில் ஆக்கினவாம் கூடு

சிறைப்புறாவோர் கூடும் சிலந்தி வகையும்
நிறைவுகொளல் சாதா நிகழ்வே

இருந்தும் அபாயத்தின் இந்நாள்
திருநபியின் வாழ்வும் திருமறையின் வாழ்வும்
புறாவால் சிலந்தியாலிப் பூக்கண்
நிரந்தரச் சாந்தி நிறுத்திடவே கண்டோம்

புறாகாகம் இவ்விரு புட்களுமே மார்க்க
வரலாற்றில் கூடி வரும்பறவை
ஒந்றுமைக்காய்க் காகமும் ஓடி உழைக்கட்டும்
நட்பும் சமரசமும் நாடப் புறாவரட்டும்

சோலைக் கிளிவந்துன் தோனேரி நிற்கிறதே
வாலிபனே ஏனன்று மார்பிடங்கேள்
மார்க்க வரலாற்று மாண்பிடையே
ஏர்க்கும் நிகழ்வேதும் ஏற்றிலையோர் கிள்ளை

பிறகேன் கிளிக்கிங்கே பேச்சு?
சிறகமுத்தேன் தோளில் திரிகிறது கிள்ளை?

அதையும் வராலாற்றுள் ஆழ்த்தி
முதன்மைபூர்ச் செய்துவிடு முள்ளிம் இளையவனே

கூண்டிற் கிளிவளர்ப்போர் கூண்டுமீறிப் பட்சிபோயின்
மீண்டும் அதைப்பிடித்து வைக்கும் விருப்புடையோர்
சொன்னாதையே மீண்டுமீண்டும் சொல்வதுதான்
வண்ணக் கிளியென்று மன்னனியடும்
மானிட்டர்போல் வார்த்தை வளமாய் விழாவிழினும்
மானிட்டர்போல் வாக்குறுதி மாற்றாப் பறவையிது
மானிட்டர்போல் மெய்யை மறைக்காப் பறவையிது
மானிட்டர்போர் பொய்யை வளர்க்காப் பறவையிது
கூறியதைக் கூறியபோல் கூறு படுத்தாது
நேரியதாய்ச் சொல்லும் நெறிப்பறவை

அச்சிற் பிளழுவரலாம் ஆனாலும்
கொச்சைக் கிளிவாயிற் கோள்வராது
இற்றைச் சமுகத்திற் கேற்ற பறவையெனப்
பற்றைக் கிளியைப் பகரலாம் வாலிபனே

ஆண்டுகள் போய்விழினும் ஆயிரத்து நானுராய்
நாண்டுநும் குரலூனில் இல்லையோர் புளிமாற்றம்

ஆயினும் வாலிபனே ஆழ்ந்துநீபார்
போயினரே பல்லோர் புரண்டுடைம் நம்பிடையே
தாதரவர் காலத்துக் துன்பிடையும்
தாதரின்பின் வாழ்ந்திருந்த தோழர்தும் துன்பிடையும்
வாழாது போயினமே மன்னிலென்று
ஆழ்கவலை கொள்விதமாய் ஆயதும் மத்தும்

தொழுகின்றோம் ஆயினும் தோட்கைகள் எங்கே?
அழுகின்றோம் ஆயினும் ஆங்கடுத்துப் பாவமுமேன்?
ஒப்பற்ற தானதரமம் ஓர்திங்கள் நோன்புவரின்.
அப்பார் பதினொன்றரும் ஆகாமற் போனதுமேன்?
நாமே பிரிந்து நமக்குள் பகைவளர்த்து
நாமமுமேன் முஸ்லிமன நானிலத்தில்?
தாதரோர் ஆயிரவர் தோன்றிழினும் நம்மையெல்லாம்
பாதுகாக்க மாட்டான் படைத்தவனே!

தாதர் இனியிலரே தாதும் இனியிலதே
வாதனைகள் தீர்க்க மறையே நமதுகதி
வாலிபனே நின்தோள் வதியும் கிளிபிழப்பாய்
சீலமுள வாழ்வின் சிறப்பைப் புகட்டிடுவாய்

ஹஜ்ஜமைத்தல் பட்டத்துக் கல்லவென்றும்
ஹஜ்ஜெனிலோ பாவம் அறுப்பதென்றும் நீபுகட்டு

நோற்பது மட்டுமல்ல நோன்பாகும் பட்டுனியாய்
நோற்பார் தடுப்பதுவும் நோன்பென்று நீபுகட்டு

வந்தபின்னர் ஒன்றை வழங்குவது தானமல்ல
நொந்தாறைத் தேழீதல் தானமென்று நீபுகட்டு

ஜந்து தொழுகையென்றால் ஆகும் சனமெல்லாம்
ஜந்துடக்கி வாழ்தலென்று ஆணித் தரம்புகட்டு

ஆள்தவானுக் கஞ்சற்கென் றாற்றவுடன் நீபுகட்டு

உள்ளாவும் ஆயுள் உலகில் உள்ளார்ந்து
சொல்லும்நா அல்லாஹு அக்பரன்றே நீடுகட்டு

நாட்டில் அமைதி நலம்பிறக்கச்
சாற்றுதல் காதில் சமரசத்தின் தாற்பரியம்
மாப்பறையைப் பின்னர் மலர்ந்த ஹாதீஸ்பயிரை
வாய்மொழியில் கிள்ளைக்கு வார்த்துவிடு

அம்மட்டும் செய்தபின்னர் அக்கிளியை
உம்மத் திடையே உலவவிடு வாலிபனே!
மல்லுக்கு நிற்கும் மலுக்குலமீக்
கிள்ளையால் தேறிக் கிளர்ந்தெழுட்டும் வாலிபனே

பொய்யா மொழியின் புயக்கிளியால் வாலிபனே
வையம் பிழைக்க வழியுண் டெனவே
அடைபட்டு வாழாது அவனி திருத்தக்
கிடக்கட்டும் தோளிற் கிளி.

ஞபவாஹினித் தொலைக்காட்சியில் - 1997.

நாயகத்தைப் பாடும் நாவால்....

வெரலாற்றின் ஒரு பக்கத்தை வாழ்த்துவதற்காகக்
கோழியின் ஒருவரைக்
கவிதையாலும் வாழ்த்துவதற்காக
மூஸ்லிம் வனிதையர் கல்லூரியின்
தற்கால முற்கால லேடிகளும்
லேடிகளின் பெற்றார் ஜோடிகளும்
பாதுகாவல் : கார்டிகளும்
ஆசிரிய நாடிகளும்
மேற்கிளாங்கை நிர்வாக மாடிகளும்
நாங்கள் சில கவிதாத் தாடிகளும்
மேடைகட்டி இங்கே கூடியுள்ளோம்.

இக் கல்லூரிக்காய்ப் பாடுப்பட்ட ஒரு காவலனை,
சர். ராசீக் ஃபரீதின் பூவுலக சாம்ராஜ்யத்துக்குப்
பொன்னாடை போர்த்திய ஒரு சமூகக் காவலனை
இந்த வனிதையர் கல்லூரி வாழ்த்தலாம்
வாழ்த்தத்தான் வேண்டும்.
வாழ்த்தென்பதே ஒரு மலர்ல்லவா!
நான் எதற்காக வாழ்த்த வேண்டும்?
நாயகத்தைப் பாடும் இந்த நாவால்
தனி மனிதனை வாழ்த்துதல் சரியா என்று
என்னிப் பார்த்தேன்-
இவர்கள் என்னை அழைத்த கணமே.

பணத்தை
அவர்தம் பதவியை
முகத்தை
அவர்தம் முகவரியையே
ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு உள்ளத்தால் பார்த்தேன்.
அவர்தம் செயல்கள்
செய் நேர்த்தியை
நீள நெடிதாய் நினைத்துப் பார்த்தேன்.
அவை இல்லாமாக இருக்கின்றன.
இன்னால் துடைப்பனவாக
மதம் மொழி கடந்தனவாக இருக்கின்றன.
அவர் முஃயினாக இருக்கிறார்.
உம்மதுக்கு ஒரு மூலமாக இருக்கிறார்.
நாட்டின் ஒரு தலைப் பிரஜையாக இருக்கிறார்.

எனவேதான்

வாழ்த்தவே வேண்டுமென்று வந்து நிற்கின்றேன்-
சந்தர்ப்பம் தந்த சகலர்க்கும் நன்றியோடு.

சேர்ந்து வாழ்வதே சீராம் வாழ்வ.

சேர்ந்து வாழ்வதால்தான்
மனிதன் சேரன் எனப்பட்டான்.

சேர்ந்து வாழுதல் என்பது
உடலுக்குள் நுழைந்து உயிர்த்தே கொல்லும்
நோயைப் போன்ற பேய்மை அல்ல.

நாம் வாழுப் பிற்றும்
பிற்ற வாழ நாழும்
சீரமைத்தல் என்பதுதான் சேர்ந்து வாழுமாம்.

சேர்ந்து வாழுதற்காய் உதவதலும் வாழ்தலுமே
எங்கள் இல்லாமாகும்.

இந்தச் சேரனை நாம் வாழ்த்த வேண்டும்.
இனி வருவாரும் வாழ்த்தமாறு வாழ்த்த வேண்டும்.
வாழ்த்துதல் என்பது ஒரு பிரார்த்தனையுமல்லவா!

அரசியல் அங்கத்தின் ஒரு நாயகரே!

நாங்கள் உங்களை வாழ்த்துவது
நீங்கள் நகர மேயராக இருந்தமைக்காக அல்ல.
மனித நேயராக இருப்பமைக்காக.

சமூகத் தொண்டரே!

நாங்கள் உங்களை வாழ்த்துவது
நீங்கள்
பாரானுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பமைக்காக அல்ல.
தாராள நெஞ்சச் சிறப்பினராக இருப்பமைக்காக.

உம்மத்தின் ஒரு காவலரே!

நாங்கள் உங்களை வாழ்த்துவது
நீங்கள்
போக்குவரத்து அமைச்சர் என்பதற்காக அல்ல.
வாக்குறுதி காக்கும் வள்ளல் என்பதற்காக.
மேற்குப் பிரதேசத்துக்கு மட்டும்
மினைக்கெடுகிறீர்கள் என்பதற்காக அல்ல.
அனைத்துப் பிரதேசங்களுக்கும் அமைந்திருக்கிறீர்கள் என்பதற்காக.

உயர்நிலைக் கல்லூரிக்கு மட்டுமல்ல

உயிர் நிலைக்கும் குச்சக் குழலுக்கும்

மச்ச மாடிக்கும்

இன மத மொழி கட்சி வட்டார பேதமில்லாது
செயலாற்றுவதற்காகவும்.

வரவு - செலவுத் திட்டத்தையே
 வாபஸ் பெற வைத்த மனிதாபிமானமே!
 உம்மத்தின் செம்மலாய் ஓங்கி ஒலிக்கும் ஹாஜியே!
 தங்கள் அறப்பணி தொடர்க!
 மறுமையிலும் தாங்கள் பேசப்படுவீர்கள்!

போக்குவரத்து அமைச்சர் அல்ஹாஜ் ஏ.எஃ.எம்.பெள்ளி அவர்களுக்கு. பம்பலப்பிடிய
 - முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்ற பாராட்டு வைபவத்தில் - 1997.

செந்தமிழைக் காக்கவல்ல கவிஞர் யாரோ?

மந்திரத்தால் வீழ்த்துவரோ மாங்காய் என்று
வழிப்போக்கர் தமைவினவும் பாங்கே போலும்
செந்தமிழைக் காக்கவல்ல கவிஞர் யாரோ
செப்புமென்று வினவுகிறார் தமிழ்ச்சாங் கத்தார்.
செந்தமிழைக் காப்பதற்கு வாரீர் என்று
சீங்களைர நாமழூத்தால் சிரிப்பே தோன்றும்.
எந்தமிழைக் கவிஞர்களே காப்பீர் என்றே
இரக்கின்ற போதுமிங்கே சிரிப்பே தோன்றும்!

குற்றறமிலாத் தமிழிதுவே கற்பாய் கற்றுக்
கொடுப்பாயே யாவருக்கும் என்றே கூறி
நற்றமிழைக் கற்பித்து வாழுற் கென்று
நகர்மத்தி அனுப்பினரென் நல்லா சான்மார்
வற்றியெழில் வதங்கிவாடி மாய்ந்தே போகும்
வழிவடுத்த ஓர்மொழியே தமிழூன் றிங்குக்
கற்றாரும் உளறுவதால் ஆசான் மாரைக்
கண்டுகொல்ல செயவேண்டும் என்றோர் வேகம்!

நித்திரைக்காம் கொட்டாவி அடுக்கிக் கூட்டும்
நிழற்பெட்டி ஒலிப்பெட்டி கவிதை மேடை
பத்திரிகை வெளியீடு விவாதக் கூட்டம்
பற்பலவாய் நாடோறும் கண்டும் கேட்டும்
இத்தரையின் தமிழூன்றாய் இருக்கும் வேளை
ஏமாற்றி ணாரைதையோ கற்பித் தென்று
சத்தியமாய்ச் சிளாங்கொண்டென் ஆசான் மாரைச்
சங்கரித்தற் கெனக்குள்ளோர் வேகம் தோன்றும்!

வாசகர்க்குத் தமிழறிவு மிகவும் தாழ்வு
வளமாகச் செந்தமிழால் எழுதப் போனால்
தேசத்தில் யாரதனை வாசிப் பார்கள்?
செப்புவதை யார்சரியாய் விளங்கிக் கொள்வார்?
பேசுகிற தமிழ்கொண்டே புனைதல் வேண்டும்
பிழைநல்ல தமிழ்புனைதல் என்றே பேசி
வாசகரின் தரத்துக்கே மலிந்து போன
வர்த்தகத்துக் கவிவந்தா தமிழைக் காப்பான்?

நேரமிலை வாசகர்க்கு வாசித் தற்கு!
நடுவரிகள் எழுதுவதே நேரமைக் கேடு!
கூறுவதைக் கூறுகவோர் தனுக்காய் என்று
கூறுகிற கட்டையனா தமிழைக் காப்பான்?

பாரியதாய்க் காவியங்கள் வேண்டாம் என்று
யற்பலரின் நீள்கராங்கள் தரித்து வெட்டிக்
காரியமாய்க் காவியங்கள் தாமே செய்யும்
கவிகளுமா செந்தமிழைக் காத்தல் செய்வார்?

கவிதைக்குத் தமிழோசை தேவை இல்லை,
கருத்தொன்றே போதுமென்று போதும் செய்து
செவிகளிரத் தான்மட்டும் ஓசை வைத்துச்
சிறப்படையத் துடிப்பவனா தமிழைக் காப்பான்?
அவன்சொன்ன சொல்லதற்குக் கட்டுப் பட்டே
அடிமையிலும் அடிமையெனத் தமிழைக் கொத்திக்
கவிதையெனும் பேர்கூட்டி மொழியைக் கொல்லும்
கலைகுனெனும் கடைகுனாசெந் தமிழைக் காப்பான்?

மொழிபிழிந்து முத்தமுத்தாய்ச் சாற்றைச் சேர்த்து
முத்தார்தம் சிந்தனையாற் கழுவித் தேய்த்து
முழுப்புவிக்கண் யாரெவரும் பழியா வண்ணம்
முன்செல்லும் தகுதிதனைக் கருத்திற் கொண்டு
செமுந்தமிழின் இலக்கணத்தைச் சிறப்புக் குன்றாச்
செயல்நெரிக்காய் ஆக்கினாரே தவமேற் கொண்டே
இழியட்டும் இலக்கணங்கள் என்றே கத்தும்
ஊத்தைவளர் வாய்க்கவியா தமிழைக் காப்பான்?

பண்டவிலை ஏற்றத்தால் ஊத்தைச் சொற்கள்
பராமரிக்கும் கவிதானா தமிழைக் காப்பான்?
சண்டைகளால் தம்மனன்னே சாகும் போது
தனைக்காத்தல் செய்வானா தமிழ்காப் பானா?
கொண்டுவெந்து வெளிநாட்டுக் கவிஞர் மாரைக்
கொடுப்பதனால் சகலமுமே இங்குப் பஞ்சம்
சண்டிவிளை யாடமனம் சோர்ந்து வாடும்
தூயதமிழ்க் கவிக்கூடத் தமிழ்காப் பானா?

தொல்லுலகில் அகத்தியனே வந்தான் கொண்டு
தூயதமிழ் மொழியையெனப் பாடங் கண்டோம்
தொல்காப்பி யத்தந்தை பின்னர் வந்தார்
தொடர்ந்துபல தாய்ப்புலவர் தோற்றும் பெற்றார்.
உள்ளளவும் உலகமிது தமிழைக் காக்கும்
உரியபணி செய்ததெலாம் ஆங்கன் னாரே.
நல்லதமிழ் காத்தலெனும் சொல்லும் காத்து
நாயகராய்த் தமிழ்காத்தார் ஆங்கன் னாரே.

மனிதனவன் தோன்றியக்கால் மனத்தில் நாவில்
வைத்தமொழி படைத்தவனால் தமிழே என்றும்
இனமெட்டா யிரத்தின்மேல் இவனி முற்றும்
இருக்கின்ற மொழிக்குத்தாய் தமிழே என்றும்

முனைபலவாய் ஆய்ந்தின்று முன்வைக் கின்றார்
முற்றுலகப் பேரறிவின் மொழியா ஸர்கள்.
இணையில்லா எழுத்திதனை அறிவித் தானும்
இறையவனே எனும்மொழியும் அறிகில் ஸ்ரா?

தமிழ்முதை நம்முன்னோர் இறுக்கிச் சொட்டிச்
சாறெடுத்துப் பத்திரமாய்த் தலைமேற் காவி
இமயத்தின் உச்சிக்கும் மேலே மேவி
இலக்கணத்தால் இக்கியப்பொன் மாலை செய்தார்.
எமதன்னைக் கழுத்தினிலே அதனை இட்டார்.
இத்தமிழே காக்குமினித் தாயை என்றார்.
எமதன்னை வாழ்வைமட்டும் அலவே நல்லீர்
எமையுமிவன் காப்பதுவும் தமிழிங் தேதான்!

அன்றவர்தம் உலகாய அஃதே அன்றோ
ஆதார சுருதியெனத் தலைமேற் கூடி
இன்றுள்ளும் ஒளியாளர் கவிஞர் மன்றார்
எழுத்தாளர் நாவலரைக் காத்தல் செய்யும்?
பின்தங்கிப் பிச்சைகொளும் பெருமாள் தானா
பிச்சையிடும் வள்ளவினைக் காத்தல் கூடும்?
விண்தமிழழக் காக்கவல்ல முகில்யா ஏற்று
வினவுவதால் வாராதா சீரிப்பும் பின்னே?

தமிழழங்கள் உயிருக்கு நேராம் என்றான்
தனித்தமிழின் சுப்புரத்தி எத்தான் அன்று
தமிழருயிர் போக்கிழனும் தறைமேல் நின்று
தமிழின்று வாழ்கிறதோர் இயற்கைப் பண்பால்
தமிழழங்கள் உலகுக்கு நேராம் என்பேன்
தமிழழங்கள் உயிருக்கு நேரே அல்ல!
தமிழழம்மைக் காக்கிறதோர் உலகம் போலும்!
தமிழினையைக் கவிப்பிஞசும் காத்தல் வேண்டா

துப்பிமிதித் தாறுசெய்து துளைத்தும் நித்தம்
துயருறாது பூமியிங்கு நமையே காக்கும்!
அப்பழையே கொலைப்பியும் கவிஞர்மாரை
அன்றாடம் காக்கிறதெம் தமிழ்ச்செம் பூமி!
அப்புறமேன் தமிழ்காக்கும் கவியார் என்று
யாமலைந்து நேரத்தைப் பழித்தல் வேண்டும்?
கற்புமொழி தவறாது தமிழின் மீது
கவிஞர்மார் நன்றிவைத்தால் அதுவே போதும்!

நிறைகுடம்

நிறைகுடம் ஒன்றிங்கே
ஏகன்
நிழல் தேடிப் பிரார்த்திக்கின்றது.

ஓலிபரப்பும் நேரத்தில்
உலகோர் கேட்கட்டும்,
உலகம் அழியுமட்டும், அதை
வானவர்கள் கேட்கட்டும் என்று
நாற்பதாண்டுகளாய் வானலையில்
காதுகளுக்காக மட்டும் எழுதி
இன்று கண்களுக்காகவும் அச்சிலேற்றிவிட்டு
நிறைகுடம் ஒன்றிங்கே
ஏகன்
நிழல் தேடி யாசித்துப் பிரார்த்திக்கின்றது.

‘கத்தீ’ பாய்க் கமழ்த்துகொண்டே
கலைஞாகவும் கவிஞாகவும் அமிழ்ந்து
மணிமொழியாய்
நாடகமாய்
மனச்சுமை :தீன்ஷாவாய்
ஆயிரத்தோர் இரவுகளின் ஆலிம்ஷாவாய்
நான்கு தசாப்தங்கள்
வானொலியின் ஷாவாய் வாழ்ந்துவிட்டு
வானுலகின் ஷாவாய் மறைமுடி தரிப்பதற்கு
நிறைகுடம் ஒன்றிங்கே
ஏகன்
நிழல்தேடி யாசித்து
நெறிவழியே பிரார்த்திக்கின்றது.

நபிகளாலை எழுதிவிட்டு
நாலு பணம் கைவந்து நன்றையதும்
‘முஸ்லிம்களுக்காய் நானிதனை எழுதவில்லை,
முஸ்லிம், இஸ்லாம் எனும் சொற்களை
நான் மொழியவே இல்லை’ என்று
வீணர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் விட்டலாச்சாரியர் மத்தியில்
ஸஹபாக்கள் சரிதை வரைந்து
சாந்தத் தனிமையிலும் சன்மார்க்கக் கண்ணீர் சிந்தி
நிறைகுடம் ஒன்றிங்கே
ஏகனின்
நித்திய நிழல் தேடி யாசித்து
நெறிவழி நின்று பிரார்த்திக்கின்றது.

உன்னை வாழ்த்துவதற்கு வார்த்தைகள் இருந்தும்
வயதில்லை ஷாவே எனக்கு!

உன்னை உன் எழுத்துக்களே வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கும்போது
நாற்பது வானினாலி ஆண்டுகள்
ஒரு ஜமானத்தாய் நின்று
உன்னை வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கும்போது
எங்கள் திலகநபிக் கோமான்
தன் ஷபானத்தோடு ஷா உனக்காக
அங்கே காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது
காலமும் உன்னை வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கும்போது
என் வாழ்த்தும் ஒரு பொருட்டாகுமா?

உன் மீது நான் பொறாமைப்படுகிறேன்.
நாயகமே அனுமதி அதற்கு நல்கியுள்ளார்கள்!

உனக்குக் கிடைத்த ஞான அருட்கொடையை நீ
உலகோடு இன்று பகிர்ந்துகொள்கிறாய்.
ஆயினும்
இருபத்தெட்டு ஆண்டுகளாகியும்
எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் எம்மானீந்த ஞானத்தைப்
பார் மக்களோடு நான் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு
இன்னுமோர் நாள் எழும்பவில்லை
என்பதுதான் பொறாமை.

வயதில் மட்டுமல்ல
வரத்திலும் என்னை முந்திவிட்டாய்.
எனவே
நான் உன்னை வாழ்த்துவதைவிட
நீதானே என்னை வாழ்த்த வேண்டும் நிறைகுடமே?

மௌலிகி ஸஸ:பு:த்:தீன் ஸாஹி:ப (தீன்:ஷா) அவர்களின் 'வள்ளல் நபிகளாரின்
வார்ப்புக்கள்' நூல் வெளியீட்டு விழாவில் - 1998.

சிறுக்கதைப் புத்தனே!

இறவா வரம்பெற எழுதுகோல் ஏந்திய
எழுத்துத் தபசியே, :பணிரே!
உன் மீறல்கள் மதித்து
அதன் தேறல்களாம் இச் சிறுக்கதைகளை உயர்த்திப்
புத்தம் புதிய கலைக்கதைகளைப்
புத்தகம் நுழைவிக்கும் சிறுக்கதைப் புத்தனே!

உன் கதைகளையும் உன்னையும் கெளரவிக்கக்
களி மலர்த் தட்டேந்திக்
கற்றோர் முன் வந்துள்ளேன்
சபையுள மக்கள் சான்றாக.

நீயும் நானும் எழுதுகோல் ஏந்தினோம்
கோள் பிழிக்க அல்ல
தாள் நிரப்ப அல்ல
தாள் பரத்தவும் அல்ல
:டயானாவை நினைத்து மயான புராணம் பாடுதற்கும் அல்ல!
எம் கோலுக்குள் இருப்பது
பொழுதுபோக்குச் சாராயம் அல்ல.
எயிட்டையையும் அகல வைக்கும்
சொர்க்க மாதுளையின் மக்துவம் இதில்.
எனவேதான் நாம்
மனித வர்க்கத்தின் துரித மேன்மைக்காக
மீறல்களை எழுதவேண்டி இருக்கிறது.

நாம் குர்ஜுனை மீறவில்லை
சன்னாவை மீறவில்லை
இவை இரண்டையும் மீறும் சகோதரர்களையும் அல்ல.
அவர்களின் கியல்புகளைத்தான்,
மக்கள் மிஞகங்களாக மாறும் வழி முறைகளைத்தான்.

ஆயினும் :பணிரே
:டயானாவின் முக மூடியில்
அடியார் தெரேஸா மறைந்ததுபோல
ஷஷ்த்தானிய முக மூடிகளால்
நீயும் நானும் மறைக்கப்படுகிறோம்.

உனக்கு உன் பெற்றாறைப் போல
எனக்கு என் பெற்றார்.
தாங்களின் நம்பிக்கை வட்டத்துக்குள் நிறுத்தி

என்னை வைவிணைவமாய் வளர்த்துப் புரணமாக்கி
உன் நம்பிக்கை வட்டத்துக்குத்
தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார்களே
அவர்களின் அந்தப் பரோபகாரம்கூட
ஏன் :பழீரே
நம்மோருக்கு நம்மீது இல்லாமற் போனது?

உனை வாழ்த்துவதாக வந்து
பலரைத் தாழ்த்துவதாக வருந்தாதே.
மீறலை வாழ்த்துவதென்பது
ஏற்கனவே மீறப்பட்டதைத் தாழ்த்துவதுதான்.
ஏமாளியாய் இராதே என்றுதான்
இயம்புகிறேன் இவை.

நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும் :பழீரே!
நூல் வெளியிடும் நாம் நூலிழை ஏமாந்தால்
நம் கோலே நம்மைக் கொன்றுவிடலாம்!

இன்றைய சந்திரன்
சிறிது பொழுது மறைக்கப்படுவதாய் விஞ்ஞானம்.
நீயும் நானும்கூட
இன்றைய இலக்கிய உலகில்
சிறிது பொழுதுதான் மறைக்கப்படுவோம்.
நம்மை எவரும் புதைத்தாலும்கூடக்
கிண்டி எடுக்கப்படும் பின்னாளில்
புதைபாருள் ஆவோமே!
உன் அருமை இன்று தெரியவிட்டால் என்ன,
குருடர்களால்தான்
என்றுமே பார்க்க முடியாதே!

:பழீரே!
எனக்குன்னை வாழ வைக்கத் தெரியவில்லை.
வாழ்த்தத்தான் தெரிகிறது.
நூல் போட்டுவிட்டாய் அல்லவா,
இனிப் பலனை எதிர்பாராதே!

மு.:பழீரின் மீறல்கள் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டில் - 1998.

சிலுவை வரைந்த பிரை

“எச்சரிக்கையாய் இருங்கள்
உடற்கண் ஒரு துண்டுச் சதை
நன்றானால் அது நன்றாகும் முற்றுடல்
கெட்டாலோ அது கெடுக்கும் முற்றுடல்
அதுதான் இதயம்.”

இனிய நபித் திலகத்தின் இதய மொழி இஃது.

ஒரு கிழுக்கின் இதயம்
இன்றிம் மேற்கில் உதயமாகிறது.

இலக்கிய நூலெனில் எழுதுகோலை வாழ்த்தலாம்.
ஓர் இதயத்தையே எழுதின்
இதயத்தையும் வாழ்த்த வேண்டும்
எழுதுகோலையும் வாழ்த்த வேண்டும்.

மகன்
தோல்விகளின் மன்னன் என்பது தெரிந்துதான்
ஜெய - ராஜா எனப் பெயரிட்டிருக்க வேண்டும்
அனில்ட்டஸ் தம்பதிகள் -
செல்வந்தனுக்குப் பிச்சாண்டி எனும் பெயர் போல!

இன்றிவன்
ஃபோக்கஸ் லைட்டின் கீழ் பெரும் பொறுப்பில்.
நாளௌயோ
அமாவாசை இருட்கறுப்பில்!

அடிக்கடி இந்த ஜெயராஜா
அனாதையாகிப் போவான்.
அடுத்தாரை உயர்த்திவிட்டு
அதற்குத்தாரை உயர்த்தப் போய்க்
கட்டையாகிப் போன கடுகு.

இவனுக்குப் புத்திமதி கூறியே
என் உட்டடு மயிர்கள் நரைத்துப் போயினா.

அப்படித்தான்
‘நவமணி’ யில் ஓர் அட்டமியில் இருந்தவனை
நவமியிற் காணவில்லை!
இவனைக் காணக் கண் கோடி தேவைப்பட்டன.
எனக்கென்ற ஒரு சோழை இருத்திக்கொண்டு
ஏனையவற்றை அனுப்பியதில் இரகசியப் போலீஸ்களாக

:கிழேண்ட்பாளில்
ஒரு கிட்டங்கியின் மூலை தெரிந்தது!
போனேன்.
மறுபடியும் அனாதையாகிக் கிடந்தான்.

அந்தக் குப்பிலாம்பின் இருட்டில்
தரை நாற்காலியில் அமர்ந்து
தன் சம்மண மேசையீது வைத்து
இந்த 'மீண்டும் அமாவாசைஜயராஜா'
ஒரு சுரியனைப் புகுத்திக்கொண்டிருந்தான் சொற்களுக்குள்.

பகலில் ஒரு துண்டுப் பான்தான் என்று
அவன் பற்கள் கூறின.
இரவுக்கு ஒன்றுமே இல்லை என்றது
அவனது பதற்ற உபசாரம்.
தெரிந்த விபரம்.

எங்களின் பதினெந்தாண்டுக் கதையே அதுதானே!

நான் பிறந்த வரை மத்திக்கும்
இவன் பிறந்த கரைக் கிழக்குக்கும்
ஒவ்வொரு மெழுவுர்த்தியாவது வேண்டுமென
நாங்கள் ஏங்கி வந்தமை அக்கதையின் ஆரம்பம்.

கிழக்கின் ஒரு பகுதிக்காக மட்டும்
ஒரே ஒரு தீக்குச்சியைக் காலை உரசியதுவும்
அத் தீக்குச்சி பரிணாமப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததுவும்
எங்களின் இடைக் கதை.
இன்றும் தொடரும் கதை.

எங்களின்
அந்தக் கதையின் நாயகப் பரிதியைத்தான்
இவன் வார்த்தை நாரில் தொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்
:கிழேண்ட்பாஸ் கிடங்கிற் கிடந்து.

இம்முறை இவன் அனாதையாகிப் போனது
பெரும் சொந்தக்காரன் ஆகத்தான்
என்பது புரிந்தது எனக்கு.

வாழ்த்தினேன்;
தொடர்ந்தான்.

ஆண்டுக் கணக்கின் அமாவாசை இவன்
நேற்று மாலை நிமிர்ந்து வந்தான்
மூன்றாம் பிறையை நிமிர்த்திய மாதிரி.

பட்டினி கிடந்து தான் படைத்திருப்பது
 ஒரு பாட்டுப் புத்தகத்தை அல்ல
 முதலாம் பாகமாய்
 முழு நாட்டுக்கும் வேண்டி
 ஒரு வீட்டுப் புத்தகத்தை என்றான் விம்மிதமாய்.

கூரியனை வரைந்து வரைந்தே
 இந்த அமாவாசை நிலவின் மீது
 சுடர் பாந்திருப்பது கண்டு சுகப்பட்டேன்.

பெற்றார் கிட்ட பெயருக்கு
 இனி விவன் ஜெயராஜா
 பெருமை சேர்ப்பான் எனப் பெருமைப்பட்டேன்.

ஏற்கனவே
 ஜந்து நூல் அடித்திருக்கும் இந் நாலடியானை
 நாலு பேருக்குத்தானும் தெரியாமலிருந்தது.
 அட்டதிக்கும் நனியறிந்த
 ஓர் ஒழுநியானின் வாழ்வெழுதிய விவன்
 இனிப் பல நாலடிப்பான் பலரறிய
 எனத் தெரிந்தேன்.

கிழுக்கின் இதயம் எனின்
 அது வெய்யோனைத் தவிர வேறோன்றாய் இராது.
 உதயம் கிழுக்கிலாயினும்
 உறவு சகல திசைக்குமே.
 இதயத் தசைத் துண்டு
 இடது சரிந்தே கியங்கினாலும்
 அகில உடல் நாட்டுக்கும்
 அரசிரத்தம் பாய்ச்சுகிறது.
 கூரியன் குறித்துச் சொல்லத் தேவையில்லை என்பர்.
 சொல்லாவிடல்
 பார்வை அறிவுதான் பலப்படுமே தவிரப்
 பரிதி குறித்த பகுத்தறிவு வாராது.
 எனவேதான் ஜெயராஜா
 தொகுத்துத் தந்துள்ளார் முதற் பகுப்பை இன்று.
 வாய் வழி விரிந்த ஒரு வரலாறு
 வார்த்தை வீடுகளில் வதியத் தொடாங்குகிறது.

இந்த வரலாற்றுச் கூரியனின் பெயரிற்கூடத்
 தத்துவத்தை ஒளித்து வைத்தார்கள் தந்தை - தாயர்.

கண்ணாற மனசாறக் காதாறச் செய்தியாறக்
கண்டிருக்கிறேன் நான்

கனரகமாய் மந்திரிமார்களை.

வாக்கெடுக்க அவர்கள் வரும்போதெல்லாம்
கையில் வைத்திருப்பார்கள்

சமாதான நிறத் துணி.

அதனால்

அப்பாவிகளை அணைத்துக்கொள்வார்கள்.

வென்றபின்னர்

விடுபட்டுப்போன அவர்களின் வாக்குறுதிகள் குறித்து
நாம் வினா எடுத்துப் போனாலோ

அதே சமாதான நிறத்துத் துணி

துடைத்துக்கொண்டிருக்கும் துப்பாக்கிகளை.

ஆயினும்

இப்படியான முருட்டுத்தனம்

இந்தச் சூரியனிடம் இல்லை என்பதால்தான்

பெற்றார்கள் வைத்தார்கள் பெயரில் அதை:-

'அஷ் - ரஃப்'!

ரஃப்தனமே இல்லாத ஒரு ராஜதந்திரி!

அதனால்தான்

வீவர் பூவைத் தொட்டதற்குப்

பூத்தைத் தொட்டாகப் புனை கதைத்தார்கள்.

இல்லையேல்

வீவர் பூத்தைத் தொட்டிருந்தாற்கூட

அதை வேதத்தோடு இணைத்திருப்பார்கள்!

இந்த இதயம் மட்டும்

வக்கீலாக மாறாது வம்பளந்துகொண்டு இருந்திருப்பின்

என்னைப்போல் ஒரு வக்கில்லாக் கவிஞராக

வாழ்த்துத்தான் பாடுக்கொண்டிருக்கும்.

அன்றேல் எங்கள் ஜெயராஜைப்போல்

இன்னொரு சூரியனைப்பற்றித்தான்

எழுதிக்கொண்டிருக்கும்.

ஆயினும்

சூரியனை யாரால் சுட்டுப் பொசுக்க இயலும்?

அவன் கொடுப்பதை எவன் தடுப்பது?

நான் இந்தச் சூரியனை

முதன் முதலாய்க் காந்தரவுப் பேட்டி கண்டது

மானுடத்தில் அல்ல

மொழி, மூப்புகளில் அல்ல

மானுடமும் மொழியும் மூப்பும் அடங்கிய
மார்க்கத்துவக் கவிதைக் கோளில்தான்.

கவிதையே எங்கள் கதிரெறி பரிதி.
எம் கவிக் கதிர்கள்
சமூக பூரியை ஊடுருவித்தான்
மக்கள் சேர்க்கும் குப்பைகளை
எம் தலைகளில் குவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.
உங்களுக்கும் தெரியும்
கவிஞர்களிடம் எப்போதுமே வாடை வீசம்.
காரணமே இந்த அயலார் குப்பைதான்!
சுத்தப்படுத்தியே சுகாதாரம் கெட்டவர்கள் நாங்கள்!

இலக்கியவாதியும் அரசியல்வாதியும்
ஒரு துறையினராய் நாறும் ஊர்த் தோட்டிகளே.
கிழுக்கின் இதயமே!
நானும் நீயும் நமக்காகவா பிறந்தோம்?

எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.
உன் கியக்கம் வியக்க வைக்கும் உலகையே.
உனக்கு மட்டுமே உயிர் வாழ முடியாதபடி
உருவடுத்துவிட்டவன் நீ.
எனவேதான்
உன் வரலாற்றின் பல பாகங்களுக்காக
எத்தனையோ பிறைக்கோல்கள் போட்டியிட்டும்
ஒரு சிலுவைக்கே கிடைத்திருக்கிறது ஜெயம்.

ஒரு வெண்புநாலோ கரும்பிட்சா பாத்திரமோ
உருவாக்கலாம் நாளையே உன்னையோர் காவியமாய்.

அவன் கொடுப்பதை எவன் தடுப்பது?

வாழ்க நீ, வளர்க நீ!
நாடு போற்ற நனி உயர்க நீ!

அனில்ட்டள் ஜெயராஜா எழுதிய, முன்னாள் அமைச்சர் எம்.எஃ.எம். அஷ்ரஃப்
அவர்களின் வாழ்க்கை நாளான கிழுக்கின் உதயம் தேசத்தின் இதயம்
வெளியீட்டின்போது - 1998.

தமிழ்க் கவிதா விமானம்

தமிழ்க் கவிதா விமானம் ஒன்று
தரை இறங்கி உள்ளதின்று.

பாட்டி நாட்டார் விஜயம்
எங்களுக்குப் பழகிப்போன விஷயம்.

கணவன் லெலூரியாக் கடலில் புதையுண்டபோது
பேர் இமய நெற்றியிலிருந்து பிடுங்கி

பாரத மாதா

தன் பாதத்திட போட்டுக்கொண்ட
திலகம்தானே இந்தத் தீவு?

எனவேதான்

பாட்டி நாட்டார் விஜயம்
பழகிப்போன விஷயம் என்றேன்.

ஆயினும் இந்த விமானிக்கு
இல்லை வேறோர் சமானி என்பதால்
பார்வை மலைகளைப்
பரிசளித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஏனென்றால்
மதுரையை ஏரித்த ஏரிக்கு மலைக்கவசம் இட்டதுபோல்
கவிதை விவனுடையவை
கண்ணகிபோல் மென்மை ஆனவை.

சமயம் சரியில்லாத காரணத்தால்
உரிமை நாவல் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்
வட - தெற்குத் தூப்பாக்கி எழுத்தாளர்கள்
பின்பு புத்தகங்களைப் பாடையேற்றிக்கொண்டிருக்கும் போது
இந்தப் பங்காளிப் போரின்
சமயம் சரியில்லாத காரணத்தால்
சந்தேகம் இங்கே சரிபாதிப் பேருக்கு.

ஆகா!

அண்மைக் காலமாக
சந்தேகங்கள் எங்கள் சந்தோஷங்கள் அல்லவா!
சமயம் சரியில்லாத காரணத்தால்
விமானம் ஒன்று
தம்பாண்ணியில் அல்ல, நம்ப பன்னையில்
தறையிறங்கி இருக்கிறதென்றால்
சந்தேகம் சிலருக்கு வரலாமதான் -
இளையராஜா
சௌந்தரராஜன் ஆகப் பார்ப்பதைப் போல!

தீவின் சொந்தக்காரன்
 திணாஹாயி இறந்த கையோடு
 விமானம் தயையிறங்கி இருப்பதால்
 விமானி தமிழ் விஜயனோ என்று
 ஜயம் வரலாம்தான்!
 வரட்டுமே.
 விமானி தமிழ்க் கவிதா விஜயன்தானே!

மனாங்களை என்றோ வென்றுவிட்ட இவனா
 மண்ணை வெல்ல வரப்போகிறான்?

வந்த ஜயமும் வரண்டே போனது.
 விமானி இன்றுதான் விஜயம் என்று
 மாஸ் மீழயாக்கள் கூறினாலும்
 கள்ளீர்ப் பூக்களுக்கு முன்பேயே அவன்
 செந்திறப் பாக்களாகச் சேர்ந்தான் தீவுக்குள் என்று
 பாக்களின் மீழயாக்கள் விளம்புவதால்
 வந்த ஜயம் வரண்டே போனது!

கவிமேடை ஏறிக்கொண்டிருந்த
 கள்ளக் காதலியர் சீலர்
 இம் மேத்தா விஜயனின் மிக நல்ல கூட்டாளிகளைத்
 தங்கள் பெயர்களில் தமிழித்துக்கொண்டார்களே
 அதுதான்
 அந்தத் திருட்டுப் பித்தலாட்டம்தான்
 இவன்
 மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே வந்தமைக்குச் சான்று.

இலங்கைக் கவிதா மீண்களுக்குத்
 தமிழ் நீச்சல் பழக்கித்தர
 இவன் வரவில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம்.
 ஏனெனில்
 இவன் வணிகனும் அல்லன்
 இவன் முகவரி வடகூப்பட்டியுமல்ல.
 அது வேறாருவதைப் புண்ணல்லவா!....

சிங்களவர்க்கு
 அரசியல் சந்தேகம் அடிப்படைப்போக
 எங்களவர்க்கு
 இலக்கியச் சந்தேகம் ஒன்று!
 அயோத்தியில் இனிமேல் இடமிராது என்று
 ஆண்டுகள் பன்னிரண்டுக்கு முன்பே
 புதுக் கவிதா இராமன
 இவன் பூற்படுத்தினான் காட்டுக்கு.
 மஸ்ஜிதுக்கு நடந்ததைக் கேள்விப்பட்ட கையோடு

காட்டுக்குப் போன இராமன்
காணாமலே போனான்!
விலீஷணன் சந்ததியிடம் அடைக்கலம் தேஷ
இலங்கை சென்றிருக்கலாமோ இராமன் என்று
மீட்டுப் போக வந்திருக்கலாம் மேத்தா என்பதுதான்
இலக்கியச் சந்தேகம் இவர்களுக்கு!

அந்தச் சந்தேகமும் அற்றே போகட்டும்.
அடையாள அட்டை இல்லாது
அண்டர் கிரெளன்டில் இருந்திருந்தாலும்
எங்கள் 'செக - அப்' சாவு - அடிகளில் அவன்
என்றோ செத்தே போயிருப்பானே!
அல்லது
தொல்லைக் காட்சியிலாவது பலிக்கடா ஆகியிருப்பானே!
ஆயினும்
சந்தேகம்தானே இலங்கையர் சந்தோஷம்?

இன்னொரு சந்தேகமும்:-
இமயத்தின் இவன் இங்கே வருவதென்றால்
ஏதோ இருக்கிறது இரகசியமாக.

எங்கள் நாட்டில் இவனுக்கொரு மன்றம்கூட இல்லையே!
இங்கே எம்ஜியார் மன்றமுண்டு;
ஜேஜே மன்றமுண்டு.
இங்கே பிறந்த இந்தியனுக்கு
ஒன்றேமுக்கால் நூற்றாண்டாய்
பிரஜாவரிமை இல்லாமல் இருந்தது.
இங்கே பிறந்த எம்ஜியாரோ
அங்கே போய் ஆண்டானே
அதற்காக வைத்திருக்கலாம்தான் அவனுக்கோர் மன்றம்.
ஆனால்
இறப்பதற்குக்கூட இங்கே வர நினைக்காத
மாதாஜி ஜேஜேய்க்கேன் மன்றம் என்று தெரியவில்லை!

முஸ்லிம் காங்கிரஸாக்கோ முனா மேத்தாவுக்கோ
எங்கள் நாட்டில் இல்லை மன்றம்.
தேவையும் இல்லைதான்.
கூரியன் இயங்க யாரும் :பேட்டரி போட வேண்டாமே!
கூரியனைக் காட்டவும் காணவும்
கோட்டெரி கைக்கொள்ளவும் வேண்டாம்.
நடச்த்திராங்களைக் காணத்தான்
மன்ற இருட்டுத் தேவை!

சம்பிரதாயக் கவிஞர்களுக்குக்
கவிதை ஒரு சுகம்;
ஒரு வர்த்தகம்.
சமுதாயக் கவிஞர்களுக்கோ
கவிதை ஒரு செலவு;
ஒரு வருத்தம்-
இதயம் மட்டும் பேசிப் பேசி
ஈரல் கரைந்த நிலையில்!
கோடிக்கணக்கான இதயங்களைக் காண்பதற்காகத்
தனியே வாழும் தனிமையால்
மனப்பினி.

மகத்துவக் கவிஞர்கள் அடிக்கடி
மருத்துவமனை காண வேண்டும்.
விழா மேடைதான் கவிஞரின் மருத்துவமனை.
அங்கேதான் அவனது
வீழ்ந்துபோன சக்திகளுக்கு விட்டமின் கிடைக்கிறது.
கீதனைக் கந்தல் களைப்பட்டு
பொன்னாடைப் பந்தல் அனீவிக்கப்படுகிறது.
எதிர்காலத்து நிய்யத்துக்கள் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன.
இம்முறை மேத்தாவின் வைத்தியசாலை
ஓங்களின் சைத்தியச் சோலை.

எங்கள் டாக்டர்
இலக்கியத் தென்றல்
உதுமா லெப்பையின் உன்னதம்
ஒரு சீரியஸ் ரைட்மாங்கிற்குத்
திருவிழா நினைத்த
லைட் ரிமங்கின் லாகவம்!

ஒர் எழுத்து நீ
வானம்பாழியாய் வளர்ந்து
மேலும் தா, மேலும் தா, மேல் தா என்று
காலம் இரக்கும் அளவுக்குக்
கவிதைக்கு மூத்தானாகிப்போன மேத்தாவே!
அனுபவப் பழமங்களை
எம் மத்தி உதற வந்திருக்கும்
சக உதரனே!

நீ எமது காலத்தின் தேவை.
உனக்கும் உண்டல்லவா காலத்தின் தேவை?
நாங்களோ
அல் :பக்கராவின் முப்பத்தேழாம் ருக்கூக்காரர்கள்!

இலட்சக் கணக்கில் உனக்குத் தாஸர்கள்.
 இலட்சியக் கணிப்பில் யாருன் ஆசான்?
 இந்த விழாவும் உனக்கோர் ஆசான் ஆகலாம்.
 என் ஆசான் 'ஆறாரே' போன்று
 காலத்தின் தேவை விழாவில் கவனிக்கப்படுவதால்
 இந்த விழாவும் உனக்கோர் ஆசான் ஆகலாம்.

கண்ணீர்ப் பூக்களுக்கு முன்பேயே கடல் கடந்து வந்து
 எங்கள் இதயங்களில்
 நாற்காலி இட்டுக்கொண்ட நட்பே!
 நந்தவன நாட்களிலேயே எங்களுக்குள் புகுந்து
 நெநந்த மன நாட்களில் நட்பறுத்தி விசாரிக்க
 ஒற்றைத் தீக்குச்சியாய் ஓடி வந்தவனே!

நாங்களும் உனக்குப் புதியவர்கள் அல்லமே!
 பவித்திரமான உனது கவிதாப் பயணத்தின்போது
 உன் கவிதைக் காப்பாளராகப் பின்னின்று
 உன்னை வழி செலுத்தியவர்கள் நாங்கள்.

நீ
 தோழர் நிலத் தலைமையில் இருந்துகொண்டே
 சோழர் நிலைச் சரித்திரமாய் உலவியபோது
 உன் மீது பொருளாதாரத் தடை விதிக்கப்பட்டது.

ஆங்காங்கே விடப்பட்டன அம்புகள்.
 நாங்கள் முகத்துக்கு முகம் நின்றோம்
 பேசும் விரதம் மேற்கொண்டோம்.
 தடைக்குத் தடை விதித்தோம்

கவிதா இராமனை நீ காட்டுக்கு அனுப்பியபோது
 பரதனின் தாய்ப்பறமாய்ப் பத்தரைக் கைகள்.
 பரதனாய் ஒரே கை!
 அந்தப் பத்தரையும் பாமரம் என்றும்
 ஒன்றெனினும் அதுவே பா மரம், பா வரம் என்றும்
 தீர்ப்பெழுதி உனக்குத் திலகம் இட்டவர்கள் நாங்கள்.
 வெளிச்சம் உனக்கு வெளியிலும் இருந்தது.

அம்பி கொத்துவதற்குச் சீற்பி
 அவசியமா என்று நடந்த நாடகத்தில்
 அது அம்பியே ஆகுக அகப்பையே ஆகுக
 செதுக்கும் கலை என்றால்
 சீற்பியே தேவை என்று
 பக்கம் பாராமற்கூடப் பேசினோம்.
 நினைத்தது நெகிழ்ந்தது, நிலைத்தது.

உன்னுடைய போதி மரம்
இந்த ஒதுங்கிய நிலத்திலும் இருந்தது.

உன்னுடனேயே நாங்கள் ஊர்வலம் வந்திருக்கிறோம்.
ஏனொனில்
நீ பாரதீய ஜனதாக் கவிஞர் அல்லவே,
பாரளவும் ஜனதாக் கவிஞர்!

முப்பத்தைந்து கலண்டர்களுக்குள்
முப்பத்திரண்டு நூல்குண்டுகளை வெழுத்திருப்பவனே!
ஒரு கவிதைக் குழந்தையாக மட்டுமே
வெள்ளளத்தாள் தொட்டிலிற் கிடந்தவனே!
இன்று நீ ஓர் காவியச் சக்கரவர்த்தியாய்
உலகாள் கட்டிலில் அமர்ந்திருக்கின்றாய்.
நீ அமர்ந்திருப்பது
இன்னொருவன் வந்தால் எழும்பிச் செல்வதற்கல்ல.
இன்னும் பல சாம்ராஜ்யங்களைக் கடைந்தெடுக்க.

மறை நபி வாங்கித் தந்த
இந்த மார்க்கக் கட்டில்தான்
துறக்கத்துக்குள் உன்னைத்
தூக்கிச் செல்லும் ஏக கட்டில்
அந்த உன்னைத்தான்
வாழ்த்தச் சொன்னார்கள் வந்தென.

கவிஞரை அவன்றன் கவிதைகளே வாழ்த்த வேண்டும்.
உன் கவிதைகள் உன்னை மட்டுமல்ல
உலகையே வாழ்த்தி வாழ்கின்றன என்று
ஒரு வார்த்தை கூறுத்தான்
ஆயிரம் வார்த்தைகளோடு அரங்கம் ஏறினேன்.
உன் கவிதைகள் மட்டுமல்ல
உன்னைத் தமிழ் வாழ்த்துகிறது.
தரணி வாழ்த்துகிறது.
காலம் வாழுத்துகிறது.
இருபதாம் நூற்றாண்டோ உன்னை
இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுக்குப்
பரிசளிக்கக் காத்திருக்கிறது.

'முக்கா' என்றால்
ஒரே ஒரு கலைஞர்தான் அங்கே,
'முக்கா' என்றால்
ஒரே கவிஞர் பட்டாளம் இங்கே.
கலைஞரோடும் கவிஞரோடும்
கலந்த உன்னை வாழ்த்துவது
கைலஞ்சம் ஆகவிடுமோ என்று அஞ்சகின்றேன்!

முதல் இருபது ஆண்டுகளாய் நானோர் மார்க்ஸியன்.
 கடந்த முப்பத்தாறாண்டுகளாய்
 நானோர் மார்க்கசீலன்
 மார்க்கசீலனின் வாழ்த்து எப்படி இருக்க முடியும்?

எல்லாம் வல்ல ஏகா!
 நீ கா இக் கவிக்கா!
 உலகவாயில் என்றும் இருக்கட்டும்
 'ஆகா'!

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கவிஞர் மேத்தாவுக்கு அளித்த பாராட்டு விழாவில் - 1998.

உலக வழிகாட்டி

அன்பருளான் நாமத்தார் புகுமென்
அவைத்தலைமைக் கவிதையினைப் பகர்முன்
அடுத்திருக்கும் கவிகாள்
அன்புளத்துச் செவிகாள்
அஸ்ஸலாமு அலைக்குமெனும் முகமன்.

மானுடத்தை வெறியிட்டும் மூடம்
மலிந்தபுவி அன்றுதயர்க் கூடம்
மாற்றுவழி கண்டு
மறுமலர்ச்சி கொண்டு
வாய்ந்ததொரு வழிகாட்டிப் பீடம்.

வழிகேட்டில் நின்றிருந்தார் மாந்தர்
வக்கிரமாய் ஆண்டிருந்தார் வேந்தர்
வன்ஜாஹி லிய்யம்
வளர்த்திந்த வையம்
வழிகாட்ட வந்துதிந்தார் ஏந்தல்.

ஆத்மீகம் லௌகீகம் இரண்டும்
அடங்கலுறுப்பும் துறையெலாமே வருந்தும்
அகிலத்துக் கள்ளார்
ஆயவழி சொன்னார்
அஃதைங்கன் ஒருவருக்கே பொருந்தும்?

வாழ்க்கையதன் பல்வேறு கூறு
வாழ்தலெனல் இயற்கைக்கே மாறு
வாழாது நின்று
மாந்தர்முன் சென்று
வழிகாட்டி ஆவதுமெவ் வாறு?

வாழ்க்கையதன் தனியொவ்வோர் பகுதி
வரித்தெடுத்தே ஆக்கியொரு தொகுதி
வாழவைத்தான் தாதை
வாழ்ந்தாரெம் மேதை
வழிகாட்ட அவர்க்களித்தான் தகுதி.

அண்ணலவர் வாழ்க்கைகதனை நோக்கும்
யார்க்குமுள ஜயமெலாம் போக்கும்
அன்னார்தம் மாட்சி
அவர்வாழ்ந்த காட்சி
ஆங்குளத்தே இஸ்ஸாத்தைத் தேக்கும்.

வளமையிலே மிதந்திருந்தார் நாதர்
 வறுமையிலும் உழன்றிருந்தார் தூதர்
 வாகனமும் ஊர்ந்தார்
 வழிநடையும் தேர்ந்தார்
 வளம்வறுமை இரண்டடைந்தந் நீதர்.

கட்டிளமைக் கண்ணியமும் நின்றார்
 கல்யாணப் பல்துறையும் வென்றார்
 கருப்பருவந் தொட்டுக்
 கடைப்பருவம் மட்டும்
 கானுமெலா அனுபவமுங் கொண்டார்.

அன்புருகும் சமரசத்தைப் பெய்தார்
 அதற்காய் சண்டைகளும் செய்தார்
 அராஜகமே தீர்த்தார்
 அடங்கினார்மன் னித்தார்
 அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் நெய்தார்.

பிறந்தகத்தும் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்தார்
 பிறிதகத்தும் தலைநிமிர்ந்தே போந்தார்
 பெருமண்ணும் வாழ்ந்தார்
 பெறுவிண்ணும் தேர்ந்தார்
 பேற்றுவழி புவியினர்க்கும் ஈந்தார்.

ஒரெழுத்தும் அறியாரும் அவரே
 உயர்வேதம் அளித்தாரும் அவரே
 உயருமெலாத் துறையும்
 உற்றிவெர்பால் உறையும்
 உலகிலிவர் போல்வாழ்ந்தார் எவரே?

பாலியத்தே ஆடுகளும் மேய்த்தார்
 பாருக்கா சானாயும் வாய்த்தார்
 பல்நிலையும் வாழும்
 பயியமைந்து நானும்
 பரிபூர்ண மானுடமாய்க் காய்த்தார்.

வாழ்தன்னைத் தன்சொந்த வீட்டை
 வம்சத்தைத் தன்னூரை நாட்டை
 வளமாக்க உள்ளோர்
 வகைவகையாய்ப் பல்லோர்
 மாநபியோ உலகவழி காட்டி.

முடவழி மூர்க்கவழி ஓட்டி
முன்னேறும் :தீண்வழியை நாட்டி
மூவுலகுங் கூட்டி
முழுமனிதம் ஊட்டி
முறைசமைத்த உலகவழி காட்டி.

எத்தனையோ வழிகாட்டி வந்தார்
இத்தரைக்குப் பலபோதம் தந்தார்
இவைகாண வில்லை
இருநூற்றாண் டெல்லை
எம்நபியை வேறொருவர் முந்தார்.

பூரணமாம் வழிகாட்டி அண்ணல்
புகுந்ததிலை அவ்வழிக்கன் இன்னல்
பொய்வெகுளி கொள்ளை
பொறாமைகொலை இல்லை
பூமியையின் றாள்வதிலை யின்னல்.

உலர்நிலத்துக் கனிச்சுவைதேன் சொட்டே
ஓழிந்தநிலக் கனிச்சுவையோ மட்டே
உலர்பாலை வேதும்
உயர்ச்சுவைத்தேன் போதம்
உலகமிதை விழின்நாறுங் கெட்டே.

இவ்வுலகம் பாலைவனச் சோலை
இன்சுவனச் சோலைவரும் நாளை
இதற்குவழி காட்டி
ஏற்றத்தை நாட்டி
இயக்கத்தான் நுபிபிறந்தார் பாலை.

மூவுலகாம் பூநரகு சொர்க்கம்
முமுதடக்கி எத்துறைக்கும் நிற்கும்
முற்றுவழி காட்டல்
மூண்டுளவோர் ஒழுற்றல்
முடைந்துளதே நுபிவாழ்வுச் சர்க்கம்.

எத்தனையோ தலைமைகளாம் ஆதி
எனினுமைவை சிறுவட்ட வீதி
எவ்வெவர்க்கும் ஒன்றாய்
இருப்பதற்காய்க் குன்றாய்
எம்நபிகள் கொண்டதிலை நீதி.

அமைதிவிட்டுப் பாழ்தால் பரணி
 அடங்கியின்று விழிக்கிறதே தரணி
 அண்ணலரின் வாழ்வே
 அறுத்திடுமித் தாழ்வை
 ஆணாவும் சீலர்நிற்பர் முரணி.

அண்ணலர்தம் அஷ்டத்தளத்தின் வன்மை
 ஆய்ந்தறியின் அதுமனித மென்மை
 அப்பொருளால் விரண்பாய்
 அரண்மனையை மன்வாய்
 அமைத்தளித்தார் நீக்கிமறப் புன்மை.

கி.ஓ.ப.கூ.தாபன முள்ளிம் சேவை - 1998.

லகரம்

வாழ்வு நானை மலரும்.

வாழ இன்று குவிந்துவிட்ட வாழ்வத் தாமரை
நானையாவது மலருமென்றோர் நம்பிக்கை.

ஒன்பது எழுத்துக்களும்
ஒன்பது கவிஞர்களுக்குக் கூடு பாய்ந்து நிற்கும்
ஒரு துயர லம்பகம்:-

வாழ்வு நானை மலரும்.

ஒன்பது கோள்களையும் ஒருமுகப்படுத்திய ஹிட்லராக
மன்பதை ஆண்டான் மண்டோதரி இராவணன்.

அதே நிலத்தில் இன்று
நானை வாழ்வு மலருமென்ற நம்பிக்கைப் பதாகையில்
நவ எழுத்துக்களும்கூடச்
சீதை சிறையெடுக்கப்பட்டதைப் போல்
ஒன்பது திசைகளில் திரும்பி ஓலம்!

ஒரு விடையே வினாவாகிறது:-

வாழ்வு நானை மலருமா?

நானை என்பது நமன் கையில்
நானை என்பது நஷ்டவாளிகளின் பேச்சு
இன்று என்பதே எமது முச்ச என்று
குட்டுகள் பட்டே நெட்டி மறந்து நிமிர்ந்த
நம் சீழ்த்தலை வாலிபர்கள்.
துப்பாக்கி இலக்கியம் தொடக்கினார்கள்.
இன்று அவர்களும் சொல்வது
வாழ்வு நானை மலரும்!

லட்ச லட்சமாய் லகரங்கள் தேழித் தேழிப்
பிச்சைக்காரனாய்ப் பெருமூச்சிடும் என்னிடம்
அட்சர லகரத்தை அளித்துக்
களத்தில் ஏற்டா கவிதை கூற்டா என்று
ஏழ்வளி ஜயராஜ் ஜயா இயம்பினார்-
அமைதியைத் தேட அபிஷேகம் செய்கையில்
இந்தா சண்டை வெடியிந்த குண்டை என்று
காலம் இட்டதுபோற் கட்டளை!

லகரத்தைக் கொண்டெப்படி
இந்த அட்சதிக்குப் படைகளுக்கு நிகராகக்
கவி புனைந்து களைகட்டுவேன்?

தமிழில் கூறும் விதவை எழுத்தாயிற்றே!
சொல்லுக்கு முன்னால் வந்தால் சுகமில்லையே!
இப்படியோர் பழையமைவாதும் இடைவெட்டாய்.

செழுமை வாதும் சிலிர்த்தெழுந்தது
ஒரே வெட்டாய் - லபக்கென!

விதவையே இல்லையெனும் வேதத்தை உடையவனே!
நாடுகள் இன்றெல்லாம் அந்தகு நங்கையர் வசமல்லவா?

கம்பனிடம் களவுடுத்தே கவிஞரானவன் நீ!

அவனது கடுத்தறி மட்டுமல்ல

சட்டிக் கறியும் கவி பாட வேண்டுமே!

கம்பவாரிதி கூறும் தந்தாரெனில்

அதில் விபரம் இருக்கும்.

உன் முகவரி காட்டும் கவி வரி தீட்டு!

கூறும்

கம்பனின் ஒரு நகரம்.

விஜயன் விட்ட லாலா நாட்டையல்ல

அவன் தொட்ட ஸங்காபுரியையே

பாடனான் கம்பன் பலவகையில்!

இராமனை மட்டுமா அவன் பாடனான்?

லக்குவனை, ஸங்கேஸ்வரனை, லக்குமிஷை, லக்குமிபதியை....

பிறகுதான் என் கோலுக்குச் சீறகு பிறந்தது.

இடையில் மட்டுமே நிற்கும் கூறுத்தைக்

கவி வள்ளியில் முன்னார் கட்டித் தட்டிவிட்டேன்.

பன்னிரண்டு கணவன்காரி 'ல்' லன்னைக்கும்

பதினெட்டு மனைவிக்காரன் அகரத்துக்கும் பிறந்த

மூத்த சந்தானமாம் கூறுத்தைக்கும்

ஏக பத்தனி விரதர் என் தந்தைக்கும்

ஏக பதி விரதை என் தாய்க்கும் பிறந்த

மூத்த மகன் என் வாழ்க்கையில்

கணிசமான ஒரு காதல்.

இராமனைனில் நெஞ்சணர்வீர் இலக்கியத்து நாயகனை.
என்னகத்தே அந்நாமம் எந்தையாய்.

காவியத்தில் இராமன் அயோத்தியன் எனப்படுகிறான்.

தன் பாலியத்தில் என் தந்தை.

அயோக்கியன் எனப்பட்டிருக்கலாம்!

என் தாய் மொழியில் ஒரு பழமொழி:-

கொலையாளியை நம்பு.

மலையாளியை நம்பாதே!

எம் தந்தையார்
 தான் பிறந்த மலையாளத்தை நம்பாமல்
 ஈழத்தின் மலைஞாலத்தை நம்பி
 இராமன் தன் இட - வலங்களோடு காடு புக்கதே போல்
 இவர் தம் சூடு குணங்களோடும்
 இந்த ஈழமலைக் காடு புக்கதாக வரலாறு.
 யைத்தில் குழியேறி
 ளங்காவாசியாகி
 மெபாடி வாழ்க்கை தொடங்கினார்.
 கைரமாய் வளைந்து
 சிகரத்தே சிகரமாய் உழைத்துப்
 பகரமாய் எங்களைப் பாருக்கு ஈந்து மறைந்தார்.

அந்த யைத்திலிருந்துதான்
 வந்தர், வந்தர்லாம்பு வெளிச்சங்களில்
 லக்கணம் தேர்ந்து
 லக்கியத்தில் யைப்பட்டு
 லட்சியம் பூண்டேன்.

அன்று என் குடும்பம் வினவிய அதே வினா:-
 வாழ்வு நானை மலருமா?

பெரும்பான்மை நாவில்
 சிச் சிறு மன்திட்டின் நாமம்
 ளங்கா அன்றேல் லக்திவ.
 பார்வைக்கு கைரம் ஓர் அரவ உருவமென்பதால்
 பட்டப்பேர் ஒன்றிந்தர்குப் பாம்பு ளானா என்றும்.

லங்காவின் பெரிசுகள் மாநாடு கூட்டின.
 ஆகா!
 நாகர்கள் நாகங்களாகக் கூடாது!
 நாம்தானே பாம்பு ளானாக்காரர்கள்!
 கக்க வேண்டியதுதான் கடு நஞ்சை என்றார்கள்!

லண்டன்காரர்கள் போன கையோடு
 லக்வாசிகள்
 கக்கத் தொடங்கினார்கள் நஞ்சை.
 இன்று
 பார்க்குமிடத்திலைல்லாம் - ஓவ்வோர்
 பாம்பு தெரியுதப்பா!
 பாம்பு ளானா மட்டுமல்ல பட்டப் பேர்,
 குண்டு ளானா என்றுமோர் குறிப்புமண்டு.
 ஆகா!

தமிழர்கள் குண்டு போடச் சொல்கிறார்களே
என்று குசுகுசுப்பு!
அதனால்தான் லக்குக்கூடப் பாராமல்
லட்டு லட்டாய் வீசுகிறார்கள் லக்வாசிகள்
லஜ்ஜை கெட்டு குண்டுகளை
லங்காத் தலையிலேயே.

இப்படியெல்லாம் இழப்பென்றுதான்
ஸழம் என்று பேர் வைத்தார் ஆழமாக.
அப்படிப் பேர் அமைந்து போனால்
குண்டோ பாம்போ கூடி வராது என்றுதான்
ஸழம் என்றாலே ஓலம் வைக்கிறார்கள்!
ஆயினும்
வாழ்வு நாளை மலரும்.

லகரத்தின் முன்னே
பிள்ளையார் சுழி போல் கிரம் வைத்தபோது
இலங்கியது நும்பிளங்கை -
அமைதியின் லிக்கணமாய். லிக்கியமாய்.
யாருடையதோ கண் பட்டு
விண் பட்டுப் போன்ற இந்த மண் திட்டு
இன்று நிற்கிறது புண் பட்டு.
பிணாங்களைக் கிரீடங்களாக்கித்
தொலைந்துவிட்ட அமைதியைத் தேழித் தேழிச்
சாலை சாலையாக ஊர்வலம் போகிறோம் -
சவடால் அடித்தும் சகோதரம் பேசியும்.
இதற்கு மூலம் எது?....

சிறப்புப் பான்மையோர்
சேர்த்தார்களே லகரத்துக்கு முன் கிரம் என்று,
வெறுப்புப் பான்மையோரும் சேர்த்தார்கள்
ஸ்ரீகரம் என்று.

லகரத்தை முன்பின்னாக்கி
மேலே ஒரு தலையணி,
கீழே ஒரு காலணி - இ
பெயர் ஸ்ரீகரம்!

அதைச் சாசனாத்தில் வரித்திருத்தல் போதாதென்று
வாகனத்திலும் பொறித்திருக்கப் போய்த்தான்
லங்காபுரியின் ஆவணைம் இழந்தது கோவணைம்!
இன்று
ஸ்ரீகரம் இன்றியே வாகனம் ஓடுமென்று
சகோதரம் பேசிச் சமரசம்.
பாரதி சொன்னைதைத் திருத்திச் சொல்லலாம்:-

நேத்திரம் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
ஆத்திரம் வாராதா?
ஹீகரம் இன்று கபளீகரம் என்பதால் மட்டுமே
வாழ்வு நானை மலரும் எனலாமா?

லகரக் கவிதையின்போது
நான் லம்பாடுகளை மறக்க முடியாதே!
பொருளில்லா
உரிமையில்லா
உறையுள், ஊர்கள் இல்லா
நாடோடுகள் இவர்கள்.
இந்தக் கூட்டம் இங்கே பெருகி வருகிறது.
கேட்டாற் புலப்பெயர்வு.

தமிழுர்களும் முஸ்லிம்களும் லம்பாடுகளாய்
லக்கின்றி
லட்சியமின்றி
லடாய்கள் மிக...

இதுவும் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட தேவைதான் -
அவர்களுக்கு.

சந்திக்குச் சந்தி சாந்துப் பலைக்கள் நாட்டனார்களே
ஆண்டு இரண்டாயிரத்தில்
அனைவருக்கும் குலிடம் என்று!
அப்போதே திட்டம் அமுலாகத் தொடங்கியது.
அன்று கலைகள் கொலை செய்யப்பட்டன.
இன்று கொலைகள் கலைகளாக்கப்படுகின்றன!

லம்பாடுகள் நம் வாழ்வு
நானை மலருமா?

தத்துவமாய் வாழ்க்கையைத் தரிசிப்போமானால்
சமரசம் ஒரு பாதி
சமர் மறு பாதியே.
போரே இல்லாது பூவுலக வாழ்வில்லை.
கால மயானத்திற் புதையுண்டுபோன
கடந்த நாலாயிரம் கலைஞர்களைத் தோண்டினால்
நூற்றைம்பது கலைஞர்களே
அமைதியாய் மரித்தன.
ஏனையவை அனைத்துமே
போர்த் தியாகக் கலைஞர்களே.

எந்த உயர் வேதமும்
எந்நாட்டு இலக்கியமும்

போர் குறித்துப் புகலாது அமையவில்லை.

போர்

நம் நடுப் பேர்.

போர் ஒழிவுதில்லை-

சண்டை வியாபாரிகளின் கையில்

வாழ்வின் தொண்டை அகப்பட்டிருப்பதால்.

சரிதான், போரும் இருக்கட்டுமே!

ஆனால்

இல்லாம் கியம்புவது போல்

க்ஷைத் போதிப்பது போல்

கம்பனும் தன் மொழியிற் கழன்றது போல்

அமைதியாய் அறமாய் ஆகட்டுமே அமர்!

அப்படி அமையுமாகின்

வாழ்வு நாளை மலர்வது

பலிக்கும்!

லட்சத்துள் ஒருவராக

கைகுமியின் புதல்வராக

லட்சியத்தோடு

பத்து லகரங்களைப் புதிப்பகத்தில் உலவவிட்டுக்

கம்ப உச்சிக் கலசமாக

நேற்றிருந்த துறைவியார் இன்று துறவியானார்.

நாளை நாழும்

யைகாலப்படத்தான் போகிறோம்.

நாம் இல்லாவிட்டாலும்

இன்றைய அஸ்த்தமனம் நாளைய உதயம்.

அங்குனம் வாழ்வு மலருமெனின்

யுத்த வியாபாரிகள்

மீண்டும்

வங்காபுரியை

யைப்படுத்துவார்கள்-

மேலுமொரு போருக்கு.

அடுத்த நூற்றாண்டில் போரும் ஒரு

ஸ்ரீத கலையே!

அந்த நோக்கில் அலசினோமானால்

வாழ்வு இன்றே மலர்ந்துதான் இருக்கிறது!

நம் கையில் தோட்டாவுண்டு.

துப்பாக்கிதான் குறை!

திருமறை குர்ஷுனின் சரிநடுச் சொல்லொன்று
கவி நிறைவை ஆற்றவிஸ்கே கைகொடுக்கிறது.

'வல்யதலத்தஃப்' அந்த வார்த்தையாகும்.

முதற்பாதி 'த'கரத்தில் முடிவடைய

அடுத்த பாதி 'ல'கரத்தில் ஆரம்பம்.

பாதி வாழ்வு முடிவடைந்து

மீதி வாழ்வு தொடங்குமெனக்கு

இந்தச் சொல் அறிவுறுத்துவது:-

'எச்சரிக்கை கொள்கை!

'வாழ்வு நானை மலரும்' என்ற ஒன்பது எழுத்துக்கள் கொண்ட தொடரில் எனக்குக் கிடைத்த 'லகரம்' தலைப்பில் பாடப்பட்ட கவிதை. கம்பன் விழாக் கவியராங்கில் - 1999.

பெரும் துரைவி

தெற்றேஸாவை யாமிழுந்த செய்திகேட்டுத் திக்கற்றோர் நிலைக்காகத் துக்கப்பட்டேன் பெருந்துரைவி காலத்தாற் பிடின்கப்பட்டுப் பிரிவுற்றார் எனுஞ்செய்தி பிறந்தபோதோ இறந்ததுவே ஒருதுண்டென் இதயக்கூட்டில் எனக்கான துயரத்தே அழுந்திப்போனேன் ஒருமுக்கால் நூற்றாண்டு மலையகத்தின் ஒரேபறவை சிறகறுந்து வீழ்ந்தசோகம்

மாத்தளையின் சுடுகந்தை ஓட்டினோரம் மாடிமொன்று கட்டியங்கு வாழ்ந்தீரன்று நீத்திருந்தேன் யான்வளர்ந்த அப்பேராற்றை ந்ராங்குக் காளிக்கு மாடகடம் காத்திரமாய் அலங்கரித்து மேன்மைசெய்தீர் கட்டிடங்கள் வளர்த்தெடுத்தீர் மெளனமாக நேற்றுவந்தோர் தம்பயரைப் பொறித்துக்கொண்டார் நின்பெயரக் கட்டிடத்தே யாண்டுமில்லை

நூற்றெழுபத் தைந்தாண்டின் பிழிவேவெயந்தும் நூல்வுடக்கத் துணிந்தெழுந்த துரைவித்தாதாய் ஆற்றியங்கு நவக்கிரக நூலின்கோவில் அடைத்தீரோ உமதுநவ வாயிற்கூட்டை தேற்றுதற்கோர் அரைவிஸ்வ நாதர்கூடத் தீவிதிலே தொன்றுவரோ இரட்டியாரே நூற்றோரா யிரமீந்து கதைகள்பெய்து நொழிப்பொழுதில் கைசிவந்த நாமத்தாரே

எழுதியகை ஓயாதே எழுதித்தள்ளும் எழுத்தாளர் அங்கும்போய் எழுதுவார்கள் எழுதுவதை யாரப்பா பதிப்பிப்பார்கள் இவர்போகு முன்போவேன் என்றேயெண்ணி அழிவில்லா மேலுலகம் போன்றாங்கோர் அச்சகத்தை நிறுவிடவே என்றுகொண்டோர் உள்க்கருத்தை அதனாடே வாழ்ந்துநிற்பேன் உமைமீண்டும் சந்திக்கும் நன்மைக்காக.

இரு வருடத்துக்குள் ஒன்பது மலையக நூல்களைப் பதிப்பித்து, ஒரு லட்சத்து ஓராயிரம் ரூபா ஈந்து தினாகரனுடன் கிடைந்து சிறுகதைப்போட்டி நடத்திய துரை. விஸ்வநாதன் ஜயா அவர்கள் இறந்த போது - 1999.

நேர்வழிக் கதிரவன்

அப்படித்தான் சொல்கிறோம்
ஆயினும்
ஆதவன் என்றுமே அஸ்தமிப்பதில்லை.

அஷ்டவைய்குகள் அஸ்தமிக்கலாம்
அஷ்டவம்ஸ் அஸ்தமிப்பதில்லை.

ஏனெனில்
கவி, கதை, இசையுலகில் ரவியிவன்
இருப்புக்குச் சுவாசமீயும் நெருப்பு.

இருள் பூமி
விவணிடபிருந்து பெற்றுத்தானே ஒளிர்கிறது!
பெறாத போதுதானே இருள்கிறது!

எனவேதான்
நம் குறையை ஞாயிற்றின் மீதேற்றி
அஸ்தமிக்கிறான் எங்கிறோம் ஆதவன்.

ஆயினும்
ஆதவன் என்றுமே அஸ்தமிப்பதில்லை.

நெருப்பின் உலை வெய்யோன்
நிதம் கிழக்கில் உதிக்கின்றான்.

இந்த நெருப்பின் கலை வெய்யோனோ
தெற்கில்தான் உதித்தெழுந்தான்.
தெற்கிலும் ஒரு கிழக்கு உண்டல்லவா?
தெற்கின் இந்த நீள்க்கரை வெய்யோன்
இன்று நாற்றிசையிலும் மினிர்கின்றான்
நீள்க்கதை பெய்வோனாய்.

ஒளிரும் இந்த உயர்கலைச் சூரியனை
ஓட்டகச் சூரியன் என்றும் உரைக்கலாம்.

இலக்கியக் குளிர் பிழித்ததே என்று
கலை, இலக்கியக் கூடாரத்துக்குள்
கவிதைத் தலையை முதலில் நுழைத்துக்
கூடாரத்தின் தலைவனாகவே இன்று
கூர்மை பெற்றிருப்பதால்

இவனை நாம்
ஒட்டகச் சூரியன் என்றும் உரைக்கலாம்.

'கொன்கிரி': கவிதையின் ஆதிப் பகலவன் இவன்
ஓர் அதிரடிப் படையினன்;
அதிசயமான அதிரடிப் படையினன்.
காத்து நிற்கிறது காலம் கரம் நீட்டி
இவனிடமிருந்து எதிர்பார்த்து
ஒரு கவிதைப் புச்செண்ணை.

சிலிர்த்து நிற்கிறது செந்தமிழ் லைக்கியம்
தன் கழுத்து நீட்டி
இவனிடமிருந்து எதிர்பார்த்து
ஒரு சிறுக்கை மாலையை.

ஆயினும் இந்த அதிரடிப் படையினன்
எங்கள் சிராங்களிற் சூழியதோ
பெருங்கதைக் கிரீட்டதையே.

ஒட்டகப் பரிதியினன்
அறிவு நீரை மட்டுமல்ல அருந்திச் சேகரித்திருப்பது
மானுடச் சீதனத்தையும்தான்.

'என் வாசல் அன்று இலைமறந்து காய்ந்தபோது'
இந்த மானுடச் சீதனம்தான்
அன்று எங்கள் அடுப்பை ஏரித்து!
குமேப் தியங்களைக் குளிர்வித்தது!

லைக்கிய அரசுக்குள்ளே இந்த பாஸ்கரன்
அனேகமாய் எதிர்க்கட்சிதான்.

ஏனென்றால்
திறமைக் காந்தமுள்ள திசைப்பக்கமே நிற்கும்
விமர்சன முள் இவன்.
அதனால்

வாசக வாக்குகளை ஏமாற்றிச்
சூரண்டிச் சூறையாடிச் சேர்க்கும்
எழுத்து அரசியல்வாதிகளுக்கு
இந்த பாஸ்கரன் எதிர்க்கட்சிதான்.
இவனது சின்னம் ஆறாம் விரல்.

'அஷ்வீரா'க் கதிரவனின்
நேர்வழிக் காலம் நினைவுக்கு வருகிறது.
ஜாஹிலிய்யம் எதிர்த்த போர்வழி அது.

அவ்வழியை எதிர்த்தோர்
நேர்குழி வீழ்ந்தமையையும் நேர் கண்டோம் நாம்.

பேரொளி ஈந்த ஓர்நபித் திலகத்தின்
சீர்வழி நான் அடைந்திட
இர் வழிகாட்டியாய் உதவியவன்
இந்த நேர்வழிக் கதிரவன்தான்.

இப்படியல்லாம் இவனைப்பற்றியவை அநந்தம்.
சாட்சிக்காய்ச் சில சமர்ப்பித்தேன்

பாதைக்கு இவனைழுத்து இன்னுமின்னும்
பகுத்தரிவு ஒளி பாய்ச்ச வேண்டுமென்று
வேண்டி
வாழ்த்தி
வேறாகாது அமைகின்றேன்.

எம்.எம்சு.எம்.ஷம்ஸ் அவர்களின் 'கிராமத்தின்' கனவுகள் நாவல் வெளியீட்டில் -2000.

அமைதிக்காய்ப் போர்!

அமைச்சர்களால் வருவதல்ல அமைதி.
அவர்களால் வருவதெல்லாம்
அனுதாபமோ அட்காசமோதாம்.

சி,
மலக்குழி நிரம்பி மணக்கிறதே துஷ்டமாய்!...

போர் அரக்கனால் வருவதல்ல அமைதி.
அவனால் வருவதெல்லாம்
விலை அராஜகமோ ஆயுத வியாபாரமோதாம்.

எங்கள் பாதுகாப்பாளர்களுக்கு
சுவிஸ் வங்கி மீதும் சந்தேகம் என்பதால்
நிலவிலாவது நிறைக்கப்பார்ப்பார்கள்
தேசிய வருமானத்தை.

'அமைக என் பிறப்போடாவது அமைதி என்று
நல்லினாக்கவாதிகள் ஆயிரவர்
நாளாந்தும் பிறந்தாற்கூட
அமைதி வரப்போவதில்லை, சிறைகாழந்த பறவையே!
'அமைக பழிவாங்குதல் என் இறப்போடும்,' என்று
துவேஷிகள் நூற்றுக்கணக்கில்
எதிரும் புதிருமாய் இங்கே
போரில் இறந்துகொண்டிருப்பதால்.

அமைதிக் குழந்தையைப் பிரசவிக்கத்தான்
இலங்கை மாதாவுக்குப்
போர்ப் பிரசவ வேதனையாம்!
இருபுறமும் போரிடுவது இராவணர்களே என்றிருப்பதால்
பிறப்பது அமைதிக் குழந்தைதானா?

சமரசத்துக்காகத்தான் சமர் செய்கிறோம் என்று
ஒத்தபடும் வேதத்தைக் கேட்டு
கைஷத்தானே சிரிக்கிறானே பறவையே!
இரத்தக் காட்டேரிகள் இரத்த தானம் செய்யுமாகில்
சமரும் நிச்சயம் சமரசம் கொண்டுவரும்.

சரிதான் பெரியவனே
உனக்கு எதற்கப்பா அமைதி?
நீயென்ன, சிறியவனாகவா வாழ்ப்போகிறாய்?

அட, சிறியவனே!
உனக்குத்தான் எதற்கப்பா அமைதி?
நீயும் ஒரைசப்பட்டுவிட்டாயா
பெரியவனாக வாழ வேண்டுமென்று?

உனக்குத் தெரியுமா சுதேசியே,
எட்டாண்டாய்க் கிளிலிலிட்ட கிளிலின்டன் அரக்கிதான்
பலஸ்தீனக் குழந்தை பாலரூந்தி துயில வேண்டுமென்று
தாலாட்டும் எழுதிக் கொடுத்தாளாம்
தன் சாவுக் காலம் நெருங்கியபோது!

மேமூ - 2001.

முயற்சியின் பயிற்சி

அறுவடைக்காய் நான்பிறந்த கணமே - என்னென்
ஆளுதற்காய் உடன்பிறந்த மனமே! - நானென்
மறுமைக்காய் நானிறக்கும் வணமே - சேர்ந்து
மாளுதற்காய் வாழுகின்ற மனமே! - தூய
மறைத்திங்கள் அளித்திருக்கும் பயிற்சி - தன்னை
மதித்தினிறீ பின்பற்றல் உயர்ச்சி - இன்னும்
வருநாள்கள் அமலுக்காய் வேண்டி - இன்றே
வகுத்துக்கொள் நிய்யத்தை உணரி.

வகுத்துக்கொள் வாழ்முறையை இந்நாள் - என்று
வல்லானே மறைமுகமாய்ச் சொன்னான் - அன்றேல்
பகைத்துக்கொள் சொர்க்கமென்றான் என்றே - நீயும்
பகுத்தறிதல் உன்செயலாம் நெஞ்சே! - மார்க்கம்
பகிரந்தளித்த ஆத்மீகம் நின்றாய் - திங்கள்
பக்குவங்கள் அனுட்டித்து வென்றாய் - ஆண்டின்
மிகுதியையும் அனுட்டிப்பேன் மெய்யாய் - என்று
மிடுக்காயோர் நிய்யத்துச் செய்வாய்.

செகமிதனை இயக்குவது செயலா? - அல்ல
திட்டமிடும் மனம்நீதான் அசலாயி! - என்னில்
அகமேநீ ஜம்புலனை அடக்கு! - அன்றேல்
ஜம்பொறிகள் அடங்காத நடப்பு! - பின்னர்
வகைவகையாய்த் தீவைகளே பிளிரும் - மக்கள்
வர்க்கத்தைச் சிதறாத்தே மினிரும் - நோன்பின்
மகிழ்ச்சியனும் கட்டுப்பா டேற்பாய் - என்றும்
மனமேநீ ஒருப்படுவாய் காப்பாய்.

ஆசைகளை நீதுறத்தல் வேண்டும் - என்றோர்
அபத்தத்தை யானுரையேன் யாண்டும் - நெஞ்சின்
ஆசைகளே செயற்பாட்டின் வேர்கள் - அந்த
அருங்செயலே பாரையிழும் ஏர்கள்! - சொர்க்க
ஆசனத்தை யானடையும் தேர்வில் - காக்கும்
அறுவடையெல் வயல்வளர்த்த சீர்கள் - ஆக
ஆசைகளை மனதேதேர்ந் தெடுப்பாய்! - ஆனால்
ஆகாது பேராசை, விடுப்பாய்.

எதற்குமில்லாம் வைத்ததெல்லை பாரில் - யாரும்
இவ்வெல்லைக் கோபுரத்தை மீறில் - அஃதே
எதிர்வாதத் தீவிரமாய் மாறும்! - ஆசை
இவ்வாறே பேராசை ஆகும் - நீயோ

மிதமான ஆசையையே செதுக்கு - எல்லை
மீறிவிடின் தீவிரமென் நொதுக்கு - வெட்டி
அதையிழித்துப் புறமொதுங்கி வேறு - நல்ல
ஹலாலாசைக் குதிரையொன்றில் ஏறு.

விழியலுக்காம் குதிரையதில் துழிப்பாய் - ஏகி
வெல்லுதற்காய்க் கடிவாளம் பிழிப்பாய் - அந்தக்
கடிவாளம் வெற்றிதரும் பொறுமை - வாழ்வின்
கடினத்தும் நடமையியக்கும் தலைமை - மாற்றார்
அடக்குகையில் அடங்கலல்ல பொறுமை - நெஞ்சே
அறக்குகையில் அடங்குதலே பெருமை - இனி நீ
முடிவுவரை இயங்கநியயத் திட்டு - மாறா
முயற்சியெனும் பயணத்தைக் கட்டு.

துவாக்களினைச் செய்தவையே காவல் - என்று
தூாங்குவதாற் பயனில், து வாக்கள் - நெஞ்சின்
அவாக்களோதாம்! அவாஅவர்றைச் செயலில் - காட்ட
ஆர்வத்தே நீயிறங்கு முதலில் - உன்றன்
அவாக்களைநீ யேயியக்கா யாயின் - தானே
யாதொன்றும் உனக்குதவான் நாயன்! - ஈர்நாள்
எவர்கழித்தா ரோவொன்றே போலும் - நட்டம்
வீவர்க்கேயாம் எனவாழ்க்கை நீஞும்.

நடற்கொருவர் வைத்திருந்தார் விதைகள் - கேட்டார்
நாளையுல கழியுமெனும் கதைகள்! - அன்னார்
நடுக்கமுறார், எதற்குமஞ்சார், வருந்தார்! - சென்று
நட்டுவீதை கடன்முடித்தே இருந்தார் - நீயும்
கடமைதனைப் புரிந்திருப்பாய் நானும் - அதுவே
காவுதற்குன் அறுவடையையாய்ச் சேரும் - இங்கே
எடுத்துரைப்பேன் ஹாஜராவெம் அன்னை - முற்றும்
இயங்கியதை உதாரணமாய் முன்னை.

பாலைமத்தி அவர்குழந்தைக் குருத்து - வாழுப்
பசிபிடூங்கக் கதறியது விவரத்து - தாயார்
ஒலத்தால் துவாமட்டும் இறுத்து - நோக்கி
உறைந்தாரா ஆகாயம் வெறித்து? - இல்லை!
மேலானின் கருணையுண்டு தானே - என்ற
மெய்யறிந்தும் நின்றாரா வீணே? - இல்லை!
மேலேறி ஸஃபாமர்வா அலைந்தார்! - ஓடி
மீஸீஸீத் துணைதேடிக் குறைந்தார்!

அவன்கருணை திறந்தாங்கே ஊற்றும்! - ஊற்றோ
அன்னைசெய்த முயற்சியிலா தோற்றும்? - அல்ல,
அவரவதிப் பெறுமதிதான் இமயம்! - இன்னும்
அதற்கிணையோர் ஊற்றெங்கே அமையும்? - நெஞ்சே!

புவிப்புரவி ஹலாலாகைச் சமர்வாய்! - ஏறிப்
பொறுமையெனும் கழவாளம் கவர்வாய்! - மாறா
நவமுயற்சிப் பயணத்தில் தொடர்வாய்! - இந்த
நன்னாளோர் நியப்பத்தில் சுடர்வாய்.

ரூபவாழினித் தொலைக்காட்சி நோன்புப் பெருநாள் கவியரங்கில் - 2002.

தலைவனாய் எவரூயுமே தத்தெடுக்க இயலாது!

சிறப்பெண்ணும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபாகி
அரபியிலே
அதிசிறந்தோன் எனும் பொருளில்
அஷ்ரஃப்பெனும் பெயர் சுமந்து
நம்மிடையே வளம் சுரந்து
நறுக்கென்று மறைந்தானின்
செம்மை தெளிவறுத்தும் சேய்நூலின் விழாவிதி
நிகழ்வுகளால் ஒரு கதையை
நிகழ்த்த விரும்புகின்றேன்.

புலவர்மணி ஷரி:பு:த்:தீனார் புகழ்ந்தனைத்த மாணவனே!
கிழக்கின் உதயமிந்த தேசத்தின் இதயமென்று
மரமுனிவன் உனை வியந்து
வரலாற்றின் ஏடாக
முழுமனிதன் இவன்செய்த முதல்நூல் விழாவினிலே
அஷ்ரஃபே.
உனைமுதலாய் அரங்கத்தே வாழ்த்திநின்றேன்.

நாயகத்தை வாழ்த்தியவன் நாவை
நயமிலாரை வாழ்த்துதற்கு நானென்றும் பயன்படுத்தேன்.
தாயகத்தை
தாயகத்தின் தனிமைவாழ்
சமூகத்தார் காயத்தை ஆற்றுதற்காய்க் களமிறங்கித்
தேயத்தின் ஒருமையும் தேயாது போராடும்
ஆயத்து நெஞ்சினை
அன்றுநான் வாழ்த்திநின்றேன்.

நான்
வாழ்த்தியோருள் நீமட்டும்
வாழ்வொழித்துப் போனாயே!...
ஆழத்தே இன்னுந்தான் அந்தப்புன் காயவில்லை.
என்றாலும் அஷ்ரஃபேந் எம்நடுவில்
வாழாது போனாலும்
வாழ்வளித்துப் போனாயே!
வழிகாடி
வாழ்வமைத்து
வானேறிப் போனதனால்
மனக்காயம் ஓரளாவு வருத்தம் குறைக்கிறது....

நீபோன பின்னாலே நிலமிதிலே
 நோவளிக்கும் நிகழ்வுபல நுழைந்ததெலாம் தொடர்க்கதையே.
 நீவரைந்த ஓவியத்தில்
 நிறமாற்றம்
 மரமாற்றம்....
 நடக்கின்ற ஒன்றைமட்டும் நானிங்கே எடுத்துள்ளேன்.
 அரசியலில் உணவைத்து அலசுவோர் பலருள்ளார்.
 பணத்துக்காய்
 புகழுக்காய்
 பதவிக்காய்
 தலைமைக்காய்
 இனத்துக்காய்
 எழுத்துக்காய்
 எனப்பலவாய் அலசல்கள்.
 எனினுமுன்
 ஆதிநண்பன் தாலிம் அஹமதுவும் நானும்
 மணிப்புலவர் மருதார் மஜீதும் நானும்
 சிறுவட்டம் என்றாலும் பெருவளிகள் பலகடந்து
 யாரும் அசாவன் அருநுண்மை வியந்திருப்போம்.
 இப்படியும் ஒரு பிறப்பு இருந்தானே எனக்களிப்போம்.
 பிறகு
 இப்படியும் ஒருமனிதன் இருக்கிறானே நம்மிடையே
 எனமகிழ இடமின்றி ஏறிவோம் பெருமுச்ச...

மனிதனை இழந்துவிழின் மனங்கலங்கும்,
 அவ்வளவே.
 முனிவனை இழந்துவிழின் மூனை மரக்காதா?
 அரைகுறையில் அம்முனிவன் அகன்றாலோ
 அறிவும் அறவாழ்வும் அலமறாவா?...
 கையறு நிலையிதனாற் கலக்கம் மிகுந்திடவே
 நீபோன பின்னிங்கு நீவரைந்த ஓவியத்தில்
 மரமாற்றம் செய்கின்ற மாறுதலைச் சொல்லவந்தேன்.

உன்பெயர்கொண் டொருகவிஞன்
 ஒருகவிதை எழுதியுள்ளான்.
 வாங்கரி மாதாய் மரம்வளர்த்த கதையிடது:-
 'அம்மணி!
 பன்னிரண்டு மில்லியன் மரங்களை
 நட்டு வளர்த்துள்ளீர்களாமே!
 ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!
 எங்கள் அண்ணன் நட்டு வளர்த்த
 ஒரேயாரு மரத்தைக்கூடக்
 கட்டிக்காக்க முடியாமல்
 கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்....'

அஷ்ரஃபே!

என்னமரம் என்றேன்நீ இதனைவரை அறுக்கவில்லை?
அரசோடு கிணைந்திருக்கும் அரசமரம் என்றாயா?
ஆலத்தோடு அண்டவாழும் ஆலமரம் என்றாயா?
கிள்ளாம்தான் என்றுறுத்த ஈச்சைசமரம் என்றாயா?
வான்வெளுக்கும் கரைக்கென்று மருதமரம் என்றாயா?
தீவெல்லாம் அடங்குதற்குத் தென்னைமரம் என்றாயா?

என்னமரம் என்றுநீ இயம்பாமற் போனதனால்
இங்கே நாம்
கிம்மரமோ அம்மரமோ எம்மரமோ எனக்குழும்பி
நாளுக்கோர் மரம்வகுத்து
நாற்பதுபேர் கூடுகின்றோம்.
ஜமாத்துக்குச் சரியென்று தனிதனியே பிரிகின்றோம்!

கட்சியனும் சொல்லுக்குக் காடென்றும் பொருஞன்டு.
போர்க்களும் என்றுமொரு பொருஞன்டு நந்தமிழில்.
மின்னால் ஒளியிலிது மெருகேறி ஒளிர்கிறது!

அஷ்ரஃபே!

ஞாலத்தின் முதன்மொழி நந்தமிழே என்பதுதான்
மொழியிலார் யாவருமே மொழிகுவது ஒருபடையாய்.
நான்கிரண்டின் ஆயிரமாய் ஞாலமொழி உண்டெனினும்
எம்மொழியும் தமிழை கிழிவறுத்தல் இன்றில்லை.

கிள்ளாம் ஓன்றினையே இறுதிநிபி எமக்குரைத்தார்.
எத்தனையோ பிரிவுகளை இன்றிங்கே காண்கிறோமே!
எழுபதினின் மிக்கவாயும் இனம்பிரியும் என்றாரே!

எனினும்
வழிகாட்டி எனுபியை மட்டுமேதான் கொள்கின்றோம்.

அதுபோல், நனிசிறந்தோய்!

கட்சியன்றால் பங்கென்றும் கருத்துண்டு என்பதனால்
ஒவ்வொருவர் பங்குக்காய் ஓவியத்தை மாற்றினாலும்
உண்ணையே தலைவராக ஓம்புகின்றார் என்கின்ற
உள்ளிறைவை அடைந்தேதான் ஒற்றுமையைக் காணாவேண்டும்.
தலைவனாய் எவரையுமே தத்தெடுக்க இயலாது.
தலைவன் பிறக்கவேண்டும்.

அனிச்ட்டஸ் ஜயராஜா எழுதிய 'அஷ்ரஃப் பெருக்கெடுத்த கதைகள்' நால் வெளியீட்டு விழாவில் - 2008.

அல் அஸாமத் அவர்கள்
இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய
முன்னோடிகளுள் ஒருவர். ஓர்ப்பாட்டமற்ற
இழந்த புலமை மிக்க மொழியறிஞர்.
தனது கணதி மிக்க படைப்புக்களால்
கவனம் பெற்றவர். என்னைப் போன்ற பலருக்குத்
தமிழ் மொழியைப் பிழையறப் பயன்படுத்தக்
கற்றுத் தரும் குருநாதர்.

கவிதை இலக்கணாஸ்களின்
கரை கண்ட படைப்பாளியான இவர்
வானினாலிக் கலைஞரும் கூட.
அட்சர ஈத்தமாகத் தமிழழ உச்சரித்துக்
'கவிதைச் சூம்' என்ற நிகழ்ச்சியை
நடத்தி வந்தவர். அந்த நிகழ்ச்சியில் உருவான பலர்
இன்று நல்லடையாளம் பெற்றுள்ளனர்.

கவிதை சொல்வதும் ஒரு தனிக்கலைதான்.
அதில் வெற்றிவாகக் கூட
எல்லோராவும் முடிவதில்லை.
சபையைக் கவரும் நீண்டுக்கழும்
மொழிப் பயன்பாடும் எப்படியிருக்க
வேண்டும் என்பதை அல் அஸாமத்திடம்
கற்றுக் கொள்ள முடியும்.
அதற்கு ஒதுராமாக வானினாலி,
தொலைக்காட்சி மற்றும்
மேடைக் கவிதைகள் கொண்ட
இவரது இந்த நூல் அமைகிறது.

அஷ்ராப் சிவராப்தீன்
இசுசிரியர். 'யாத்ரா'.

விலை: 300/-

ISBN : 978-955-52134-0-0

9 789555 213400